

САЛИ СТЮЪРТ ТАЙНИЯТ ЛЮБОВНИК

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1999

chitanka.info

ГЛАВА 1

Алисън Прескът се втурна по алеята, разбутвайки насъбралите се зяпачи и репортери, и запъхтяна се озова пред ограденото с въже място, където беше трупът. Хвърли бърз поглед през рамо, за да се убеди, че Рик Холмс я следва с камерата, надвеси се над въжето и тикна микрофона под носа на най-близкия полицаи.

— Предполагаме, че убиецът е същият. С този случаите стават вече пет — тъкмо отговаряше той на нечий глас. Има рана от тъп предмет върху главата. Убийството е извършено някъде между полунощ и пет часа сутринта.

— Кой е открил трупа? — попита Алисън.

— Една чиновничка от десетия етаж. — Мъжът посочи нагоре. — Тя идва по-рано на работа, за да отвори кантората.

— Подозирате ли някого? — извика друг репортер.

— В момента не. Работим върху случая. Надяваме се скоро да го разрешим.

— Идентифицирахте ли жертвата? — Алисън не отместваше поглед от лицето на полицаия, избягвайки покрития с чаршаф труп. Отскоро беше в занаята и още не бе свикнала да се изправя лице в лице с насилието.

— Не още. Изглежда е скитник.

В този момент един едър мъж в тъмен костюм разбута тълпата, повдигна въжето и се пъхна под него.

— Детектив Рейни, има ли някакви новини по случая? — настойчиво попита Алисън.

Мъжът ѝ хвърли кръвнишки поглед, а после огледа и останалите представители на медиите. Презрението му бе очевидно.

— Нашият отдел работи по няколко версии, които в момента се проверяват, но засега нямам право да ги обсъждам с пресата. — Обърна се с гръб, повдигна чаршафа и измърмори нещо, което не бе за пред телевизионните камери. После заговори с един от полицаите, без

изобщо да обръща внимание на репортерските въпроси, които се сипеха от всички страни.

— Обществото има правото да знае! — с отчаяние извика Алисън.

Рейни я удостои с още един кръвнишки поглед, който само преди шест месеца би я накарал да се свие и да се оттегли с подвита опашка. Ала сега тя не мръдна от мястото си и в отговор го изгледа не по-малко свирепо.

— Обществото има правото да настоява убиецът да бъде заловен и наказан и ние тъкмо това се опитваме да направим. — Детективът коленичи до трупа, ясно демонстрирайки, че повече няма намерение да си губи времето с разни досадни репортери.

Алисън скръцна със зъби от отчаяние. Трябваше да продължава да виси тук заедно с останалите журналисти с надеждата да улови нещо важно, което да направи репортажа ѝ интересен, за да блесне с него в новините в шест.

Изведнъж отнякъде изникна някакъв висок мъж, облечен в избелели и износени дрехи, и застана до Алисън. Въпреки че се опитваше да не го забелязва — не можеше да свикне с плашещата гледка на бедността и нищетата, която заплашваше да нахлуе в най-скоро време и в нейния живот, — погледът ѝ, без да иска, се плъзна с любопитство по непознатия.

Главата и лицето му бяха покрити с буйна маса от светлокафяви къдрици, сред които очите и носът едва се забелязваха. Невзрачните му дрехи бяха износени, но чисти. Кафявото карирано сако висеше като на закачалка на слабата му фигура, а жълто-кафявите чорапи едва достигаха глезените.

— Кой е жертвата? — подвижна мъжът към един от полицаите.

Сърцето на Алисън се сви от състрадание към непознатия, тъй като предчувстваше раздражения отговор, който щеше да последва.

Обаче детектив Рейни се обърна почти с нетърпение, както ѝ се стори, и повдигна въжето, за да може високият мъж да мине.

— Познаваш ли го?

Непознатият коленичи до Рейни и внимателно огледа трупа. Алисън беше наясно с грубото отношение на детектива към скитниците и напрегнато се втренчи в него.

Всъщност интересът ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. И не само поради поведението на детектив Рейни. Имаше нещо особено и в непознатия — нещо, което приковаваше вниманието. С вехти дрехи наистина, но не с държание на пребито куче, толкова характерно за скитниците.

— Виждал съм го. — Мъжът говореше тихо и думите му едва се чуваха, но Алисън долови нотки на безсилен гняв в гласа му.

Той се изправи и се обърна, за да си тръгне. В този миг погледът му за секунда срещна нейния. После бързо се наведе. Гъстата коса падна върху челото му, почти закривайки очите. Решително си запробива път през тълпата, без да обръща внимание на репортерските въпроси.

— От кога живеете на улицата?

— Какво знаете за убийствата?

За пръв път Алисън сякаш онемя. Умът ѝ бясно препускаше, опитвайки се да анализира впечатленията си от този мъж. Интуицията ѝ подсказваше нещо! Тези негови очи! Светлокафяви, будни, интелигентни и блестящи. Той толкова бързо ги скри от нея, сякаш се страхуваше, че тя ще забележи... какво?

Алисън се промъкна до Рик и прошепна:

— Снимай го, колкото можеш по-дълго.

Рик ѝ хвърли кратък въпросителен поглед, но изпълни молбата ѝ.

— Какво мислиш за него? — попита тя, когато мъжът вече бе изчезнал и Рик отпусна камерата.

— Нищо — сви рамене операторът. — Ти какво мислиш за него? Нали ти поиска да го снимам?

— Не знам. Струва ми се, че у него има нещо. Той се държи странно.

— Страх го е. — Рик се огледа дали има нещо интересно за снимане.

— Не — възрази младата жена. — Не е това. Той не беше изплашен. Беше ядосан. Видях гнева в очите му.

— Повечето от тях са сърдити на целия свят.

— По дяволите, нямах предвид това. Огледа ли го по-внимателно? Той не прилича на останалите скитници.

— С какво е различен? На мен ми изглежда като всички бездомници. Смяташ ли, че сме заснели достатъчно метри за

репортажа?

— Просто е различен. По-силен, по-млад, по-сериозен. Не знам. Но в едно съм сигурна — очите му не бяха нито замъглени, нито уплашени. Те бяха ясни и светли. Видя ли с каква самоувереност си пробиваше път през тълпата? А да не говорим за начина, по който държеше главата си наведена и криеше лицето си. Дори ми се струва, че косата и брадата му са изкуствено накъдрени. Да си виждал бездомници, които си харчат парите за изкуствено къдрене?

Рик обгърна със свободната си ръка раменете на Алисън.

— Толкова отчаяно се стремиш да направиш големия си удар като телевизионен репортер, че си започнала да си въобразяваш някои неща!

Алисън го смуща силно в ребрата.

— Мери си приказките, защото, когато направя големия си пробив, ще си взема по-добър оператор. Да вървим! Трябва да свършим нещо полезно.

Тя се изправи и уверено заговори:

— Намираме се на мястото, където бе открит трупът на брутално убит скитник — един от многото бездомници, бродещи из улиците на Оклахома.

Алисън завърши въведението си, млъкна и се огледа. Любопитните все още се тълпяха край въжето, а по-незаинтересованите си отминаваха, забързани за работа. Не, този репортаж няма да се превърне в репортажа на века!

На отсрещната страна на улицата някакъв мръсен и очевидно пиян мъж се подпираше на един стълб и наблюдаваше околните.

— Его там — прошепна младата жена на Рик и забърза към скитника. Не искаше някой от останалите журналисти да надуши находката ѝ.

Бавно се запредвижва, без да престава да говори, сякаш това бе част от предварителния сценарий.

— Познавахте ли някой от жертвите? — настоятелно попита тя и пъкна микрофона под носа на мъжа.

Скитникът се сгуши в дрипавия си пуловер около слабото си тяло, макар че ранната есенна утрин бе приятно топла, и за миг се втренчи неразбиращо в младата жена. Внезапно сълзящите му очи светнаха. Той се усмихна, разкривайки беззъбата си уста.

— Искаш ли да пийнеш, хубавице? — Протегна към Алисън бутилката, която държеше в ръка.

— Не. Благодаря ви.

В този миг отново зърна високия мъж с обраслата глава. Той се подпираше на стената на няколко метра от нея и я наблюдаваше с ясните си умни очи. Тя се убеди, че е била права — непознатият беше силен и здрав, въпреки слабата си фигура.

— Ето там — обърна се тя към Рик и забърза към мъжа.

В мига, в който я видя, че приближава, непознатият изръмжа някакво проклетие и хукна към близката алея. Алисън също се затича, ала мъжът беше по-бърз.

— Бил! — извика възрастният скитник и едва не я събори, когато тромаво се заклати след приятеля си. — Не изоставяй Дийли! Имам цяла бутилка. Не изоставяй Дийли!

— Алисън, върни се веднага! Да не си полудяла? — достигна я гласът на Рик.

Високият мъж зави зад ъгъла и когато младата жена стигна до там, той вече бе изчезнал.

— По дяволите! — изруга тя и се огледа. Сигурно се беше шмугнал в някоя от задните врати.

Дийли се дотътри до нея, озърна се, въздъхна тежко, надигна бутилката и отпи щедра глътка.

— Къде изчезна той? — попита Алисън, въпреки че старият скитник едва ли можеше... или искаше да ѝ отговори.

Дийли свали бутилката и безцелно се отдалечи, без да каже нищо.

Тя го проследи с поглед. Отчаянието, което се излъчваше от нещастника, натежа като олово в гърдите ѝ. Въздъхна и тръгна обратно към Рик, който приближаваше, мъкнейки камерата. Дишаше тежко и лицето му бе намръщено.

— Какво, за Бога, си мислиш, че правиш като тичаш след някакви си скитници, които могат да те ударят по главата, да вземат скъпия ти часовник и ти пак да бъдеш благодарна, че си се отървала толкова леко.

— Е, нищо подобно не се случи. Искаш ли аз да занеса камерата до микробуса?

— Не, не искам да носиш никакви камери! По дяволите, Алисън, трябва да престанеш с тези безумия. Миналата седмица едва не те застреляха. А когато продължи да преследваш онзи брокер, обвинен в измама, той за малко не се нахвърли с юмруци върху теб. Никакъв репортаж не заслужава да си рискуваш живота.

Младата жена изпъна рамене, лицето ѝ се озари от професионална усмивка и тя продължи по предварително подготвения текст.

За петте месеца, през които Алисън работеше като репортер за Канал 7, съвсем не се бе превърнала в заплаха за Барбара Уолтърс^[1], а и през днешния ден това едва ли щеше да се случи.

— Отпусни се — каза ѝ по-късно Рик, когато свършиха. — Получи се хубав репортаж.

Алисън ритна ядосано тротоара.

— Репортажът е просто задоволителен. В него няма нищо, което да го отличава от репортажите на останалите журналисти.

— Да, но те нямат великолепното ти лице и чувствения ти глас — увери я Рик, прибра камерата и се изкачи на шофьорското място.

Алисън затръшна вратата си.

— Е, да, нямат моето лице. Те имат лица без нито една бръчица.

Може би трябваше да приеме предложението на Дъглас да я подмлади безплатно като част от споразумението за развода. Започването на кариера в телевизията, когато си на тридесет и четири години, е доста рискован експеримент, ако всички останали репортерки са около двадесетте.

— Ти си единствената ми позната жена, която всяка сутрин разглежда лицето си под лупа — възрази Рик. — Превърнала си се в параноичка заради проклетия си бивш съпруг и тъпата му реклама на пластичната хирургия. Повярвай ми, никой, освен теб не забелязва тези твои въображаеми бръчици.

— Но не можеш да отречеш, че тридесет и четири години са много за жена репортер, и то начинаещ.

— Ще се справиш — увери я Рик, но тя забеляза, че той не обори твърдението ѝ.

Когато микробусът зави зад ъгъла, Алисън отново зърна двамата бездомници — високият мъж очевидно се опитваше да успокои по-възрастния.

— Рик...

— Не! Те няма да разговарят с теб.

— Нека опитаме поне още веднъж — умолително го изглежда тя, ала когато видя изражението на оператора си, разбра, че няма да успее да го склони.

Дребен и мършав, с очила и морковена коса, Рик в никакъв случай не приличаше на някой диктатор, по-скоро на самоназначил се ангел пазител. Но младата жена не се оплакваше от това положение. В крайна сметка, ако не беше Рик, тя нямаше да получи тази работа.

— Нуждаем се от затрогваща история за бездомниците — замислено рече тя, загледана през прозореца към улиците, които след мръкване щяха да се изпълнят с живот.

— Вече имаме такава.

— Ха! Да не би да наричаш затрогваща история тъпите дрънканици на Треиси Глупачката?

— Не е мое мнение, а на шефа. — Рик спря микробуса на паркинга пред телевизионната станция. — Хайде! Ще ти помогна да монтираме материала.

— Задръж кадъра! — извика Алисън. — Върни го. Ето тук. Сега спри!

— Твоят подозрителен мъж? — попита Рик и усили контраста на образа.

— Погледни го по-внимателно! Сложи си увеличителни очила! Нима не разбираш за какво ти говоря? Стойката, държанието...

— Очите... Да, знам. — Рик се намръщи и поклати глава. — Може би е прекалено смело предположение, но аз наистина почвам да разбирам за какво говориш.

— Чудесно! — въодушевено възкликна Алисън. — Кога тръгваме из улиците, партньоре?

— И какво смяташ да правиш? Да дебнеш наоколо, докато откриеш този приятел? Да общуваш с някакви пропаднали пияници? Ти си луда, Алисън! Подозирах го още в колежа, но сега вече съм напълно сигурен. — Натисна бутона за стартиране на филма.

— Както по-рано ти казах, ще направим един трогателен репортаж за бездомниците. Няма начин отново да не се натъкнем на този мъж. Бил... така го нарече по-възрастният скитник.

— Ами ако не се получи?

— Тогава ще си призная, че ентузиазмът ми е бил вятърничав и само съм си въобразявала някои неща, да не говорим, че съм твърде стара за тази професия. Ще се откажа и ще си намеря някаква друга работа. Ще завинтвам гайки в болтове.

— Болтове в гайки — поправи я Рик.

— И това също. Ще имам нужда от няколко работи.

Рик се наведе и я прегърна.

— Знам какво ти струва непрекъснато да се бориш с Дъглас и делата му за родителските права. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна... макар и да съм убеден, че си луда.

— Благодаря ти, Рик. Ти си истински приятел. — Тя също го прегърна и се запъти към вратата.

— Хей — извика той след нея, — ако се окаже, че този приятел е убиецът, можем да му дадем адреса на Дъглас.

Младата жена се засмя.

— Страхотна си, мамо! — възкликна Мегън, когато лицето на Алисън се появи на екрана. — Всичките ми съученици си умират от яд. — Тя се намести в дълбокото кресло и праметна слабичките си крака върху страничната облегалка.

— Просто си търсиш извинение, за да останеш до десет часа — подразни я майка ѝ.

Обаче Алисън тайно се радваше, че дванадесетгодишната ѝ дъщеря одобрява новата ѝ професия. Нуждаеше се от нещо, което да компенсира финансовите подкупи на Дъглас, част от усилията му да ѝ отнеме дъщерята, като я влачи безкрайно по съдилищата. Ала тя не притежаваше неговите средства. Младата жена потръпна, като си помисли какво би могло да се случи. Мегън беше целият ѝ свят. Нямахше да позволи да я изгуби — особено заради такъв отвратителен баща като Дъглас! Само ако имаше повече време, за да напредне в работата си, ако беше на двадесет вместо на тридесет и четири... ако Дъглас не се бе влюбил в двадесет и една годишната си медицинска сестра. Любов и похот...

Стисна решително устни. Не можеше да промени миналото, но можеше да се погрижи за бъдещето.

Намръщи се на собствения си образ върху екрана. От мястото си върху дивана на не повече от метър и половина от телевизора, Алисън тревожно се вгледа в лицето си, търсейки издайническите бръчици около очите и устата. Трябваше да си признае, че бе доста фотогенична. Високите ѝ скули, наследство от някой далечен индиански прародител, правеха иначе обикновеното ѝ лице да изглежда забележително добре на екрана. Кестенявата ѝ коса, лъскава и буйна по рождение, благодарение на грижите на скъпите фризьори през годините се спускаше на разкошни меки вълни около лицето. Е, не беше необикновена красавица, но изглеждаше доста представително, реши накрая Алисън.

— Искаше ми се татко да не бе взел големия телевизор — оплака се Мегън.

— Ако имахме голям екран, всичките ми бръчки щяха да се виждат.

— Не се притеснявай. Татко каза, че все още е готов да ти ги махне.

Алисън изпъшка. Като дъщеря на пластичен хирург, Мегън смяташе, че опъването на лицето и отстраняването на бръчките със скалпел не е нещо кой знае какво. Всяка жена над тридесет според нея би трябвало да е преживяла поне няколко пластични операции. Но ако легнеше върху хирургическата маса на Дъглас, той по-скоро щеше да ѝ пререже гърлото, отколкото да ѝ отстрани бръчките.

— Кой е този готин тип? — попита Мегън и насочи вниманието на Алисън към мъжа, облегал се върху една от сградите в дъното на кадъра. — Прилича ми на рок звезда или нещо подобно.

— Нещо подобно... — повтори Алисън, заинтригувана, че дъщеря ѝ бе отличила мъжа от останалите скитници. — Просто бездомник.

— Скитник? Не е възможно. Мисля, че е някаква известна личност, но се крие.

Ако Алисън бе имала и най-малките колебания относно решението си да проследи този мъж и да научи нещо повече за него, то в този миг те окончателно се изпариха. Децата виждаха много по-ясно нещата и ги разбираха по-добре от възрастните. От това наистина можеше да се получи интересен репортаж, нещо, което толкова отчаяно желаше.

На устните ѝ заигра лека усмивка и тя си позволи малко фантазии. Става прочута телевизионна водеща и всеки път, когато Дъглас и Бони си пуснат телевизора, тя им се усмихва насреща. Край на всички страхове! Пък нека и всяка седмица Дъглас да ѝ праща призовки за съда. Тя наема най-добрия адвокат и той му дава да се разбере. А ако предложи да купи на Мегън кожено палто за Коледа, тя ще му отговори, че вече си има три у дома.

Първото нещо, което щяха да направят, е да се махнат от тази къща в нова и по-хубава, така че Дъглас да не повтаря непрекъснато, че не можела да осигури прилично жилище на дъщеря му. Каква ирония! Та именно той ги бе настанил тук!

— Това ли е всичко? — попита Мегън и я изтръгна от приятните ѝ фантазии.

Алисън погледна към екрана и видя, че там вече течеше дискусия за местните данъци и такси.

— Да, това е моят репортаж. Направих и още един за преработката на отпадъците, но не знам дали ще го излъчат тази вечер.

— Искане ми се още веднъж да видя онзи готин тип.

Обзалагам се, че ще мога да го разпозная, ако успея да го разгледам по-отблизо.

— Е, ще видим — отвърна по традиционния за всеки родител начин Алисън. Тя вече бе обмислила тази идея. Трябваша ѝ снимки на непознатия, за да може да го разгледа по-подробно.

Той наистина приличаше на дългокоса рокзвезда. Ала движенията му бяха по-скоро на спортист — не мускулестото перчене на някой бейзболен играч, а гъвкавите и чувствени движения на плувец или кьонкьор.

Алисън се сепна от приятните тръпки, които пробягаха по гърба ѝ. Та тя изпитваше влечение към този скитник! Истинска лудост! Крясъците на някаква реклама я изтръгнаха от мислите ѝ.

Следобеда на следващия ден, по времето, когато чиновниците вече бяха приключили работния си ден, Алисън паркира колата си в южните покрайнини на търговската част на града. Според нейните данни всички жертви бяха намерени именно в този район.

Бе достатъчно късно, за да не гъмжат улиците от хора, но все още светло. Алисън не би искала да замръкне тук.

Взе от колата кошницата със сандвичите и тръгна по улицата. Зърна някакъв дрипав мъж и спря.

Здравей. Аз съм Алисън Прескът. Искаш ли един сандвич?

— Каква е уловката?

— Никаква. Просто искам да си поговорим. Аз съм репортер от Канал 7.

Макар че сините ѝ джинси и ризата ѝ бяха стари и избелели, Алисън усещаше, че не си е на мястото. Очевидно мъжът не ѝ повярва. Той дръпна за последен път от цигарата си, хвърли я на тротоара, грабна сандвича от ръката ѝ и побягна.

Алисън едва сдържа желанието си да изругае високо. Но само стисна дръжката на кошницата и отново закрачи по улицата.

Ще трябва да приложи план „Б“. Влиза в един от приютите за скитници и се опитва да установи контакт с някой от тях. Сигурно управителят няма да я изхвърли, след като носи малко храна. Най-близкият приют, „Нова надежда“, бе малък и отворен едва от няколко месеца. Струваше ѝ се най-вероятното място, където можеше да попадне на следа.

Алисън отвори тежката дървена врата. Вътре, върху грубо скованите пейки се бяха настанили двадесетина скитника, които ядяха и си приказваха. В предната част на стаята бе издигнат импровизиран олтар, покрит с избеляла покривка от червен сатен. До олтара, зад груба дървена маса седеше огромен мъж с плешива глава, по която тук-там стърчаха бели косми. Той раздаваше чиниите с храна, придружени от кратки религиозни напътствия. Сините му очи блестяха, а на лицето му грееше широка усмивка.

— Влез, приятелко — подкани я той, когато видя Алисън, застанала нерешително до вратата. — Заповядай да разделиш с нас, каквото Бог дал, макар че ми се струва, не си дошла да се нахраниш. Доколкото виждам, държиш кошница и ако тя съдържа похапване, ти си двойно по-добре дошла.

— Да, донесла съм малко храна. — Младата жена смело пристъпи напред.

— Изглеждат съвсем пресни — каза мъжът, след като повдигна найлоновата опаковка на сандвичите.

— Направих ги само преди няколко часа.

Отблизо мъжът изглеждаше още по-огромен. Приличаше ѝ на борец, прекалил с наркотиците през шестдесетте години. Дрехите му бяха доста прилични. Само дето ръкавите на избелялата синя риза му бяха къси, а копчетата ѝ всеки миг щяха да се разхвърчат.

Мъжът ѝ се усмихна, но продължи да подава чиниите с храна.

— В повечето от ресторантите правят от остатъците сандвичи, така че моите приятелчета са свикнали да ги ядат сухи.

— Аз не работя в ресторант. Репортерка съм в Канал 7. — Очите на мъжа изстинаха, но той продължи да се усмихва. — Искам да направя истински репортаж за бездомните. Публичността може да донесе повече храна от ресторантите.

Мъжът се замисли за миг.

— И с какво мога да ви помогна?

— Всъщност не знам точно — искрено отвърна Алисън. — Просто бих искала да поговоря с някои от тези хора, да ги опозная, да усетя живота им.

Отговорът изглежда го задоволи. Мъжът бавно кимна.

— Може би бихте могли да ме представите на някои от приятелите си. Изглежда, че те не ми вярват. Аз съм Алисън Прескът. — Тя подаде ръка.

— Преподобният Самюъл Полък — отвърна той, протегна огромната си лапа и нежно стисна ръката ѝ.

Алисън установи, че с благословията на свещеника бездомниците бяха по-склонни да я приемат, но повечето нямаха желание да разговарят с нея. Младата жена реши да не ги насилва, а да пообиколи между тях, за да могат да свикнат с присъствието ѝ, да се отпуснат и... тогава би могла да направи така жадувания си изключителен репортаж.

Като си представяше, че е на едно от партитата на Дъглас, тя започна да се спира при всеки и да бърби непринудено, опитвайки се да запомни лицата и имената им, както би постъпила всяка любезна домакиня. Но изпита разочарование, тъй като странният мъж, когото бе видяла предния ден не беше там.

И тъкмо когато се канеше да си тръгва, в помещението влязоха Бил и възрастният Дийли. Алисън инстинктивно отстъпи крачка назад. Беше в отдалечения край на стаята, скрита в полумрак, и бе сигурна,

че не са я забелязали. Трябваше да прецени ситуацията и бързо да реши как да действа.

Дийли отиде до масата и си взе сандвич, а Бил седна на една пейка в средата и се разприказва с една групичка мъже и жени. Алисън се приближи, като застана между него и вратата, за да не може отново да ѝ избяга.

Беше повече от убедена, че тук имаше достатъчно материал за един хубав репортаж. Като го видя сред всички тези хора, различията между него и тях изпъкнаха още по-силно. Косата му, макар и рунтава и несресана, беше чиста. Гласът му бе по-силен от несигурните гласове на останалите, а докато говореше от време на време проблясваха белите му зъби.

Тя седна до него.

— Здравей, Бил — поздрави го Алисън и бе възнаградена с изненаданото му, но не недоволно изражение, когато се обърна и я видя. В следващия миг лицето му се изкриви от гняв.

Брад Малоун се бе съсредоточил върху ролята си на скитника Бил. Надяваше се по този начин много по-лесно да измъкне необходимата му информация. Толкова бе погълнат от този друг свят, че в първия миг изпита приятна възбуда, когато видя познатите черти и светлокафявите ѝ очи да се усмихват насреща му.

Ала после моментално си спомни откъде му бе познато това лице. Първата му мисъл бе да побегне, обаче решително вдигнатата ѝ брадичка му подсказа, че този път тя бе решила да не го изпуска и нямаше лесно да се отърве от нея.

— Здравей — отвърна накрая той, кимна ѝ и отново се обърна към останалите, с които разговаряше за последната жертва Ханк.

— Познаваш ли я? — попита Майк.

— Тя е репортер — тихо отвърна Брад.

— Да — презрително рече Кей и притисна платнената си чанта към гърдите. — Тя ни каза. Иска да направи репортаж за нас, бездомните.

Една тясна ръка с дълги нокти, покрити с бял лак, внезапно изникна между него и Кей.

— Алисън Прескът от Канал 7. Мога ли да ти задам няколко въпроса, Бил? Преподобният Полък каза, че в това няма нищо лошо.

Той се втренчи в ръката ѝ, възхищавайки се на малката и красива длан. Въздъхна примирено, стана от пейката и се ръкува. Ръката ѝ бе мека и нежна, но ръкостискането — твърдо.

— Какво ще кажеш да те изпратя до колата ти и да поговорим по пътя? — предложи Брад.

Щеше да я забаламоса с измислената си история и да се отърве от нея.

---

[1] Известна телевизионна журналистка в Щатите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

С възхищение оглеждаше стегнатата фигура на жената, чийто извивки се подчертаваха от впитите избелели джинси, докато тя вървеше пред него към вратата. При други, по-благоприятни обстоятелства...

Докато крачеха по пустия тротоар в хладната есенна вечер, жената започна да рови в голямата си платнена торба. Вероятно тя вървеше в комплект с джинсите и ръчно изрисуваната риза. Нещата се оказваха по-лоши, отколкото си бе помислил в началото. Тя бе не само репортер, а репортер със самочувствие и навярно повече пари, отколкото мозък в главата. А да не говорим за морал!

— Ще имаш ли нещо против, ако записвам разговора ни, Бил? — попита тя и извади малък касетофон.

— Да, против съм.

За негова изненада тя прибра касетофона в чантата си, без да възрази.

— Няма проблем. Ще помня. И така, откога си на улиците?

— Тук съм от няколко седмици. — По-добре да не й говори лъжи, в които лесно може да го уличи.

— А къде си бил преди това?

Брад отвори уста, сетне я затвори, прочисти гърлото си и заговори:

— В Хюстън. — Не му беше лесно да лъже.

Да лъже околните — това бе важна и неизбежна част от работата му. Но сега внезапно изпита затруднение от лъжите. Тя бе репортер, човек, който се рови из мръсното бельо на политиците и известните личности. Обикновено не се затрудняваше да казва пред журналистите това, което смяташе, че те трябва да чуят. Но тази „лешоядка“ имаше гладка и лъскава коса, която му се искаше да погали, и големи ясни очи, които го гледаха доверчиво.

Брад стисна челюсти. Не биваше да забравя, че тя се опитва да спечели доверието му само за да измъкне тайните му. Пъхна ръце в

джобовете на джинсите — трябваше да бъде сигурен, че няма да се поддаде на глупавото си желание да я докосне. Ускори крачка и се насочи към безлюдните улици, като се стараеше да не я гледа.

— Работих няколко години на петролните полета. — Изговаряше думите рязко и бързо в унисон със забързаните си крачки. — След това заминах за Хюстън и там се хванах на работа като общ работник на нефтените сонди. После, когато петролът изби, не можах да си намеря друга работа. Накрая реших, че щом трябва да живея на улицата, по-добре да се върна в родния си град. И така се озовах тук.

Дори и в собствените му уши историята звучеше фалшиво, сякаш декламираше предварително научен текст. По дяволите! Какво му ставаше?

Хвърли ѝ крадешком един поглед. Тя го наблюдаваше, леко наклонила глава настрана. Очите ѝ с цвета на орех блестяха, изпълнени със съмнения и въпроси. Брад забави крачка, сви рамене и се опита гласът му да прозвучи небрежно:

— Това е всичко. Този живот не е толкова лош. Свещеникът ни раздава храна...

— Не те видях да ядеш в приюта!

Брад се препъна и едва не падна, докато слизаше от тротоара. Проклетото женското любопитство!

— Ядох по-рано.

— И какво яде?

Той размаха раздражено ръце и каза първото, което му хрумна:

— Кучешка храна.

Дългите ѝ гъсти мигли не трепнаха. Изражението на лицето ѝ не се промени, но той знаеше, че не вярва на нито една негова дума.

— Каква по-точно кучешка храна?

Той спря на ъгъла и се извърна към нея.

— Къде е колата ти?

— Ето там — отвърна жената и посочи с тънката си нежна ръка, върху която проблясваше часовник със златна верижка, към мястото, от което току-що бяха дошли.

— Значи сме вървели в противоположна посока? — сърдито я изглежда Брад. — Мислех, че сме се разбрали. Казах ти, че ще разговарям с теб на път за колата ти.

Тя се усмихна и тръгна да пресича улицата.

— Това бе твоето предложение. Аз не съм се съгласявала.

Той се спусна към нея и я сграбчи за рамото. Алисън спокойно се извърна и го погледна, очаквайки следващото му действие. Рамото ѝ се оказа неочаквано деликатно и крехко. От нея се разнасяше упойващ аромат на летни цветя.

Брад рязко отдръпна ръката си, сякаш бе докоснал оголена жица. Бяха му казали, че работата под прикритие може да се отрази странно дори върху хладния разум на едно ченге, но никой не го бе предупредил, че може да се почувства така.

— Добре, тогава сега сключваме сделка — изръмжа той. — Или се насочваме обратно към колата ти, или аз повече не отговарям на нито един твой въпрос.

— Добре! — Стори му се, че гласът ѝ прозвуча леко задъхано, но той упорито се стараше да не я гледа. Не му трябваше да разбира какво я бе развълнувало. По-добре да се осланя на разума, отколкото на усещанията на тялото.

— Да вървим — заповяда Брад и ядосано закрачи към сградата на мисионерите.

— Каква по-точно кучешка храна яде? — внезапно попита жената, докато вървяха по обратния път.

— Какво? — След миг си спомни лъжата. — Купих си консерва от супермаркета. Днес не можах да изпрося много пари, а трябваше да си оставя и за бутилка вино — да ме топли през нощта. — Надяваше се, че този отговор я задоволява и най-сетне ще го остави на мира.

— Къде ще пренощуваш? — продължи обаче да разпитва жената. Изглежда не бе от тези, които лесно се предаваха.

— Някои от нас спят в мисията — уклончиво отвърна Брад.

— И ти ли?

— Когато времето е хубаво, предпочитам да съм навън. Къде каза, че си оставила колата си?

— Не съм ти казвала. И без това трябва да се върнем в приюта, за да си прибера кошницата. Ще ми покажеш ли някои от местата, където нощуваш?

— Не — отразя ѝ Брад и нарочно ѝ хвърли похотлив поглед. — Можеш да се промъкнеш някоя нощ и да ме нападнеш.

Лицето ѝ помръкна и за миг той си помисли, че най-после я е обезкуражил.

— А ти нападад ли си някого? — попита жената и Брад разбра, че тя обмисля възможността той да е убиецът.

— Напоследък не. Струва ми се, че краткият ни разговор завърши. Ето я и мисията.

— Ти ще влезеш ли?

— Не. Трябва да си купя бутилка вино и да си намеря някой позакътан мост.

— Е, лека нощ! И благодаря за помощта. — Алисън му се усмихна топло, което мигновено го изправи нащрек.

Без съмнение тя замисляше нещо! Проследи я с поглед, докато влизаше в мисията, сетне се обърна и се отдалечи, правейки широк кръг, преди да се запъти към гаража, където бе оставил пикапа си.

Ако не бе изпълнен с подозрение към тази жена и ако не бяха годините работа като ченге, сигурно щеше да пропусне бялото Волво, което мина покрай него. Може би никога нямаше да забележи Алисън Прескът, която се опитваше да се превърне в невидима, докато го снимаше от колата си.

Мислено избълва куп нецензурности, но продължи да крачи към колата, опитвайки се да си придаде нехаен вид. Вече бе само на няколко крачки, когато тя се извърна и Брад чу шума на стартера. Но... моторът не запали.

Той се усмихна. Лъхна го неприятната миризма на изгорелите газове. Явно моторът се бе задавил, а това означаваше, че поне няколко минути колата нямаше да потегли.

Брад почука по стъклото и изпита моментно задоволство, когато тя уплашено подскочи.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Все пак ти благодаря.

За пръв път тази вечер бе изгубила самообладанието си. Гласът ѝ звучеше нервно и виновно, а погледът ѝ неспокойно шареше, като старателно избягваше платнената торба, където бе мушнала миниатюрния фотоапарат. Брад се запита защо една телевизионна журналистка ще иска да го снима и защо се чувства толкова виновна? Това никак не му харесваше.

— По-добре почакай няколко минути — посъветва я младият мъж. — Според мен моторът се е задавил.

— Благодаря — кимна Алисън, опитвайки се да се вземе в ръце. Явно тази дама съвсем не се разкисваше лесно. Биваше си я!

Брад се отдалечи надолу по улицата, зави зад ъгъла, спря и гневно ритна стената. По дяволите! По дяволите всички любопитни репортери! Вечното проклятие на живота му! А сега повече от всякога!

Продължи напред, като отново направи голям кръг, за да бъде сигурен, че тя не го е проследила.

Всички тези хищни репортери се избиваха, за да блеснат с някой репортаж, който да затъмни конкуренцията. Изобщо не им пукаше, че могат да засегнат някого или сериозно да попречат на разследването. На тази жена и окото ѝ нямаше да мигне, ако провали прикритието му. По дяволите, тъкмо обратното — сигурно щеше да си умре от радост! Да разкрие едно тайно ченге! Ще натрие носовете на всички останали телевизионни канали!

По дяволите! Какво смяташе да прави със снимките? Каквото и да бе намислила, Брад бе сигурен, че никак няма да му хареса и в никакъв случай няма да помогне на разследването.

Е, поне вече знаеше името ѝ и номера на колата ѝ. След по-малко от час ще знае и адреса ѝ и ще вземе тези снимки, преди да е успяла да му създаде някакви проблеми.

Зави по улицата, но преди да продължи към гаража, се спря и се наведе, да завърже обувката си. Всъщност проверяваше дали Алисън Прескът не го следи. Преди да влезе и да вземе асансьора, Брад отново внимателно се огледа.

От предпазливост той бе взел пикапа на баща си, който изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разпадне, но въпреки всичко внимаваше някой да не го види в него. Вярно, че понякога скитниците успяваха да се снабдят с кола от автомобилното гробище, но Брад не искаше излишно да привлича вниманието върху себе си.

Завъртя стартера на древното возило, с което баща му обикаляше клиентите си, и въздъхна, като си представи съвсем новичкия си пикап, с който в момента се перчеше таткото.

Тази нова задача никак не му харесваше. Прие я само защото трябваше да се свърши и сега възнамеряваше да доведе случая докрай, независимо от Алисън Прескът.

Алисън стисна зъби, пое дълбоко дъх и отново завъртя ключа. Едва не се разплака от облекчение, когато този път моторът запали. Ръцете ѝ още трепереха.

Не разбираше защо този Бил я напрягаше толкова. Въпреки логичното предположение, че той може да е убиецът, тя всъщност не го вярваше. Не беше изплашена. Но по някаква неизвестна причина, я беше срам, че го снима тайно и се опита да надникне в личния му живот.

Не биваше да се поддава обаче на подобни чувства, ако възнамерява да успее. Изпъна рамене, стисна по-силно кормилото и се опита да прогони неприятните мисли. Тя бе на крачка от мечтата си — страхотен репортаж, който ще ѝ помогне да се издигне в телевизията. Но за целта трябваше да разкрие истинската самоличност на Бил. Рик щеше да увеличи снимките, така че ще има възможност да го разгледа по-подробно. Пък ако той нямаше какво да крие, не можеше да му навреди. Ако имаше, заслужаваше си да бъде разкрит.

Паркира колата си в гаража на телевизионната станция и решително влезе в нюзрума.

Трейси вдигна русата си глава от филма, който преглеждаше.

— Алън не обича наоколо да се мотаят по джинси — укорително рече тя.

— Я стига! Не съм на работа. Търся Рик — отвърна Алисън, мина покрай момичето, заобиколи бюрата с компютри и се запъти към монтажната зала в дъното.

— Добра работа си свършила с репортажа за онова модно шоу. Има доста свежи моменти — подвикна Трейси след нея.

— Благодаря — отвърна Алисън, без да спира.

Когато влезе в монтажната, Рик се извърна от екрана.

— Здравей, госпожо. Какво има?

— Говори по-тихо. Трейси умира от желание да докопа нашия репортаж. — Озърна се, за да се увери, че са сами.

Рик се облегна на стола си и поклати глава.

— Започвам да се тревожа за теб.

— Ходих да проуча обстановката. Установих контакт с бездомните и се опитах да спечеля доверието им. Надявам се, че скоро ще можеш да заснемеш филма. Междувременно... — Алисън се настани на стола до него и извади фотоапарата от чантата си. —

Направих няколко снимки на Бил, тайнствения мъж, и трябва да ти кажа, че около него наистина има някаква загадка. — Отвори фотоапарата и извади ролката.

Рик намръщено я взе.

— Ходила си сама при онези хора?

— Ако бях отишла с камера и екип, нямаше да науча нищо по-различно от това, което вече знаем. Опитах се да се сприятеля с тях, да спечеля доверието им, да ги накарам да ми разкажат истината за живота си. Да вземем този Бил. Лъжите му са съвсем прозрачни, а и останалите също не са искрени с мен.

— Не знам как да ти го втъпя, скъпа моя, но пак ще ти повторя — няма нищо чудно в това, че тези хора те лъжат. Те не са вярващите енориаши от Първа презвитерианска църква.

Алисън се засмя.

— Както и да е, да се върнем на този Бил. Той говори като образован човек, въпреки че твърди, че е бил общ работник на нефтена сонда. Добре, добре, знам, че е възможно да е истина. — Тя разпери ръце, за да спре протеста му. — Но има и още нещо. Той не се храни в приюта. Ноктите му не са мръсни. Мирише на сапун и дезодорант. Не ми каза къде спи...

— Къде спи? Питала си го къде спи?

— Може би той е убиецът — промърмори младата жена, сигурна, че това вече ще събуди интереса на Рик.

Той гневно изруга и примирено махна с ръка.

— Да отидем да пийнем по чаша кафе и да поговорим.

— Не мога. Мегън е сама у дома и само съседката мисис Парсънс я наглежда. Откакто Дъглас следи всяка моя стъпка, опитвайки се да изрови доказателства, за да заведе ново дело за родителски права и да ми я отнеме, не бива да я оставям дълго сама. — Изправи се и праметна чантата си през рамо.

— Тъкмо за това трябва да си поговорим. — Рик взе ръката ѝ в своята топла и обсипана с лунички ръка. — Приятели сме от години. Нашето приятелство издържа един съпруг и две съпруги, а аз винаги съм те чувствал по-близка, отколкото бившите ми жени.

— Това се отнася особено за съпруга — подхвърли Алисън, опитвайки се да си спести лекцията, която приятелят ѝ се канеше да ѝ изнесе.

Рик не обърна внимание на опита ѝ да се пошегува.

— Като твой приятел имам правото и съм длъжен да ти кажа някои неща. Ти се промени след развода. Разбирам, че се налагаше, и в това няма нищо лошо. Трябваше да се справиш с много изпитания, да преодолееш ужасни неприятности, да започнеш съвсем нова работа. Обаче ми се струва, че напоследък си обзета от идея фикс. Изглежда си въобразяваш, че ако се издигнеш шеметно в кариерата, това ще реши всичките ти проблеми с Дъглас.

— Бинго! — твърдо отвърна Алисън и се облегна на бюрото. Решителността ѝ мигновено нарасна. — Ти си запознат много добре с моето положение. Дъглас взе всичко... не защото го искаше, а само защото не желаше да го остави на мен. Не може по законен път да ми отнеме единствено Мегън, но отлично знае, че аз нямам пари, за да се боря непрекъснато с него в съда. Накрая... — Младата жена поклати глава. — Това „накрая“ няма да го има. По някакъв начин ще спечеля много пари и ще продължа да се боря. Ще можеш ли тази вечер да промиеш филма?

Рик прокара ръка през светлата си коса и въздъхна.

— Да. Но това, което искам да те накарам да разбереш, е, че понеже толкова отчаяно търсиш някаква тема за репортаж, си... — той се изкашля — си започнала да си измисляш или поне да преувеличаваш някои доста неясни и съмнителни обстоятелства.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Обичам те, Ричард Холмс. В противен случай нямаше да ти позволя безнаказано да ме наричаш луда. Просто промий филма и гледай как ще се окажеш на върха, след като направим нашия изключителен репортаж. — Отвори вратата, обърна се и му намигна. — Е, може да не е чак на върха, но поне няколко стъпала по-нагоре по професионалната стълбица.

Рик ѝ хвърли една тревожна усмивка и вдигна палец в знак, че ѝ пожелава успех.

Докато караше към къщи, Алисън си мислеше дали все пак Рик не е прав, ала нейните инстинкти ѝ подсказваха друго. Този Бил не беше скитник. Имаше нещо тайнствено и вълнуващо около него и тя трябваше да разбере какво е то... и нямаше да се откаже, докато не разбере всичко!

Подкара колата по пропукания асфалт на алеята пред къщата си и за миг се поколеба дали да не остави Волвото отвън, вместо да се мъчи да го вкарва през тясната врата на гаража. Но в крайна сметка не го направи. Макар и поостаряла, колата още си беше здрава, а и щеше да мине доста време, преди да може да си позволи нова.

Успя да вкара Волвото в гаража, без да одраска страничните врати, и мина през задния вход на къщата. Обаче усмивката ѝ се стопи още щом влезе в дневната и видя подмокрения килим.

— Мамо, къде беше? — Мегън изхвъркна от кухнята и се хвърли в прегръдките ѝ.

— Работех, мъничката ми. Да не си разляла нещо?

— Майко! Мивката тече и аз не мога да я спра.

— Да отидем да погледнем тогава — въздъхна Алисън и остави чантата си върху разхвърляната дъбова маса.

Разбира се, под мивката нямаше никакво кранче, с което да спре водата. В тази стара къща все нещо се разваляше. Двамата с Дъглас я бяха купили преди пет години не за да я обитават, а да я дават под наем. Затова и нищо в нея не беше наред. Тъкмо поправеха едно, друго се разваляше.

Преди една година, когато за нейно учудване, Дъглас заяви, че са на ръба на банкрута, тя се съгласи да продадат къщата си и да се преместят временно тук. За него наистина се оказа временно. След развода обаче се разбра, че това ще бъде нейният постоянен дом.

— Подай ми клещи — извика Алисън изпод мивката. Добре би било да се справи сама и да си спести парите за водопроводчик, които щяха да се равняват на седмичната ѝ заплата.

Чу тряскането на кухненското чекмедже, придружено с гласа на Мегън, която предлагаше да повикат баща ѝ.

— Не си ѝ помисляй да му се обаждаш, ако искаш да продължиш да ме наричаш „мамо“ — процеди през зъби Алисън.

— Но, мамо... — изплашената Мегън стисна студените клещи в мократа си длан, — аз... аз вече му се обадох.

Алисън рязко вдигна глава и се удари в ръба на отворената врата на кухненския шкаф.

Водата се стичаше по лицето ѝ, докато тя притискаше с ръка удареното място, за да спре кръвта. Усети топлата струйка, която започна да се стича по косата ѝ.

— Мамо, той иска да ни помогне. Наистина се разтревожи, когато му казах, и вече трябва да е тръгнал насам.

Чу се извъняване.

Застанал пред входната врата на Алисън Прескът, Брад натисна повторно звънеца. Бе малко изненадан, когато разбра къде живее. Не че къщата се намираше в някой запуснат квартал. Всъщност кварталът бе подобен на този, в който самият той живееше. Къщите тук бяха малки, старомодни и със сигурност не подхождаха на мисис Шик.

Когато детето отвори вратата, той бе сигурен, че е сбъркал адреса.

— О, здрасти! — радостно се провикна момичето. — Мама тъкмо щеше да си го изкара на мен.

— Извинете ме — промърмори Брад и отстъпи назад.

— Мамо, познай кой е дошъл — извика детето през рамо и се отдръпна от вратата, за да го покани да влезе.

— Мисля, че съм сбъркал къщата...

— Носи ли френски ключ? — чу се женски глас отвътре. — Ако носи, ще му строша главата с него и веднъж завинаги ще приключи поне с един от проблемите си.

Гласът бе висок и сърдит, но имаше гърлените и приятни нотки, толкова характерни за Алисън Прескът.

Момичето се усмихна и завъртя очи.

— Мамо — извика то, — не е татко. Това е... как се казваш?

— Бр... ил.

Детето му протегна малката си ръка и приятелски се усмихна.

— Аз съм Мегън. — Извърна се към кухнята. — Дошъл е Брил. Мъжът, когото видях в последния ти филм.

— Бил — поправи я той. „Не улучих момента — каза си Брад. — Бившият съпруг е на път, а аз идвам, за да се опитам да открадна филма с моите снимки.“

— Рокзвезда ли си?

Брад тъкмо си казваше, че трябва да дойде друг път, когато зад момичето изникна една измокрена и изцапана жена. Красивата ѝ лъскава коса сега бе сплъстена и висеше на мокри кичури, а тя безуспешно се опитваше да я подсуши с една кърпа за бърсане на чинии.

Той отстъпи крачка назад, за да не се поддаде на глупавия си импулс да се спусне към нея, да вземе кърпата и нежно да ѝ помогне. Толкова бе объркана и безпомощна! Тази измамна журналистка...

— Какво правиш тук? — попита жената, грабна детето и го притисна към гърдите си.

Съвсем като майка!

— Тъ... — Колебаеше се. Преглъщаше с усилие. Опитваше се да събере мислите си. Отново си напомни, че колкото и крехка и уязвима да изглеждаше, тази жена си оставаше негов враг.

— Изгубила си това — накрая рече той и ѝ подаде една обица с изкуствен диамант, която бе купил преди половин час като предлог за идването си. — Помислих си, че може да е ценна.

Тя го изгледа замислено и сетне видимо се отпусна.

— Не е моя.

Брад подхвърли обицата и след това я пъкна в джоба си.

— Е, значи съм се разходил за нищо.

Алисън прокара ръка през мократа си коса и кимна. Изглежда се колебаеше дали да разговаря с него, или да се прибере вътре и да затръшне вратата под носа му.

Реши да се възползва от колебанието ѝ.

— Ще имаш ли нещо против, ако седна малко отвън на стъпалата ти, за да си почина. Бих доста път до тук. Може би ще получа и чаша вода?

— Мивката ни се развали — троснато отвърна Мегън.

— Развали ли се? — полюбопитства Брад.

— Да — въздъхна Алисън и разпери ръце. — Проклетата тръба изпуска вода и целият килим е мокър. Плочките в кухнята сигурно ще се разлепят... Ще имаш ли нещо против, ако се върна към моята катастрофа?

— Може ли да хвърля един поглед? — Той мина покрай нея и влезе в къщата.

— Защо ще искаш да гледаш цялата тази бъркотия? — попита младата жена, но той вече бе вътре и следваше мократа диря по килима.

— Случвало ми се е да работя и като водопроводчик — отвърна Брад.

— Мислех, че си работил на нефтена сонда.

— Аз разбирам от много неща. Положението тук наистина не е розово. — Зърна платнената торба върху масата, но не й обърна внимание, а продължи към малката кухня. Трябваше да изчака по-подходящ момент, за да вземе фотоапарата.

Под мивката нямаше кран за спиране на водата.

— Къде е водомерът?

— Отвън.

— А да знаеш къде е кранът за спиране на водата?

— Мисля, че е в гаража. — Следвана по петите от Мегън, тя го поведе навън и му посочи дървената постройка, леко наклонена на югоизток.

Когато Алисън завъртя ключа на лампата, той видя познатото бяло Волво, паркирано в средата на гаража, а в единия ъгъл — малка косачка за трева.

Кранът за спиране на водата се намираше на едната стена. Не беше трудно да се открие. До него висеше едно гребло и един доста ръждясал ръчен трион. Брад затвори крана и се огледа.

— Имаш ли ръчна помпа?

— Не.

— Татко я взе — поясни Мегън.

Е, значи са в приятелски отношения с бившия съпруг, помисли си Брад. Независимо, че бившата госпожа Прескът искаше да размаже главата му с френски ключ, той взимаше назаем ръчната помпа и бе готов да се отзове веднага щом възникне нещо спешно.

— А намират ли ти се някакви инструменти?

Алисън поклати глава.

— Е, нищо. Сега, след като водата е спряна, нищо не ми пречи да хвърля един поглед. Може пък да се окаже нещо съвсем дребно.

Когато отново влезе в малката кухня, Брад се пъкна под мивката.

— Донеси няколко кърпи, скъпа — чу гласа на Алисън. — Трябва да се опитаме да почистим.

Значи нямаше прислужница.

— Имаш ли джобно фенерче?

Тя му го пъкна в ръката и той заоглежда тръбите. Въпреки че не беше водопроводчик, често бе помагал на баща си. Никога не бе виждал канализация в по-ужасно състояние. Нищо чудно, че тази тръба е протекла. По-странното бе, че имаше само един теч.

Входният звънец отново иззвъня. Вероятно бившият съпруг най-после бе дошъл. Може би докато тя се занимава с него, той ще успее да измъкне филма. Ако се наложи, ще вземе и целия фотоапарат, пък после ще мисли как да го върне.

Изпълзя изпод мивката, отръска водата от скъсаните си чорапи и се заслуша.

— Татко! Толкова се радвам, че си тук.

— Здравей, принцесо. Алисън, не може ли да изкараш поне една седмица без някакво произшествие?

Изглежда отношенията с бившия май не бяха толкова идеални.

— Сигурно щях, ако живеех в нова къща за половин милион долара — изсъска младата жена. Гледай ти, възпитаната и сдържана Алисън Прескът можела да се зъби!

— Качи се горе и си пригответи най-необходимите неща, принцесо. Оставаш с мен и Бони, докато цялата тази бъркотия се оправи. Утре ще изпратя водопроводчик. Предполагам, че както обикновено, аз ще трябва да платя сметката.

— Не се нуждаем от помощта ти. И сами отлично се справяме с всичко.

— О, да, ти умееш винаги отлично да се справяш с всичко! Много добре се грижиш и за дъщеря ми! Една къща не можеш да поддържаш в прилично състояние! Този мокър килим след няколко дни сигурно ще се покрие с мухъл! Може би това наричаш отлично справяне? Върви, Мегън! Взимай само най-необходимите неща!

Брад въздъхна, когато чу леките стъпки на Мегън нагоре по стълбите. Доста трудно положение за едно дете — да я принуждават да избира между майка си и баща си. Това не бе никак хубаво за едно малко момиче.

— Кога ще престанеш да бъдеш толкова упорита? — предизвикателно попита мъжът, щом стъпките заглъхнаха на горния етаж. — Защо не можеш с достойнство да приемеш поражението си? Съвсем очевидно е, че за Мегън ще е много по-добре да живее с мен, отколкото с теб.

— Дъглас, ти вече взе всичко, което притежавахме...

— Което аз притежавах! Ти не си работила и един ден, след като Мегън се роди.

— Значи за теб отглеждането на едно дете, поддържането на къщата и грижите за теб не са били „работа“? — Гласът ѝ бе толкова студен, че Брад неволно потръпна.

— Не казвам това. Но я се погледни — ти не можеш нищо да свършиш като хората. Съвсем ясно е, че не можеш да се грижиш за себе си, да не говорим за Мегън! Тя ми каза, че си я водила в магазин за дрехи втора употреба. Колко ниско трябва да паднеш, преди окончателно да я загубиш?

Подчинявайки се на импулс, който не разбираше и за който вероятно по-късно щеше да съжалява, Брад излезе от кухнята.

— Извинете ме, но ще ми трябва някои допълнителни части, за да поправа тръбата. Железарският магазин вече е затворен, а шефът ми нареди, ако не мога да свърша поправката тази вечер, да ви заведа заедно с детето, в който хотел си изберете.

Алисън бе не по-малко изненадана от бившия си съпруг, но бързо се съвзе.

— Кой си ти? — възмутено попита Дъглас.

Брад бавно приближи до бившия. Русият мъж бе поне метър и осемдесет висок, почти колкото Брад, ала изглеждаше много по-слаб. И когато той неволно отстъпи крачка назад, Брад се усмихна. Знаеше, че владее положението.

— За нашата фирма е въпрос на чест, мистър, да помогнем на толкова известна дама!

Напълно възвърнала самообладанието си, Алисън отиде до вратата и я отвори.

— Както виждаш, Дъглас, всичко е под контрол. Лека нощ.

— Никъде не тръгвам без Мегън. — Мъжът се извърна към Алисън, изключвайки напълно Брад от разговора. — Тя иска да е при мен. Знаеш колко е доволна, когато може да се измъкне от тази дупка и да живее нормален и цивилизован живот.

Брад подхвана Дъглас под лакътя и го поведе към вратата.

— Те обичат всичко ново. Мегън сигурно ще бъде във възторг да прекара една нощ в някой луксозен хотел. Например в „Уотърфорд“. Децата обожават румсървиса.

— Никога не съм чувал за водопроводна компания, която може да си позволи да настанява клиентите си в „Уотърфорд“. Как казахте, че се казва фирмата ви?

— „Ейс плъмбинг“. Шефът ни е малко ексцентричен. Ей, това вашата кола ли е? Каква марка е? Да не би да е Мерцедес? Винаги съм искал да разгледам отблизо тази красавица. Ще имате ли нещо против, ако ви изпратя до нея? А може би ще ми я дадете да направя едно кръгче из квартала?

Двамата излязоха навън и тръгнаха надолу по тротоара.

— Ммм, обзалагам се, че никак не е трудно да се управлява! Къде казахте, че живеете, доктор Дъглас? Имате ли нужда от водопроводчик? Ей, ама това истинска кожа ли е?

Дъглас отвори вратата и побърза да се вмъкне вътре.

Брад заобиколи от другата страна.

— Хей, отвори това нещо, за да мога и аз да се повозя малко.

Моторът забоботи и Дъглас запраши надолу по улицата.

Брад изпрати с поглед кремавата кола, блестяща въпреки оскъдната светлина от уличните лампи. Номерът на разрешителното върху табелката на предното табло бе лесен за запомняне. DR-DUG^[1]. Информацията можеше да му потрябва за в бъдеще.

---

[1] Съкратено от д-р Дъглас. В южните Щати е въпрос на престиж да бъде регистриран автомобилът с името (инициалите) на собственика, а не с цифров номер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Алисън стоеше до входната врата и смаяно наблюдаваше как Бил без никакво усилие се справя с мъжа, който обикновено успяваше да вземе надмощие над нея. Този човек напълно контролираше положението. Той излъчваше такава сила и увереност!

След като набързо успя да се отърве от Дъглас, Бил със спокойна крачка се върна в къщата. Въпреки че косата и брадата закриваха почти цялото му лице, тя успя да види усмивката му.

Приличаше на Джон Уейн след победна схватка с апахите.

Или пък на Мел Гибсън, надвил лошите момчета.

Може би Мегън бе отгатнала истината. Алисън не смяташе, че Бил е рокзвезда, но може би е актьор, който се подготвя за новата си роля. Със завидна лекота от бездомен скитник той се превъплъти в ексцентричен водопроводчик, за да се превърне накрая в рицар, надянал блестящи доспехи.

Последното определение я върна в реалния свят. Не можеше да отрече, че искрено се бе наслаждавала на поражението на Дъглас, напуснал сцената с подвита опашка. Но щом Бил толкова лесно успя да се справи с него, какво оставаше за нея?

Но той просто поправя водопроводната ѝ инсталация. Едва ли някога ще бъде част от нейния живот, така че няма да има възможност да я контролира.

— Влез — покани го Алисън с твърд тон. Държеше се като истинска глупачка. Та този мъж току-що ѝ бе направил огромна услуга. Трябваше да прояви поне малко гостоприемство, след като толкова успешно се бе справил с врага.

За миг той я изгледа мълчаливо. Лешниковите му очи изпитателно я преценяваха, макар Алисън да нямаше представа какво се опитва да узнае. От него струеше толкова силно излъчване! Сега напълно бе забравил за ролята си на бездомник. Пред нея не бе отритнат от обществото скитник, а силен и решителен мъж, свикнал да побеждава.

Алисън потръпна! Вълнение? Страх? Може би и двете...

Той ѝ намигна, отмести поглед, сви нехайно рамене и отново се пъхна в ролята на скитника.

— Няма да откажа. Аз не се шегувах, като казах, че са нужни някои части, за да се оправи цялата тази бъркотия с мивката ти. Всъщност трябва да се смени цялата инсталация. Тази е в ужасно състояние.

— Мамо, къде е татко?

Мегън стоеше в подножието на стълбата със сак в едната ръка и няколко дрехи, преметнати през другата.

— Внезапно изникна нещо и той трябваше да си тръгне — отвърна Алисън.

— Без мен? — намръщи се момичето.

— Нещо много важно, скъпа. — Алисън пристъпи до нея и я прегърна. — Нали този уикенд ще прекараш с него, а сега не е зле да ми помогнеш да изчистим дневната.

— Татко и Бони си имат прислужница да им чисти — недоволно измърмори момичето.

— Знам.

— Преди и ние имахме.

— Но сега нямаме. Така че най-добре е да се качиш горе и да прибереш дрехите си, преди да са се намокрили.

Извърна се и видя, че Бил я наблюдава, застанал от другата страна на масата. Той мигновено наведе глава, но младата жена успя да види неодобрението.

— Моят бивш съпруг е лекар — обясни тя. — Преуспяващ. Начинът ни на живот доста се отличаваше от сегашния. Страхувам се, че Мегън още не може да свикне с промяната. А Дъглас постоянно се опитва да я омае с щедри подаръци и това още повече утежнява нещата — сухо добави Алисън.

Лицето му не изразяваше никакво съчувствие.

— Аз по-добре да си вървя!

— Почакай! — Спусна се към него и го хвана за ръката. Дори и в обърканото състояние, в което се намираше, добрият репортер в нея забеляза, че тя е здрава и мускулеста. Това не бе ръка на човек, който системно си недояжда.

Мъжът се извърна, без да се опитва да се освободи от ръката ѝ. Изражението на лицето му показваше, че изобщо не е разтревожен от опита ѝ да го спре и ще си тръгне, когато той пожелае. Отново напълно владееше положението.

— Да почакам за какво?

Алисън внезапно осъзна, че все още стиска ръката му, и бързо го пусна.

— Нали каза, че си бил водопроводчик. Е, аз имам нужда от водопроводчик, а ти — от пари. Какво ще кажеш да ти платя, за да поправиш мивката? — С един куршум — два заека. Хем мивката ще работи, хем тя ще има достатъчно време, за да го опознае и разбере истинската му история.

Той скръсти ръце и се загледа в празното пространство над главата ѝ.

— Ти имаш нужда от добър водопроводчик. Тъкмо заради това отидох на нефтената сонда. Аз не съм добър водопроводчик.

Младата жена също скръсти ръце и се втренчи в него. Нямахше да му позволи да ѝ се изплъзне.

— Но аз не мога да си позволя добър водопроводчик. Противно на всеобщото мнение, телевизионните репортери не получават големи заплати, а както сам може би си разбрал от разговора ми с Дъглас преди няколко минути, издръжката, която той ми отпуска, далеч не е от най-щедрите. Всъщност... мислех да ти платя с домашно приготвена храна.

— Хей, Брил, ще останеш ли за вечеря? — Мегън изтрополи надолу по стълбите, мръщейки се на мокрия килим. — Какво ще кажеш да пусна музика? Коя е любимата ти група? Правил ли си клипове?

— Тя мисли, че си рокзвезда — обясни Алисън, като внимателно го наблюдаваше.

Той се засмя и част от напрежението му се стопи.

— Бих искал да съм. В днешно време тези момчета печелят толкова пари, че слагат доктор Дъглас в малкото си джобче. — Обърна се към Мегън и рече провлачено: — Имаш ли „Гарт Брукс“? Или „Кентъки Хедхънтърс“?

— ?!

— Това са кънтри групи — поясни Алисън.

— Правилно — съгласи се Брад и я възнагради с усмивка. — Добре! Ще опитам да позакърпя нещата, а утре ти ще си повикаш някой добър водопроводчик.

Докато той работеше под мивката, като не спираше да мърмори по адрес на онзи, който бе поставял тръбите, Алисън нарязва шунка, запържи я с лук и гъби, чукна отгоре няколко яйца и приготви чудесен омлет. Надяваше се апетитната миризма да го накара да остане.

За миг, докато се въртеше около печката, тя се запита защо толкова ѝ се иска да задържи този странен мъж у дома си.

Отговорът беше съвсем прост — от една страна, тя просто му е задължена, че се заел с мивката, а от друга — той сигурно ще се почувства по-спокоен, ще се отпусне и ще се разговори след вкусната вечеря.

Тя наистина смяташе храната да бъде част от заплащането за услугата. Нямаше намерение да остава длъжна някому, пък бил той и скитник...

Трябваше да извика на помощ цялата си воля, за да напусне къщата на Алисън, когато тя се опита да го съблзни с огромно димящо парче от невероятно ухаещия омлет. Не бе ял от сутринта и стомахът му шумно протестираше, докато той с огромно усилие излизаше навън, старателно прикривайки издутината в джоба на сакото си.

Устата му все още се пълнеше със слюнка, докато караше пикапа си към най-близкото заведение за бързо хранене.

Не можеше да си обясни защо наричаха тези места „заведения за бързо хранене“, докато нетърпеливо чакаше поръчката си! Когато накрая двата двойни чийзбургера с бекон, голямата порция пържени картофи и шоколадовият шейк пристигнаха, Брад се настани в най-отдалечения ъгъл и се нахвърли като вълк. Но след като стомахът му се напълни и гладът му бе заситен, той все още усещаше уханието на омлета с гъби и си припомняше разочарованието върху лицето на Алисън, когато най-сетне тя се предаде и се отказа от намерението си да го убеждава да остане за вечеря. Навярно бе разочарована само защото нямаше да може да измъкне нищо от него.

Тя наистина не бе толкова лоша, колкото бе решил в началото. Имаше си достатъчно проблеми с бившия съпруг и с тази сладка, но разглезена дъщеричка. И се опитваше сама да се справи с всички трудности. Сега, когато бе започнал да разбира положението ѝ, той почти ѝ прощаваше настойчивостта, с която се опитваше да измъкне нещо от него, и дори бе склонен да ѝ се възхищава.

Лапна и последното картофче, хвърли мазната хартия в кошчето, огледа се внимателно, за да се увери, че никой не го наблюдава, и измъкна от джоба си фотоапарата на Алисън Прескът. Щеше да извади филма, а после трябваше да се върне в къщата (под претекст, че иска да използва банята), за да подхвърли фотоапарата някъде в кухнята. Тя щеше да си помисли, че е Мегън.

Обаче вътре... нямаше филм!

Седна обратно в пикапа, проклинайки всички измамни и любопитни репортери. Завъртя стартера и подкара към къщата на Алисън. Паркира до тротоара, две пресечки по-надолу, и решително се запъти към тях.

Когато го видя, лицето ѝ се озари от толкова искрено удоволствие, че той отново трябваше да си напомни, че и двамата само играеха игрички.

— Налага ми се да ползвам тоалетната ти — промърмори младият мъж. — Утре ще дойда и ще се опитам да оправя проклетите водопроводни тръби, ако купиш необходимите части. Ще ти напиша списък. — Така си подсигуряваше възможност да влезе в къщата и да вземе онзи филм. Тя му се усмихна, разкривайки два реда идеални бели зъби, които вероятно бяха осигурили новия басейн на някой моден зъболекар.

— Искам да ти благодаря за всичко — тихо рече тя и го изгледа с огромните си очи на кошута. — Банята е на горния етаж, първата врата отляво.

На следващата сутрин Брад се промъкна през задния вход на местния полицейски участък. С наведена глава и отпуснати рамене той мина през коридора също като обикновен скитник. Трябваше да се крие от всички, особено от онези, които го познаваха като детектив.

— Здравсти. Радвам се, че изглеждаш така добре — поздравя го Стийв Рейни и затвори вратата зад колегата си.

— Според теб — отвърна Брад, отпусна се на един дървен стол и взе чашата с кафе, която партньорът му подаде. — Можеш да говориш каквото си искаш за външния ми вид, но вчера едно дете реши, че съм рокзвезда.

— Мога да го разбера. Наистина си като някой от онези музиканти, затънали до гуша в наркотици.

„Добре съм се докарал и след тази безсънна нощ!“ — каза си Брад.

— Човече, стар съм за тази работа! Имам нужда от хубаво подстригване, от чист костюм и от досегашните задължения.

Стийв се облегна назад и вдигна крака върху малката маса.

— Продължавай да се оплакваш и ще уредя да изпълняваш задачата по двадесет и четири часа на денонощие. Как ще ти се хареса наистина да спиш по улиците?

— Много забавно. След като едва ли има някаква вероятност някой от тези бездомници да е замесен в пласирането на наркотици, смятам, че осем часа на ден са напълно достатъчни за новата ми роля. Повярвай ми! — От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. — Каж ми, че някой с голям железен прът е дошъл тази сутрин и е направил пълни самопризнания. Тутакси запявам от щастие.

— Е, дойде старата дама... и онзи мъж, който е готов да си признае всичко — от кражба до самоубийство. А, да не забравя и подозрителното куче, което си няма алиби. То е единственият ни сериозно заподозрян.

Ръката на Брад, която поднасяше чашата кафе към устните му, застина във въздуха.

— Ти не си в ред, Рейни.

— С какъвто се събереш, такъв ставаш.

— Нима искаш да ми кажеш, че не разполагаме с абсолютно нищо?

Стийв се намръщи и кимна.

— Нищо. Донесоха всички доклади от лабораторните изследвания. Нищо ново. Случаят е идентичен с предишните... Трупът е открит на четири пресечки от мястото, където бяха открити останалите, но само един Бог знае къде е бил убит, защото тялото е

местено. Ръцете са скръстени на гърдите, сякаш лежи в ковчег. На главата има същата рана от тъп предмет и следи от ръжда. Или си имаме работа с убиец, който е най-малко метър и деветдесет, или жертвите са били седнали, с вдигнати към него лица.

— Или към нея — вметна Брад. — Жените също могат да бъдат злобни и жестоки.

— Или нея, но тогава си имаме работа с необикновено силна жена. Във всеки случай това навярно е някой, на когото са вярвали. Под ноктите на последната жертва имаше много мръсотия, но никакви частици от кожа. Никакви следи от борба. Те просто са си седели тихо и кротко, докато някой е премазвал главите им.

Брад отпи от кафето си.

— Все още не съм се натъкнал на никаква улика. Вече се разприказвах, но изглежда, че не знаят нищо. Те са уплашени и гледат да се движат на групи. Но след като няма нищо общо между жертвите...

Той поклати глава, извади малък бележник и го подхвърли към Стийв.

— Изглежда всички са харесвали Ханк, последната жертва. Не е имал врагове, не е бил наркоман, въпреки че здравата е пиел, когато е можел да си купи алкохол. Та с какво разполагаме досега? — Погледна в папката пред себе си. — Имаме следното: едната жертва е наркоманка, другата не е била с всички си, третият е бил всеобщ любимец, следва още един наркоман, който обаче не близвал алкохол, и един мъж, когото всички са мразели. Трима мъже и две жени. — Удари по масата. — По дяволите, в това няма никакъв смисъл! Какво е общото между всички тях?

Стийв прелистваше малкия бележник на Брад.

— Трябва да има нещо общо. Винаги има. Просто трябва да го открием.

Брад кимна и през следващия час двамата разчитаха малките откъси от различните разговори, които той бе записвал, както и подхвърлените от скитниците забележки, които можеха да означават и всичко, и нищо.

Вече си тръгваше, когато се спря до вратата.

— О, има и още нещо. Една проклета телевизионна репортерка обикаля наоколо и търси материал за репортаж. Тя ме снима. Смятам

тази вечер да отида у тях и да се опитам да взема филма.

Високото чело на Стийв се намръщи.

— Подхвърляш ми тази информация, сякаш е нещо незначително, но това означава, че си готов да рискуваш прикритието си и да пратиш целия случай по дяволите! И за какво мислиш са й тези снимки?

Брад сви рамене.

— Не знам. Като че ли подозира, че не съм такъв, за какъвто се представям. Може би мисли, че съм ченге, а може би дори смята, че съм убиецът. Работата е там, че тя е разведена и не й достигат парите, а има и дете, за което трябва да се грижи. Затова отчаяно търси някаква сензационна история, която да я направи репортерка на годината.

— Ако питаш мен, стой по-далеч от нея. Забрави за тези снимки. С тази коса и брада дори родната ти майка няма да те познае.

Брад кимна, припомняйки си как преди седмица бе влязъл в кухнята и горката жена едва не го погна с големия тиган.

— Предполагам, че си прав. Но, разбираш ли, на тази дама й тече една тръба в кухнята, а тя не може да си позволи да извика водопроводчик. А пък аз си помислих, че мога да й предложа да й помогна и така да се опитам да взема снимките.

Не му беше нужно да види недоверчивото изражение на партньора си, за да разбере, че думите му не звучат никак убедително.

— Хей, човече, да не си хлътнал по тази дама?

— По графиня Дракула? Шегуваш ли се?

Алисън паркира до едната стена на гаража, като остави достатъчно място и за колата на Рик, тъй като той упорито твърдеше, че ако Бил види колата му пред къщата, няма да влезе.

— Това е най-чистият гараж, който съм виждал — удиви се Рик.

— Нали ти казах, че Дъглас отнесе и праха заедно с прахосмукачката.

Алисън забеляза отворената задна врата на къщата.

— Мегън е тук. Можем да започнем изсушаването.

Рик спря на прага, наведе се и опипа мокрия килим.

— Така няма да стане. Трябва да го изнесеш навън и да го простреш.

— И да платя на някой да го постави обратно? Не, ще се опитам да го изсуша някак си, без да го изнасям. Може би, ако включа сешоара

и го оставя така през цялата нощ.

Рик замислено изучаваше пръстите си. Сетне извади носната си кърпа и я притисна към килима.

— Мисля, че за едно нещо си права — няма смисъл да си даваш парите за този килим. Или е изключително мръсен, или боята пуска. — Показа ѝ тъмното петно върху бялата памучна кърпа.

Алисън изпъшка.

— Това бе най-евтиният килим, който Дъглас успя да намери. Смятахме да даваме под наем тази къща и той заяви, че наемателите така или иначе ще го съсипят.

— Чичо Рик! — Мегън прекоси на бегом двора и се втурна в прегръдките на Рик. — Наистина се радвам, че си тук. Онзи готин тип ще дойде да види мама. Казва се Брил...

— Бил.

— Мамо, това е напълно естествено. Може някога и да се е казал Бил, но после е станал Брил. Както и да е, сигурна съм, че е известен. Само дето още не можем да разберем кой е той.

Рик се втренчи изпитателно в Алисън над ръба на очилата си.

Младата жена сви рамене.

— Чичо Рик знае всичко за тайнствения мъж. Точно за това реши тази вечер да се самопогани, Алисън вдигна вежди. Тя се бе опитала да го разубеди, като му обясни, че вероятно Бил ще се отпусне и разприказва, ако са само двамата. Приятелят ѝ обаче бе възразил, че този Бил може и да е убиец, а тя толкова лекомислено излага на опасност и своя живот, и този на Мегън. Последното натежа на везните, но въпреки това Алисън си остана против присъствието на Рик.

— Значи ти смяташ, че този тип е известен, така ли? — попита Рик, когато двамата с Мегън ръка за ръка се запътиха към къщата.

— Да. Имам инстинкт за тези неща.

— Някъде между единадесетата и дванадесетата си година моята дъщеря стана експерт по всички въпроси — уточни Алисън и захвърли дамската си чанта на масата до платнената торба.

Отиде да провери под мивката и видя, че кофата, която Бил бе оставил, за да събира водата, бе пълна.

— Мегън, мислех, че ще изпразниш кофата.

— Забравих — извика дъщеря ѝ от дневната. — Имам една страхотна нова видеоигра, чичо Рик. Дай да ти покажа как се играе.

Алисън стисна зъби и си напомни, че Мегън все още е само едно дете, което не е свикнало да проявява отговорност. Измъкна кофата, изхвърли водата и отново я постави под мивката.

Извади от фризера замразените свински пържоли и ги сложи в микровълновата печка.

Когато пържолите бяха готови, сладките картофи — опечени, а салатата — забъркана, Алисън се отпусна на един от столовете до масата и извади от чантата си снимките, които Рик бе промил. Започна да ги изучава внимателно, търсейки нещичко, за което да се закачи, но не откри нищо.

Алисън придърпа платнената торба и надзърна в нея за малкия касетофон, в който бяха разговорите ѝ с бездомниците от приюта „Нова надежда“ и разговорът ѝ с Бил. Въпреки че той бе възразил да се записва, тя тайно бе оставила лентата да си се върти вътре в торбата. Напипа го, напипа и бележниците си, моливите и всевъзможните други дреболии, но фотоапаратът липсваше.

— Рик, да не би вчера да съм оставила фотоапарата си в студиото?

— Не мисля. По дяволите! Това беше последният ми живот! Убиха ме!

— По дяволите?! — повтори Алисън и пхна снимките в страничния джоб на чантата си. — Мислех, че не употребяваш подобни думи. — Разроши един червен кичур от косата на Рик и погали русата глава на Мегън, докато минаваше покрай тях, като се стараеше да не им закрива екрана на телевизора.

— Мамо, оставила си фотоапарата в тоалетното ми шкафче — информира я Мегън. — Ето! Спечелих премия!

— Оставила съм го в твоето тоалетно шкафче? И навярно не бива да се изненадвам, ако намеря вътре ролка със снимки на приятелите ти?

Ала Мегън бе насочила цялото си внимание върху екрана и упорито стреляше по малките движещи се фигурки.

Разбира се, фотоапаратът се гушеше в ъгъла на шкафчето на дъщеря й. И колкото и да е странно, вътре нямаше филм. Алисън го пусна в платнената торба и сви рамене. Може би Мегън е видяла, че няма лента и я е домързяло да си купува нова.

Прекося коридора, влезе в спалнята си, захвърли платнената торба и дамската чанта върху леглото и слезе на долния етаж. Седна на дивана и взе едно списание, но бе твърде неспокойна, за да чете. И като че ли не точно неспокойна, а развълнувана.

Не разбираше защо. Тя винаги бе обичала загадките, а от живота на Бил не само можеше да се получи интересна история, но и самият той представляваше истинска загадка. Отново си припомни лекотата, с която бе отпратил Дъглас, както и отказа му да приеме храна или пари... както и необяснимия факт, че въпреки раздърпания му външен вид тя не бе отвратена от него, а тъкмо обратното — той я привличаше по някакъв особен начин.

Един час по-късно пържолите вече бяха съвсем изстинали, Рик беше придобил нужните умения да бие Мегън няколко пъти на видеоиграта, а водата под мивката бликаше още по-силно и кофата отново бе пълна. Но от Бил все още нямаше и следа.

— Струва ми се, че са ти вързали тенекия — констатира Рик, влизайки в кухнята, докато Алисън за пореден път изпразваше кофата. — Не е ли по-добре да вечеряме?

Младата жена разтри схванатия си врат и потисна глупавото желание да му се озъби.

— Май си прав. Случайно да знаеш за какво служат всички тези части, които Бил ме накара да купя от железарския магазин?

— Ще намеря някое помагало и ще се опитаме да оправим тази бъркотия. — Рик се загледа в Алисън, която нагласяваше кофата под мивката. — Едва ли ще стане по-лошо.

— Чух, че някой споменава вечеря — разнесе се гласът на Мегън. — Гладна съм, мамо. Хайде да ядем. Сигурно са задържали Бил за някоя по-дълга репетиция или пък е възникнало нещо друго, а той не знае телефонния ни номер, за да се обади.

Алисън си помисли как Бил без всякакво усилие бе научил адреса й, но не каза нищо и остави дъщеря си да вярва във фантазиите си.

Входният звънец иззвъня.

Алисън внезапно усети как ѝ просветва.

— Той е! — възбудено извика Мегън и хукна към вратата.

Когато вратата се отвори и Брад видя странния мъж с Алисън и Мегън, тукатси съжали за решението си да дойде въпреки съвета на партньора си и собствените си инстинкти. През целия ден бе водил борба със себе си. Накрая се предаде и се озова тук.

Зарадваното и зачервено от възбуда лице на Алисън, както и страхотният аромат, който се носеше от кухнята, го разтревожиха още повече, защото го караха да се почувства добре в този дом.

— Не можеш да си представиш колко се радваме да те видим — обади се червенокосият мъж и протегна покритата си с лунички ръка. — Аз съм Рик Холмс. Оператор в Канал 7.

Това навярно е интимният приятел. Мисълта го накара да изпита необяснимо разочарование, но Брад реши да не анализира чувствата си и дружески разтърси ръката на Рик.

— Аз съм Бил. Бивш водопроводчик и настоящ бездомник.

— Влизай — покани го Мегън и го хвана за ръката, без да обръща внимание на опърпаните му дрехи. — Ако веднага не седнем на масата, ще припадна. Защо закъсня?

— Шоуто продължи малко повече — отвърна ѝ Брад, намигна ѝ и се остави да го поведе.

Лицето на момичето засия.

— Пристигна точно навреме. Мама и чичо Рик се канеха окончателно да съсипят водопроводната инсталация.

Чичо Рик? Дали бе брат на Алисън? Не си приличаха, но почувства вълна на облекчение. Не че имаше защо. Едва ли щеше да бъде по-лесно да се справи с брата, отколкото с приятеля — можеше дори да се окаже по-трудно.

Настани се на стола, който Мегън му посочи.

— Дъщеря ми иска да каже, че двамата с Рик бяхме решили да купим някакво помагало и да се опитаме да се справим сами — обясни Алисън и постави на масата голяма чиния с димящи пържоли.

Брад си припомни как Алисън го бе помолила да се отплати за работата му с домашно приготвена храна и затова реши да не казва, че само преди половин час бе изял една пица. Пък и ухаеше толкова приятно. Защо да не хапне и втори път тази вечер.

Мегън се плъсна на стола до него.

— Обичаш ли свински пържоли?

— Обожавам ги.

— Мисля, че те си заслужават да ме заведеш зад кулисите по време на следващото ти шоу?

— Мегън! — възкликна Алисън. — Не мога да повярвам, че си толкова невъзпитана!

Мегън сви рамене, без изобщо да се трогне от забележката на майка си.

— Баща ми казва, че винаги трябва да преследваш това, което искаш. Нима и ти самата не го правиш като журналистка?

— В определени граници — процеди през зъби майка ѝ.

Бил се усмихна, но думите на детето още веднъж му напомниха, че трябва да бъде много внимателен. Алисън преследваше... неговата история. Отрязва си парченце от пържолата и задъвка. Вкусно! Как ли ще реагира Рейни, ако му заяви, че се е продал само за няколко мръвки?

— И така, Бил — заговори Рик, — откога си безработен?

— От месеци. Доста дълго. Напоследък не се търсят нефтени работници за сондите.

— Но Алисън ми каза, че си и водопроводчик, а те винаги се търсят.

— Рик, и ти не си по-добър от Мегън — въздъхна Алисън. — И двамата не се държите прилично.

Думите ѝ се сториха много забавни на Брад, след като предишния ден самата Алисън му задаваше доста лични въпроси.

Малко по-късно, когато в чинията му не бе останало нищо, освен кокали, а стомахът му заплашваше да се пръсне, Брад не съжаляваше вече за изкушението си. Може би ще убеди Алисън да му заплати изцяло с приготвяне на храна. Не че възнамеряваше да идва отново...

— Е — каза той и се надигна от стола си, — пържолите бяха великолепни. Да се заеме с работа! Или първо искаш да разчистим масата?

— После ще прибираме — отвърна Алисън. — Сега тече още по-силно.

— Знаех си — промърмори Брад и осъзна колко е доволен, че е тук. Тя отчаяно се нуждаеше от помощ.

— Аз ще донеса частите и инструментите от колата на Алисън — предложи Рик и се запъти към вратата.

— Свястно момче — рече Брад и с изненада установи, че изпитва завист към червенокосия. Макар и необяснимо за самия него, той като че ли малко ревнуваше от... близостта между Рик и Алисън.

— Рик наистина е страхотен приятел. Не знам какво щях да правя без него. Помагал ми е безброй пъти.

— Но — изтъкна Мегън, внезапно изникнала зад него, — чичо Рик не може да поправи тръбите. А ти можеш! Ти си върхът! Какво още умееш да правиш?

Брад се извърна към момичето. Не смееше да погледне Алисън. Тя го фиксираше с рентгенов поглед, сякаш искаше да прочете всичките му мисли и очакваше отговора му.

— Каквото се наложи, хлапе.

— Никога не съм знаела, че рокзвездите могат да правят толкова много неща. Мислиш ли, че Стинг може да поправя течащи тръби?

— Тъ... — Погледна безпомощно към Алисън, но тя само повдигна извитите си вежди, развеселено очаквайки как ще се измъкне този път.

Входната врата се отвори.

— Мисля, че това е всичко. — Рик влезе с няколко найлонови торби.

Брад си отдъхна с облекчение и едва не изтича към Рик, за да ги вземе.

Няколко часа по-късно, той се измъкна изпод мивката, уморен, но изключително доволен от себе си, защото успя да се справи. Усмивката върху лицето на Алисън бе още по-въодушевена.

Тя стоеше само на няколко сантиметра от него в малката кухня, облечена в копринени кремави панталони и подходяща блуза, чийто мек плат сякаш галеше изящните ѝ извивки. През цялото време, докато работеше, не се бе отделяла от него — подаваше му необходимите инструменти и му светеше с фенерчето, а върху красивите ѝ дрехи нямаше и следа от петънце.

Алисън протегна ръка, за да му помогне да се изправи. Каква прекрасна ръка — тясна, с дълги фини пръсти и съвършен маникюр! Брад автоматично протегна своята, за да я докосне. Ала в същия миг

погледът му попадна върху грубата му и мръсна длан. Сепна се и отстъпи крачка назад.

Младата жена се смути и лицето ѝ пламна.

— Тоалетната е на горния етаж — прошепна тя, прочисти гърлото си и заговори по-високо: — В случай че искаш да се измиеш.

Той кимна.

— Помня. Благодаря.

— Ще направя кафе.

— Добре.

Щеше да остане още малко в къщата на Алисън, за да се наслаждава на меката коприна, която я обгръща и да вдъхва аромата на тялото ѝ. Страхотно! Искаше да бъде циничен, но не му се удаваше много добре. Наистина я харесваше.

Рик и Мегън се бяха настанили пред телевизора, играеха нова игра и вдигаха доста силен шум.

— Оценявам помощта ти — подхвърли Рик, докато Брад минаваше покрай него.

— Не си отивай още. Ей сега ще бия чичо Рик — обади се и Мегън, без да откъсва поглед от екрана.

Колко мило и приятно дете! И това искрено възхищение от собствената му персона! Бе изключително ласкателно...

Когато приближи банята, видя, че отсрещната врата е отворена и зърна дамската чанта и платнената торба на Алисън върху леглото. По дяволите! Почти бе забравил истинската цел на посещениято си!

Неохотно влезе на пръсти в стаята, заслушвайки се внимателно за нечий стъпки. Почти му се искаше да чуе, че някой приближава, за да не му се налага да върши всичко това. Не се чувстваше особено добре, че бе принуден да нахлуе по този начин в спалнята на жена, след като току-що бе станал от трапезата ѝ.

Но, напомни си младият мъж, снимките бяха нахлуване пък в неговия личен живот. Претърси набързо торбата. Не откри нито снимки, нито филм. Протегна ръка към чантата, ала бързо отстъпи назад, тъй като му се стори, че стълбата изскърца.

Сърцето му биеше лудо, когато излизаше от спалнята. Продължи към банята. Не видя никого, но реши да изчака с взимането на снимките. Както и Стийв му бе казал, не си заслужаваше да рискува.

Какво би могла да разбере от някакви си снимки, върху които се виждаха само брада и коса?

Но след като знаеше това, тогава какво изобщо правеше тук? Вероятният отговор на този въпрос го изплаши много по-силно, отколкото възможността да го хванат да тършува из къщата. Слезе по стълбите и взе сакото си от закачалката.

— Предполагам, че мивката ще издържи, докато направиш големия си пробив и се преместиш в Ню Йорк.

Алисън се появи от кухнята и го погледна с огромните си топли очи. Брад изпита неочаквано задоволство, че не бе отворил чантата ѝ.

— Не искаш ли чаша горещо кафе, преди да си тръгнеш? Навън е студено, а те чака дълъг път. — Очите ѝ се присвиха. — Нали?

— Да. Затова е по-добре да вървя. До сутринта няма да стане по-топло.

— Спечелих! Бил ли си в Ню Йорк? — попита Мегън, заряза телевизора и дойде при него.

Той се засмя на неочаквания въпрос и изпита облекчение, че появата ѝ стопи напрежението.

— Да. А ти?

— Не, но татко и Бони ще ме заведат това лято през ваканцията. Тя иска да напазарува в Ню Йорк.

Той погледна към Алисън, за да види реакцията ѝ. Лицето ѝ бе спокойно и тя сложи закрилнически ръка върху рамото на дъщеря си.

— Бони е нейната... втората съпруга на баща ѝ.

— Татко казва, че тя ми е втора майка и аз трябва да ѝ казвам „мамо“, но това не ми харесва.

— Разбирам те — съгласи се Брад. — Та ти си имаш майка. Е — кимна той и протегна ръка към Рик, който приятелски я пое, — радвам се, че се запознахме. Приятно ми беше да те видя отново, Мегън.

Стисна малката детска ръка и за миг изпита желание да закриля това дете.

— Лека нощ, Алис. — Умалителното име се изплъзна неволно от устните му и Брад внезапно осъзна, че през цялата вечер бе мислил за нея по този начин. Не като за изтънчената и изискана Алисън, а като за Алис с огромните нежни очи. Когато пое малката ѝ ръка в своята, много по-нежно, отколкото тогава в приюта, Брад забеляза, че тя не бе

толкова гладка, колкото изглеждаше. Върху дланта ѝ имаше няколко мазола, явно отскоро...

— Колко ти дължа? — попита тя и рязко издърпа ръката си.

— Да ми дължиш? Какво ще кажеш пак да ми сготвиш някой път?

— Съгласен ли си да ти приготвя нещо вкусно и да ти дам малко пари в брой? — Извади сгънатата банкнота от джоба на панталоните си и я пъкна в джоба на сакото му.

Докосването ѝ бе топло и по тялото му преминаха сладостни тръпки. Извади банкнотата и се втренчи в нея. Устата му внезапно пресъхна и той за миг се изкуши да я пъкне обратно в джоба на панталоните ѝ.

Не, идеята бе прекалено вълнуваща, за да е разумна. Не бе сигурен, че ръката му ще спре, след като остави парите. Пръстите му сякаш вече усещаха извивката на бедрото ѝ, гладкия ѝ стегнат корем...

Младият мъж пристъпи една крачка към нея, протегна ръка, сложи парите в дланта ѝ и сгъна пръстите ѝ върху тях.

— Какво ще кажеш да дойда утре и да ти помогна да изсушиш килима в дневната? Сетне ще поговорим за някаква компенсация. — Не бе възможно наистина да е казал това! Не би могъл да възнамерява да се върне отново в тази къща!

Отвори уста, за да си вземе думите обратно, да се извини, че всъщност е размислил и няма да може да дойде. Но не издаде нито звук. Сякаш от главата му бяха излетели всички разумни мисли. Виждаше единствено полуотворените сочни устни на Алисън, зад които проблясваха белите ѝ зъби. Уханието на летни цветя обсеби изцяло съзнанието му и подобно на забавен кадър от филм погледът му се фокусира върху устните ѝ. Единствено върху устните ѝ... Усети тяхната мекота...

ГЛАВА 4

Нямаше да я целуне, дори и Рик да не се бе изкашлял. Изобщо не бе имал подобно намерение и този слабичък гласец в главата му, който го обвиняваше, не знаеше какво приказва.

— Лека нощ — рече Брад, обърна се, отвори вратата и излезе.

— Алисън — обвинително започна Рик, след като затвори вратата зад Бил и се облегна на нея, — начинът, по който се бе втренчила в този скитник беше... помислих си, че ще... — Погледна към Мегън и не довърши.

— Стига, чичо Рик. Да не мислиш, че не гледам телевизия или не ходя на кино? Те изглеждаха така, сякаш всеки миг ще слезат устните си, нали? — Момичето изглеждаше много доволно от тази си констатация.

— Да целуна един размъкнат и вероятно мръсен бездомник? — възрази Алисън, пронизана от чувство на вина. Бил може и да бе размъкнат, но несъмнено бе чист — поне, преди да се заеме да оправя мивката. Изглежда, че наистина за един кратък миг бе съвсем загубила ума си, изпитвайки непреодолимото желание да го целуне. Не че толкова бе привлечена от него. Той просто я бе заварил в края на един дълъг и уморителен ден. — И двамата имате прекалено развихрено въображение. Мегън, върви да си лягаш, а ти, Рик, е най-добре да си тръгваш. Още сега!

Мегън прегърна майка си. Рик мълчаливо се обърна и се запъти към стълбите. Алисън веднага го последва.

— Просто един бездомник — започна той, хванал ръката ѝ, докато двамата вървяха към гаража. — Съвсем не е рок звезда, нито пък предрешен актьор. Аз много се съмнявам, че е и убиец. Той си е просто един добродушен, но мързелив скитник. Погледни истината — с уменията си на водопроводчик, нима не би си намерил добре платена работа? Ако пожелае, разбира се.

— Един „скитник“, който използва думи като „компенсация“? — Въпреки че умът ѝ бе леко замъглен, вероятно от преумора, тя съвсем

ясно си припомни думата, която Бил бе казал, след като се опита да му даде пет долара.

— Добре, значи е образован скитник. — Рик повдигна вратата на гаража. — Никак не ми харесва идеята да идва утре вечер в къщата ти.

Алисън го потупа по ръката и се усмихна.

— Ако си толкова разтревожен, можеш да дойдеш пак и да помогнеш. Още един чифт ръце няма да са ни излишни.

— Знаеш, че съм дежурен в студиото — поколеба се Рик. — Но може би ще успея да се сменя с някого.

— О, дай ми малко почивка. Мисля, че отлично мога да се грижа за себе си, когато наоколо ми се навърта „добродушен, но мързелив скитник“. Ти самият каза, че не вярваш да е убиец, така че къде е проблемът?

— Казах само, че се съмнявам да излезе убиец. Както и да е, проблемът е в... — Сви рамене и поклати глава. — Просто се опитай да не се вживяваш прекалено много в цялата тази история и ми обещавай, че веднага ще ми се обадиш, ако този тип направи нещо странно.

Алисън го побутна към колата.

— Лека нощ, Рик.

Щом се настани удобно в леглото си, младата жена извади снимките. Наистина бяха добри. Ето го особеното му излъчване — самоувереното накланяне на главата и пронизващия поглед. Толкова различен от останалите скитници! Снимките му я привличаха не по-малко от самия Бил. Ама че загадка! С тази коса и брада той би могъл да бъде всякакъв — от президент на Съединените щати до рок идол.

Трябваше да проведе едно малко разследване. Утрешният ѝ ден бе доста претоварен, но може би ще успее да се измъкне за час-два след пладнe... още повече, ако се лиши от обяда. Беше напипала нещо и щеше да открие какво е то. А след като разреши тази загадка, не само ще си има интересна история, но и ще се отърве от абсурдното привличане, което изпитваше към този мъж. Ще открие кой е Бил и ще го разобличи! Така ще разреши толкова много проблеми.

Когато на следващата сутрин Алисън влезе в студиото, всички в стаята спряха за миг работата си и вдигнаха глави, за да видят кой е,

след което пак потънаха в задълженията си. Доста странно! Обикновено дори президентът на ТВ компанията да влезеше, никой нямаше да забележи.

— Алисън! — Рик си проправи път през лабиринта от бюра. Зад него Трейси ѝ хвърли гневен поглед.

— Хайде по-бързо! — Рик я сграбчи за ръката. — Избухнал е пожар в един апартамент близо до северозападната магистрала.

— Оборудването?

— В микробуса е. Тичай.

Алисън го последва без повече коментари.

— Какво става с Трейси? — попита тя, когато излязоха от паркинга на телевизията и Рик рязко зави зад първия ъгъл.

Той натисна клаксона, за да си проправи път през задръстеното движение.

— Ако беше закъсняла само с още две секунди, трябваше да взема със себе си твоята руса съперница.

— Голяма работа! Пожар в някакъв си апартамент! Кой знае какво! Едва ли може да се класира за репортаж на седмицата!

— Точно в този момент всеки репортаж е много важен. Тази сутрин плъзна слух. Щяхме да знаем, ако вчера не си бяхме тръгнали по-рано. Пак старият нов управленчески слух.

— Телевизионната станция е продадена? — ахна Алисън. Макар че бе отскоро в телевизията, тя отлично знаеше, че новите собственици несъмнено ще направят чувствителни промени сред персонала.

— Засега само се приказва. Махни се от пътя ми, идиот такъв! — Натисна отново клаксона и задмина един кадилак. — Мразя тези хора!

— Собствениците на телевизионни станции? — Алисън се хвана за дръжката на вратата, докато Рик вземаше завоя.

— Не, собствениците на кадилаци. Мразя ги, защото аз си нямам такава луксозна кола. Не се разстройвай само заради един непотвърден слух. Не е за първи път. А дори и да е истина, това не означава непременно, че ще загубиш работата си.

— Но не означава и че ще я запазя, нали?

— В случай че не си забелязала, госпожо, нищо на този свят не е сигурно. Ето там е. Виждам дима.

Той влезе в паркинга пред сградата и се огледа за празно място. Завъртя рязко кормилото и Алисън политна напред.

— Май щеше да е по-добре да беше взел Трейси — промърмори тя. — Твоето шофиране щеше да я състари най-малко с петнадесет години и тогава щеше да изглежда доста по-зле от мен.

Алисън бързо се измъкна от микробуса. Сега бе още по-важно да се добере до интересната история за Бил и бездомниците. А пък ако успее да открие убиеца... Това със сигурност щеше да увеличи шансовете ѝ да запази работата си.

— Камерата е включена! — извика Рик и я изтръгна от мислите ѝ.

В ранния следобед Алисън се запъти към приюта „Нова надежда“. Тя все още бе облечена в „работните“ си дрехи — обувки с високи токчета и тъмносин костюм с бели кантове. Не беше подходящо облекло за посещение при бездомниците, но нямаше време да се преоблича.

Малката сграда обаче се оказа почти безлюдна. Върху една от пейките се бе излегнал мъж, който очевидно спеше, малко по-нататък друг седеше и дъвчеше сандвич, а в ъгъла две жени си приказваха. Преподобният Полък се бе настанил на дървената маса до олтара и оживено говореше нещо на Дийли.

Според етикета не би трябвало да ги безпокои, нито пък да подслушва разговора им, обаче инстинктите ѝ на репортер взеха надмощие над добрите маниери. Младата жена тихо се настани на една пейка близо до тях и наостри уши.

— Сине мой, трябва да се откажеш от това дяволско изкушение. Ще съсипеш целия си живот с тази отвара. Помисли си за всичко, от което Сатаната те лишава.

Дийли бавно кимна. Според Алисън той по-скоро бе безразличен, отколкото разкаян. Послуша още няколко минути, но монологът на свещеника продължаваше все в тоя дух и тя разбра, че от тези двамата няма да научи нищо съществено. Затова се изправи тихо, прекоси стаята и се запъти към двете жени, които познаваше вече от първото си посещение в мисията.

— Здравей, Кей — усмихна се тя и протегна ръка към пониската, с посивялата коса.

В първия миг Кей я изгледа подозрително, но после се усмихна, разкривайки редките си зъби, и протегна сбръчканата си ръка. Алисън знаеше, че хората обичат да им помнят имената, но очевидното задоволство на жената трогна сърцето ѝ.

— Как сте? — попита тя, напомняйки си, че това все пак е само работа и не бива да проявява излишни емоции.

— Добре, добре — кимна Кей.

Алисън се извърна към другата жена, която, макар и седнала, се извисяваше поне с тридесет сантиметра над Кей.

— Аз съм Алисън Прескът.

— Джийн. — Една голяма, кокалеста ръка яко сграбчи дланта ѝ. Забеляза, че въпреки избелелите и парцаливи дрехи, жената бе с яркочервени обувки, очевидно съвсем нова придобивка, ако се съди по предизвикателния маниер, с който люлееше десния си крак.

Алисън издърпа ръката си и размърда пръсти, за да се увери, че няма счупен.

— Да си домъкнала нещо за похапване? — попита Кей.

— Не, съжалявам. Не можах. — И собственият ѝ стомах се бунтуваше срещу пропуснатия обяд.

Джийн и Кей не казаха нищо, но сякаш изгубиха интерес към посетителката. Алисън отвори чантата си, модел на Гучи, извади една банкнота от пет долара и няколко по един и ги подаде на Кей. Жестът я лишаваше от всичките ѝ пари, но нея у дома я очакваше пълният хладилник, а тези жени нямаха нито подслон, нито храна.

— Ще има колкото за един сносен обяд — каза Алисън. Трябваше да подкупи малко тези жени, за да ги накара да се отпуснат и да разговарят с нея.

Джийн и Кей се надигнаха и тя прецени, че Джийн е най-малко метър и осемдесет, с широки и кокалести рамене. Изглежда нямаше защо да се бои от убиеца. А дали самата тя... Полицията не бе отхвърлила възможността убийствата да са извършени от жена.

— Не искате ли малко да си поговорим, преди да отидете да обядвате?

Двете жени си размениха предпазливи погледи и отново седнаха.

— К'во искаш?

— Не ви ли е страх да не ви пречукат?

Кей сви рамене.

— Гледаме да сме все заедно. Той убива тия, дето скитосват сами.

— Какво се приказва за убиеца?

Джийн се изкиска.

— Някои викат, че са ченгетата. Опитват се да ни поразредят. Други пък викат, че бил един от нас. Искал да останем по-малко, за да има повече храна. А някой приказват — в мътните й очи проблесна пламъче, — че били самоубийства.

Двете с Кей се засмяха силно на зловещата шега и Алисън се почувства задължена да се присъедини към тях.

— А какво ще кажете за Бил, с когото говорехте онази нощ? Той е нов, нали? Може ли да е убиецът?

Кей сведе поглед и се изчерви. Алисън осъзна, че сигурно харесва Бил. И бездомните имат чувства...

— Той е приятел на Дийли. Дийли казва, че го познава от години — защити го Джийн. — Дватамата работели на някои от големите сгради наоколо...

Последното изненада Алисън. В първия миг обаче реши, че то не заслужава особено внимание. Дийли изглежда говореше доста безсмислени неща. Бил твърдеше, че е бил работник на нефтена сонда и водопроводчик, но изобщо не бе споменавал да е и дърводелец. Обаче тя подозираше, че лъже. Реши да запомни информацията на Джийн, можеше все някога да й потрябва.

— А някой знае ли къде нощува той?

Кей отново се изчерви, а после се изкиска.

— Не — нервно рече тя.

С периферното си зрение Алисън улови някакво раздвижване. Обърна се и видя, че преподобният Поляк се е настанил на една пейка зад нея.

Кей и Джийн използваха възможността да се измъкнат, като обещаха с деветте долара да си купят храна. На Алисън не й бе хрумнало, че можеха да похарчат парите й за друго. Сега вече не бе толкова сигурна.

— Как се чувствате днес? — насочи тя вниманието си към преподобния.

— Денят е чудесен — отвърна той и се усмихна, както обикновено. — Невинаги можем да нахраним тялото си, но винаги

можем да осигурим достатъчно храна за душата си.

— Наминах да видя как вървят нещата и да поговоря с някои хора — продължи Алисън. Въпреки че бе потисната, не можеше да не отвърне на усмивката му. — Бих искала пак да дойда, ако нямате нищо против. Невинаги мога да нося сандвичи, но ще помагам и по други начини.

— Никога няма да откажем предложената помощ. Дори и да няма какво друго да споделиш с нас, освен красивата си усмивка, пак ще си добре дошла.

Идеята да помогне на тези хора я накара да се почувства по-добре, тъй като изпитваше известна вина, заедно идваше тук, водена само от лични и егоистични мотиви.

— Ако успееш да дадеш и нещо от себе си, докато ни опознаваш за своята вълнуваща история, всички ще имаме полза от работата ти — продължи преподобният, сякаш прочел мислите ѝ.

В това имаше смисъл. Искаше ѝ се да има смисъл.

— Разкажете ми за себе си — подкани го тя, искрено заинтригувана. Този мъж може и да не е съвсем нормален, но тя усещаше, че е искрен. Той вярваше в това, което правеше и казваше. — Къде сте били, преди да дойдете тук и защо сте дошли?

Той скръсти големите си ръце и вдигна очи към опушения таван.

— Бях в Рая и оцелях при Армагедон^[1]. Дойдох тук, защото бях призован, защото бях необходим.

Май е доста по-луд, отколкото бе решила в началото.

— Какво знаете за Бил, приятеля на Дийли?

Усмивката на преподобния съвсем леко помръкна.

— Той е дошъл отдалеч. — Сведе поглед към нея. Изглеждаше напълно искрен. Този мъж също подозираше Бил. — Той се грижи за Дийли — допълни свещеникът. — Дийли страда, въпреки че се опитва да се пребори с порока. Духът му иска да успее, ала плътта му е слаба.

— Бил познаваше ли някои от хората, които бяха убити?

— Нито един човек не може да живее напълно затворен в себе си. В този свят всяка душа трябва да потърси единение със сродни души. Ние всички сме едно цяло и трябва да се съединим.

Дали този свещеник не играеше някаква роля?

— Това „да“ ли означава? Или „не“?

Мъжът повдигна гъстите си вежди.

— Дете мое, ние всички се опознаваме един друг чрез душите си.

Сега вече започваше да разбира защо никой не бе успял да направи наистина вълнуваща и вярна история за бездомните. Не бе никак лесно да се открие какво има под повърхността.

Независимо от това, когато един час по-късно Алисън излезе от мисията, бе убедена, че в работата ѝ все пак има напредък. Струваше ѝ се, че вече започва да разбира по-добре света на тези нещастни и отритнати хора. Бе направила още няколко стъпки към истината за Бил и за убиеца, а може би и за двамата.

Отново ѝ мина през ум, че може Бил да е убиецът.

Не, не невъзможно! Той е толкова мил и нежен!

Припомни си силата му, когато стисна ръката му.

Глупости. Само защото един мъж е силен, не означава, че е и убиец.

А силното ръкостискане на Огромната Джийн... С нейния ръст и сила тя също би могла да бъде убиецът. Още една възможност, която трябваше да се проучи...

Докато пътуваше към дома на Алисън, Брад не спираше да се проклина. Ако имаше поне малко здрав разум, щеше да отиде в къщата на родителите си или да се отбие в някое заведение и да обърне две-три чаши или каквото и там да е, само не и това! Обаче ако имаше малко здрав разум, никога нямаше да предложи да ѝ помогне да изнесе проклетия килим. Та тя дори не го бе помолила. Той просто бе изоставил здравия разум и сам се бе напъхал в тази каша!

Паркира пикапа на друга улица, за да не събужда подозренията на съседите.

Напоследък действията му не бяха съвсем разбираеми. В живота си доста често бе поемал рискове — майка му можеше да го потвърди. Обаче това никога не бе застрашавало кариерата му, още повече пък живота му. А сега поставяше на карта и двете. Освен това никога досега не се бе забърквал с жена, която носи златен часовник и кара Волво. Алис и детето някога бяха живели в охолство и бяха разполагали с много пари. Не се съмняваше, че не след дълго тя отново ще бъде богата. Такива като нея винаги успяваха. Това бе още една

причина да я избягва, отделно от професията ѝ. Със сигурност не искаше да се обвързва емоционално. Детективската заплата му осигуряваше прилично жилище, храна и по някоя и друга бира, но едва ли би могъл да си позволи разходите на Алисън Прескът, които включваха скъпо вино и копринени дрехи.

Зави зад ъгъла и видя кремавия Мерцедес, паркиран пред къщата. Промърмори още няколко доста солени ругатни и си заповяда да се обърне и да се махне веднага от това място. Обаче краката му упорито продължаваха да крачат напред. Последната среща на Алисън с бившия ѝ съпруг можеше да завърши зле за нея, ако той не се бе намесил.

Вратата бе отворена и гласовете, които се чуваха, бяха сдържани, но с гневни нотки.

— Ще я доведеш в седем часа в неделя точно както е предвидено в споразумението за развода — заяви Алисън. Гласът ѝ бе силен, но Брад си помисли, че всеки миг може да се разплаче.

— Маамо — запротестира Мегън. — Татко може да дойде в сряда и да ме вземе веднага след като се върна от училище.

— Бих могъл — разнесе се мазният глас на Дъглас през отворената врата, — но това е глупаво. Защо просто да не останеш с нас до сряда? Ще я доведе в четвъртък вечерта, Алисън. Наистина не мога да те разбера.

— Моля те, мамо! Знаеш колко много искам да отида на концерта на „Дженюъри Хийт“. Те са ми любимите!

— Защо не вземеш билети за петък или събота? — прекъсна я Алисън. — Защото това няма да помогне на измамните ти, заговорнически...

Брад натисна входния звънец и бутна вратата, без да чака покана:

— Ей, Мегън! Здравей, Алис! А това е доктор Дъг, ако не се лъжа?

— Брил, моля те, накарай я да ме послуша за...

— Хей, Мегън, имам изненада за теб! Едни мои приятели ще бъдат в града следващия уикенд! Чувала ли си за „Дженюъри Хийт“? Помислих си, че сигурно ще искаш да дойдеш с мен на концерта? — По дяволите! Някакъв невидим вентрилоквист^[2] отново го караше да изрича думи, които никога не бе имал намерение да произнася!

Мегън заподскача като полудяла.

— Мамо! Татко! Чухте ли? Ще отидем ли зад кулисите, Брил?

— Е, ще видим...

Дъглас пристъпи заплашително към него. Отвори и затвори уста, явно опитвайки се да обуздае гнева си.

— Какво правиш тук? Пак ли има проблеми с водопроводната инсталация?

— Не. Смятаме да изнесен навън този евтин и мокър килим. — Брад поклати глава. — Надявам се, че глупакът, който го е купил, не е платил повече от петдесет цента на квадратен метър.

Дъглас повдигна вежди и навири аристократичния си нос. Брад се запита дали е платил на някого за свършената му форма, или пластичните хирурзи си подаряваха тези услуги.

— Аз съм глупакът, който е купил този килим — заяви Дъглас. — Още някакви просташки забележки?

Брад кимна и подръпна брадата си.

— Отгатнах ли?

— Какво?

— Плати ли повече от петдесет цента на квадратен метър?

— Виж какво — пръстът на Дъглас застрашително се стрелна към Брад. Това не бе от жестовете, които му допадаха, и той автоматично се наклони напред, но малката ръка на Мегън, която още стискаше неговата, го спря.

— Не бива да забравяш, че ти си само един наемен работник в тази къща — продължи Дъглас и размаха пръст, — а това не включва воденето на моята дъщеря на концерт, нито пък обсъждането на семейни проблеми.

— Татко! Брил не е наемен работник — възрази Мегън.

— А пък аз съм тази — намеси се Алисън и пристъпи иззад Мегън, — която ще решава кой да води дъщеря ми на концерти, поне докато тя е под мое попечителство. — Размаха пръст пред лицето на бившия си съпруг, имитирайки жеста му. — И съм абсолютно сигурна, че това няма да бъдеш нито ти, нито Бони Тъпанарката.

— Майко!

— И какъв по-точно е за теб този мъж, след като не е „наемен работник“? — Думите се процедиха през стиснатите му устни, докато внимателно наблюдаваше Алисън.

— Изгуби правото да задаваш подобни въпроси още преди шест месеца — гневно отсече младата жена.

Куражлийка, помисли си Брад, докато докторът го оглеждаше с подчертано презрение.

— Имах по-добро мнение за теб, Алисън. Но предполагам, че при тези обстоятелства... това е най-доброто, което можеш да си позволиш. Вземи си нещата, Мегън, и да вървим!

— Позволи ми да ти помогна — намеси се Брад и вдигна чантата на момичето. — Нямам нищо против да хвърля още един поглед на красавицата, паркирана отпред, доктор Дъг. Не се случва често някой наемен работник да види отблизо подобен разкош.

— Стой по-далеч от колата ми — процеди Дъглас.

— В седем часа в неделя — напомни му Алисън.

— Татко — възрази Мегън. — Брил няма да повреди колата ти!

— Може би някой ден ще ми позволиш да я поизлъскам, шефе? — провлачено попита Брад, докато следваше бащата и дъщерята.

Дъглас се извърна и му хвърли убийствен поглед, ала той запази невъзмутимия израз на лицето си — не бе трудно за него, още повече че брадата и косата го закриваха почти цялото.

След като помогна на Мегън да се настани в колата, Брад отстъпи крачка назад и махна с ръка. Инициалите върху табелката на предното табло бяха много лесни за запомняне... Щеше да подхвърли на колегите си от пътната полиция да следят дали доктор Дъг няма да направи някое нарушение. Типове като него никога не спазват правилата.

---

[1] Място, където ще се срещнат силите на доброто и злото в деня на Страшния съд за последната битка преди края на света. — Б.пр. ↑

[2] Вентрилоквизъм — говорене чрез стомаха. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Алисън наблюдаваше как Бил за втори път без никакво усилие се справя с Дъглас. Припомни си шегата на Рик да включат бившия ѝ съпруг в списъка на Бил, ако той е убиецът. Потръпна от страх, примесен с възбуда, че „бездомникът“ с лекота би се справил и с тази задача.

— Съжалявам — рече тя, когато Бил се върна в къщата. — Дойде да помогнеш, а се забърка в малък домашен скандал.

Младият мъж сви рамене.

— Какъв е проблемът на доктор Дъглас? Май не е само лошо възпитание?

Алисън избухна в смях и се отпусна на дивана.

— Предполагам, че си прав. Решил е да ми отнеме Мегън.

— Защо?

Близостта му ѝ действаше успокоително и тя отново изпита онова налудничаво желание да го докосне, да се опита да попие част от силата му.

— Според мен ти се грижиш чудесно за детето — добави той, тъй като тя не отговори.

— В момента не мога да осигуря на Мегън стандарта, с който е свикнала... но иначе се справяме добре. Не, Дъглас просто си е такъв. За него е важно да контролира всичко. Когато разводът влезе в сила, той толкова старателно бе укрил всичките си доходи, че аз не получих нищо, освен тази дупка и минимална издръжка за Мегън. — Алисън пое дълбоко дъх, за да потисне гнева, надигащ се в гърдите ѝ.

Бил я наблюдаваше внимателно и лешниковите му очи се разшириха от изненада. Искаше ѝ се да нямаше толкова много коса, паднала върху челото му, за да може по-добре да види изражението на лицето.

— За Дъглас в това няма нищо лично — продължи младата жена. — Той просто иска всичко. Но не можа да ми вземе Мегън. Аз се борих за нея. Сега опитва с други методи. Подкупва я с нови дрехи и с

кратки пътешествия. Опитва се да я държи по-дълго далеч от мен. Преди няколко месеца дори нае частен детектив, за да ме следи. Събира доказателства, че не съм добра майка. Иска да заведе дело за попечителство.

— Значи затова си толкова дяволски напориста. — Звучеше така, сякаш говореше не на нея, а на себе си или на стената, в която се бе втренчил.

— Не бих се нарекла „напориста“, но моята основна цел е да осигуря на Мегън предишния ѝ начин на живот. — Осъзна, че думите ѝ прозвучават надутото, но заявлението му я бе раздразнило. — Е, има и капчица егоизъм. Аз също искам да се измъкна от тази дупка.

Бил се извърна и я погледна в очите.

— Предполагам, че можеш да избираш — сама да спечелиш една торба с пари или да се омъжиш за богаташ.

— В гласа му се усещаха горчиви нотки.

Алисън застина, сякаш я бе ударил. За миг остана втренчена в него като онемяла, а в гърдите ѝ забушува гняв. Питаше се дали да му каже да се маха, или да го фрасне по лицето. Нищо, което досега бе казал или направил, не я бе подготвило за тази грубост.

— Аз не мога да избирам — студено заяви тя. — Няма да изгубя дъщеря си, нито пък възнамерявам да се продам на този, който плати повече. Това, което ми остава, е „сама да спечеля една торба с пари“, както сам ти се изрази. Този, който има пари, той контролира положението. А аз няма да позволя на никого отново да властва над живота ми.

Бил понечи да прокара ръка през косата си, но гъстата маса от къдрици го спря. Въпреки клокочещия в гърдите ѝ гняв, Алисън забеляза, че той очевидно не е свикнал да се справя с толкова много коса.

— Съжалявам — рече Бил, отпусна ръка и я сложи върху облегалката на дивана. — Не исках да прозвучи по този начин.

— А как би искал да прозвучи? — предизвикателно попита младата жена.

Той се размърда неловко и това я изненада. Толкова лесно се бе справил с Дъглас, а тя явно го караше да се чувства неудобно. Тази мисъл едва не я разсмя, ала все още му беше сърдита заради обидните и неверни думи.

— Не знам — промърмори той на стената. После се извърна и извинително ѝ се усмихна. — Понякога думите сами се изплъзват от устата, сякаш говори някой друг. Наистина съжалявам, Алис. Не исках да бъда груб. Предполагам, че прекалено дълго съм по улиците, а там се срещат всякакви типове.

Отново бе надянал ролята си... и отново бе възвърнал самообладанието си. Алисън осъзна, че е пропуснала една възможност...

— Е — каза Брад и се изправи, — мисля, че е по-добре да се захващаме за работа! Къде искаш да преместим мебелите?

— Предполагам... отвън, на двора. Да се молим да не завали. — Мислено си отбеляза да внимава повече и да съдържа чувствата си.

Това, което досега ѝ се струваше оскъдно обзавеждане, сега сякаш изведнъж набъбна.

— Хубава мебел! — отбеляза Бил, докато се опитваха да измъкнат дивана през вратата. — Тежък е и ако го претапицираш, ще го ползваш още дълги години.

Поставиха го до стената на къщата и Алисън въздъхна с облекчение.

— За едно си прав. Наистина е тежък! — Прокара ръка по дамаската и се загледа в избелелите цветя върху плата, които вече едва се забелязваха. — Родителите ми го купиха, когато двамата с Дъглас се оженихме. Той още не бе завършил медицинския институт и бяхме останали без пукната пара.

— Родителите ти тук ли живеят?

Тя поклати глава.

— Компанията на татко го премести в Чикаго преди няколко години. Понякога си мисля, че Дъглас нарочно е изчакал, докато се махнат, за да остана напълно сама и да му бъде много по-лесно да се справи с мен.

— Може би трябва за известно време да отидеш при родителите си.

Алисън внезапно осъзна, че стои пред прага на собствената си къща и обсъжда личния си живот с един непознат... скитник, а може би и убиец...

— Не е необходимо да ходя при тях — рязко отвърна тя. — Способна съм сама да се грижа за себе си и за дъщеря си. — За един

кратък миг си помисли, че Бил може да е шпионин, нает от Дъглас, но веднага отхвърли предположението. Започваше да се превръща в параноичка. Ако Дъглас бе наел Бил и му плащаше, никога не би търпял държанието му.

Бил вдигна ръце с дланите нагоре в знак, че се предава.

— Хей, аз просто направих едно предложение! Не исках да те засегна!

— А твоите родители тук ли живеят? — попита тя, като се надяваше да го вкара в клопката.

Почти успя.

— Те... — Брад се спря на средата на изречението. — Те са мъртви. Хайде да изваждаме телевизора и сме готови за килима.

Въпреки че не бе узнала нищо съществено за него, Алисън бе доволна и въодушевена от себе си. Почти го бе накарала да каже това, което не биваше. Колебанието му бе доказателство, че наистина имаше нещо...

Когато всички мебели бяха изнесени, Бил избра една отвертка и без да каже нито дума, започна да повдига металната ивица, която отделяше дневната от кухнята.

Тя го наблюдава няколко минути, после взе един кухненски нож и се запъти към прага на задната врата.

— Сложила съм да се пече пиле. Ще опека и няколко картофа в микровълновата печка, щом свършим с това — каза младата жена.

Единият край се повдигна, но нокътят ѝ се закачи и се счупи. Алисън прехапа устни и изруга. Въпреки че не можеше да си позволи да отиде на маникюрстка и трябваше сама да оправя маникюра си, нямаше намерение да оплаква загубата в присъствието на Бил. Не и след обидните му забележки за парите!

— Какво правиш?

Тя се стресна от близостта на гласа му и погледна нагоре. Той се бе надвесил над нея и я гледаше намръщено.

— Не знам какъв е точният технически термин, но мисля, че се опитвам да откопча килима си.

— И да си счупиш ноктите. — Наведе се и взе ръката ѝ, като повдигна леко пръста със счупения нокът.

Алисън бързо я издърпа.

— И без това утре смятах да ги изрежа всичките. Сега са модерни късите естествени нокти.

За един кратък миг си помисли, че той ще се усмихне. В очите му проблеснаха весели пламъчета, но само примигна и... всичко отмина. Сви рамене и се обърна.

— Твоя работа — измърмори той. — Хайде да махнем тази гадост, преди всичко да е изгнило. — Показа ѝ как да повдигне металните ленти, заковани покрай стените, после се поколеба и рече: — Не се шегувах, когато говорех за лошото качество на този боклук. Ще трябва да си купиш нов килим.

Младата жена поклати глава.

— Тази седмица едва ли ще спечеля торбата с пари, така че няма да мога да си го позволя. По-добре много да внимаваме със светлосиния специален килим на д-р Дъглас.

Бил кимна и отиде в другия край на стаята, ала след няколко минути се върна и клекна до нея.

— Има ли някакъв шанс дървото под този боклук да е в добро състояние?

Не се учуди на въпроса му. Малкото парче от килима, което бе успяла да разхлаби, се бе раздърпало и скъсало на едно място. Имаше реална опасност целият да се изпокъса, докато го извадят.

— Не знам. Никога не съм виждала голия под. Дъглас е махнал предишния килим и веднага е поставил този. — Застана на пети и въздъхна. — Е, има един начин да разберем какъв е подът. Какво толкова ще загубим?

Един час по-късно въпросният килим лежеше на парчета в двора, мебелите бяха разположени до стените, а Алисън и Бил бяха клекнали в другия край на дневната и разкъсваха уплътнителния материал.

— Това е великолепно! — възкликна тя, когато издърпа голямо парче от тънкия плат и видя дървото под него. Там, където водата бе проникнала, се бяха образували бели петна и трябваше да се излъскат, но на местата, където подът бе останал сух, гладката дървена повърхност блестеше с мека светлина.

— Малко работа и наистина ще стане великолепен — съгласи се Бил. — Ще донеса... ще взема назаем инструменти и ще можем да извадим останалите в процепите влакна от уплътнението.

Още едно изпускане! Нямахте нужда да заема инструменти. Той беше разбрал, че се е издал и се бе опитал да замаже грешката си.

Изпълнена с въодушевление от приближаващото разкриване на истинската самоличност на Бил и от красивия дървен под в дневната, Алисън грабна една ивица от килима, разкъса я на малки парченца, разпръсна ги във въздуха като конфети и щастливо се разсмя.

— Толкова много обичам дървени подове! Дъглас плати цяло състояние, за да си сложи такива в новата къща, а аз ги получавам безплатно! Победа! Най-сетне една точка за мен. — Хвърли няколко парченца от уплътнителния материал към Бил.

Той се засмя и през гъстата брада проблеснаха белите му зъби.

— Никога не съм виждал някой да се радва толкова много на един под. Мисля, че си малко луда! — Хвърли обратно парченцата към нея.

— Днес е подът, а утре ще е целият свят. Какъв красив под! Благодаря ти, че го откри. — Младата жена погали гладкото дърво, изгърколи се по гръб и погледна към Бил, който се полюшваше на пети.

Той протегна ръка и нежно отметна кичур коса от лицето ѝ.

Тя импулсивно сграбчи ръката му и я притисна между дланите си. Той се поколеба и Алисън понечи да го пусне, ала в този миг младият мъж се наведе към нея.

— Алис — каза той. — Алис в „Страната на чудесата“^[1].

Топлият му ментов дъх я докосна пръв, последван от устните му, гладки и копринени, заобиколени от твърдата брада.

Във вените ѝ бликна живак. Тя отвърна на целувката му с неочаквано настървение, вкопчи се в раменете му, а той се изгърколи по гръб и я придърпа върху себе си. Едно тихо гласче някъде дълбоко в съзнанието ѝ нашепваше, че не бива да прави това, но тя не можеше да си припомни защо. Усещането за неговото тяло под нейното бе прекрасно — той бе твърд и силен, мек и нежен — и я караше да се чувства толкова добре... Бе изминала цяла вечност, откакто понасяше само болка. Новото преживяване бе великолепно и тя го вкушваше с наслада.

Езикът му подразни устните ѝ, сетне се плъзна навътре, изпълвайки я с възбуда, каквато никога досега не бе познавала. Ръцете му, мускулести и силни, я държаха здраво, обвиваха я като топъл

пашкул, в който искаше да се приюти завинаги. Знаеше, че трябва да го накара да я пусне, ала искаше още малко да се наслади на прекрасното усещане. Езикът ѝ се преплете с неговия и от устните ѝ се изтръгна задавен стон.

Сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите ѝ. Тя бе упоена, пияна, вихрено еуфорична...

Той отдръпна устните си и младата жена простена в знак на протест. Ала в следващия миг усети кадифената им мекота върху шията си — те я целуваха, хапеха, дразнеха. Едната му ръка се плъзна надолу по тялото ѝ, погали извивката на кръста и бедрото, карайки я да се почувства сексапилна, желана и желаеща — чувства, които почти бе забравила. Гърдите ѝ набъбнаха, притиснати до неговите и молеха за още. По тялото ѝ струеше електрически ток, чийто център пулсираше там, където бедрата му се притискаха до нейните.

— Бил! — прошепна Алисън. Прозвуча като молба, макар че не бе сигурна за какво се моли.

Устните му, галеци подножието на шията ѝ, внезапно застинаха и цялото му тяло се вцепени. Той я претърколи на една страна и се втренчи в нея. Очите му блестяха от желание. Поклати глава, промърмори някакво извинение, изправи се и се обърна с гръб. Съвсем ясно чуваше накъсаното му дишане.

За миг Алисън остана да лежи на пода, замаяна и задъхана, опитваща се да възвърне самообладанието си. Опиянението ѝ бавно се стопи и разумът постепенно зае неговото място.

Какво, за Бога, правеше тя? Бе пожелала един бездомник? Целуваше се с някакъв скитник. Може би наистина имаше основателни причини да подозира, че той съвсем не е такъв, за какъвто се представя, ала в този миг единственото, което знаеше за него, бе това, което самият той ѝ бе казал... че е скитник.

Повдигна се на колене и бавно се изправи на треперещите си крака.

Който и да бе той, Алисън не можеше да отрече чувствата и усещанията, които бе събудил у нея.

— Какво ще кажеш да хапнем, преди отново да се заемем с работа? — попита Брад, без да я поглежда. — Чака ни още доста бърхане.

— Добра идея — съгласи се Алисън, заобиколи го и се запъти към кухнята, като внимаваше да не приближава прекалено близо до него и да не го докосва. В противен случай, не бе сигурна какво ще се случи — дали ще го отблъсне решително, или и двамата отново ще се озоват на пода с преплетени тела.

— Бих искал да се измия, ако ми позволиш да използвам банята.

— Добра идея — повтори младата жена и погледна към собствените си изцапани ръце, сигурна, че думите ѝ звучат глупаво. Чувстваше се като пълна глупачка.

Когато чу шума от течащата вода на горния етаж, тя приближи до кухненската мивка, изля от течността за миене на съдове върху ръцете си и старателно се изми.

Отвори кухненското шкафче, за да остави шишето с препаратата, и застина. Остана така за миг. После докосна с пръст устните си, които бяха целували скитника. Трябваше да ги изтърка и да измие старателно зъбите си. Ала лекият ментов вкус все още се бе запазил върху тях, напомняйки ѝ за страстната им целувка. Не искаше този вкус да изчезва.

Затръшна силно вратата на шкафчето. Ако можеше така да затръшне и вратата на спомените...

Когато Бил се върна, се държеше така, сякаш нищо не се е случило. И така трябва, помисли си Алисън. В крайна сметка той беше това, което е, а тя...

Какво обаче знаеше тя? Знаеше ли кой е той? Знаеше ли коя е тя?

Когато часовникът удари полунощ, Бил се изправи и се протегна.

— Така... Още миг и ще се превърна в прекрасния принц. Предлагам да внасяме обратно мебелите вътре, а утре вечер ще довършим и останалата работа.

— Добре. Аз съм напълно съсипана. — Алисън също се изправи, избягвайки да се доближава много до него.

Внесоха мебелите, като ги струпаха близо до вратата, за да могат по-лесно да ги извадят на другия ден. Когато Бил остави и последната лампа, Алисън си припомни забележката на Рик, че той е просто един мързелив скитник. Тук грешеше! Дори и да се окажеше някой ексцентричен милионер, предрешен като бездомник, тя щеше да му плати за помощта. Нямаше да му остане дължна.

— Утре вечер ще се прибера чак към осем и половина — каза Алисън. — Съботите ми са доста натоварени.

— Ще си го отбележа в календара — обеща той и сухо се усмихна.

Докато вървеше след него към вратата, тя изведнъж се сети, че до покрайнините, където навярно бе убежището му, имаше поне няколко километра.

— О! — възкликна младата жена. — Позволи ми да те откарам до дома ти... искам да кажа дотам, където смяташ да пренощуваш.

Той се втрени за миг в нея, после се усмихна и белите му зъби отново проблеснаха сред космите на буйната му брада, която съвсем наскоро бе докосвала лицето ѝ.

— Не, благодаря. Ще се оправя.

— Настоявам. И без това трябва да отскоча до някой денонощен магазин — импровизира Алисън. Ако наистина беше бездомен, не можеше да му позволи да се прибира пеша, след като бе работил до изтощение в къщата ѝ. А ако не беше... да видим как щеше да се измъкне?

— Ще се оправя — увери я той, отвори вратата и престъпи прага.

— Ще платя за таксито.

— Не!

— Телевизионната станция е близо до приюта „Нова надежда“. Какво ще кажеш да мина и да те взема оттам утре вечер?

Той махна и се усмихна, сякаш се забавляваше с цялата тази работа.

— Ние бездомните сме горди! — С тези думи закрачи надолу по улицата.

Все по-любопитно и по-любопитно! Алисън затвори вратата. Наля си чаша вино и се намести удобно в леглото. Опита се да почете списание, но статиите за нови рокли и диети и се видяха глупави и скучни и не можаха да задържат вниманието ѝ.

Бележникът ѝ с адресите лежеше до дамската чанта. Протегна се към него и се намръщи, тъй като не видя краищата на снимките на Бил. Провери и в страничните джобове на чантата. Накрая изсипа цялото ѝ съдържание върху леглото.

Нямаше ги! Снимките бяха изчезнали!

Вдигна поглед и очите ѝ неволно се спряха върху полуотворената врата на спалнята. Банята бе до нея. Бил се бе забавил на горния етаж достатъчно дълго... Не, това е абсурдно!

Изгълта половината чаша вино и се облегна на възглавницата. От една страна, ѝ се искаше Бил да е взел снимките. Това само потвърждаваше теориите ѝ за него. От друга страна, не искаше да мисли, че е способен да се промъква из къщата ѝ, да я мами и да я кара да се чувства тъжна и нещастна.

Сигурно просто ги е забутала някъде, може би дори ги е изгубила. Рик имаше негативите и щеше да извади други. Какво толкова!

Но тя обикновено не губеше разни неща, особено важните...

Мразеше се, но въпреки това провери и портмонето си. Бе осребрила един чек на път за вкъщи. Двадесетте долара си стояха вътре непокътнати. Заля я вълна на облекчение.

Липсваха само снимките.

В същия миг осъзна нещо, което бе пропуснала. Уж репортер, а не забелязваше някои неща.

Фотоапаратът ѝ изчезва. След това внезапно се появява в шкафчето на Мегън, което е съвсем близо до вратата на стаята ѝ...

Онази вечер Бил се върна и помоли да ползва банята. Видял е фотоапарата в колата ѝ и е бил сигурен, че тя го е снимала. Следователно онази вечер е взел фотоапарата от чантата ѝ, видял е, че вътре няма филм, и го е върнал — стаята на Мегън беше точно срещу банята и е било много по-лесно да влезе в нея, отколкото в нейната спалня.

Но не беше крадец! Двадесетте долара и върнатият фотоапарат доказваха, че не е крадец.

Интересуваха го единствено снимките. Значи искаше да скрие своята истинска самоличност.

Усмихна се и вдигна тост с виното.

— Ще те хвана, Бил, или Брил, или който и да си!

Едно малко облаче затъмни за миг ясното небе на надеждите ѝ. Ами ако той имаше сериозна причина, за да се крие? Ами ако участваше в програма за защита на свидетелите? В такъв случай се прощава с репортажа си.

А може би... рязко отпусна чашата с вино и си заповяда да спре с фантазиите. Тя просто правеше това, в което Рик я бе обвинил. Искаше ѝ се Бил да се окаже някой друг, само и само да се добере до интересна история.

Или пък може би ѝ се искаше той да бъде някой друг, за да може да извини пред себе си чувствата, които събуждаше у нея, докато я целуваше.

---

[1] Алюзия със заглавието на романа на Луис Карол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Как мина снощи? — попита Рик, докато караше микробуса през натовареното съботно движение на път за първия им обект за деня — новооткритата изложба на модерното изкуство.

Добър въпрос! Как ли наистина може да се определи фактът, че се бе целувала със скитник?

— Хубаво — отвърна тя. — Установи се, че под отвратителния килим се крие чудесен дървен под.

— Страхотно! — ентузиазирано възкликна приятелят ѝ. — Но тогава защо говориш така, сякаш е станала някаква катастрофа?

— Просто съм уморена. Работихме до късно.

— Дватамата с Бил?

— Да. — Младата жена се извърна към прозореца, тъй като се страхуваше, че Рик ще познае по лицето ѝ какво се е случило.

— Знаеш ли, трябва да ти призная, че бях малко загрижен за теб, така че направих някои проучвания относно твоя подозрителен приятел. Струва ми се, че наистина си по следите на нещо.

Алисън рязко извърна глава и му хвърли кръвнишки поглед.

— Той е скитник точно както ти каза. Прекалено е мързелив, за да си намери работа. Не е нито рокзвезда, нито актьор...

— Хей, я почакай! — прекъсна я Рик и се засмя. — Аз само се опитвам да помогна. Мислех, че ти се иска той да се окаже някой друг.

Нямаше представа колко отчаяно ѝ се искаше Бил наистина да не е това, за което се представя. Ала тази сутрин, докато лежеше в леглото и отново си фантазираше, разбра, че трябва да погледне истината в лицето. Да си мечтае да стане богата и да си възвърне добрия начин на живот е едно, ала да се опитва да си измисля някаква фантасмагория за Бил, е съвсем друго, и то никак не безобидно. Не можеше да продължава повече така — да се целува с някакви скитници и да се оправдава с разни измишльотини.

— Той е това, което е, и нищо повече. За мен случаят е приключен.

Рик изненадано подсвирна.

— Това има ли нещо общо с Дъглас?

— Всъщност да — отвърна Алисън, доволна, че може да отклони разговора от Бил. Започна да му разказва за последния си сблъсък с бившия си съпруг, но осъзна, че няма как да избегне отново споменаването на „скитника“.

— Колко още остава до галерията? — попита тя, за да прекъсне обясненията си.

Алисън извади листа от машината, прочете написаното и въздъхна. Пак бе допуснала една-две правописни грешки. За миг се замисли дали да не го напечата отново, но реши, че не е чак толкова важно.

Взе листа, прекоси стаята и го сложи на бюрото на Трейси.

— Една история за изложба на породисти котки. — Дори и момичето да забележеше правописните грешки, нямаше да има голямо значение, тъй като произношението ѝ не бе от най-изисканите.

— Благодаря, Али — отвърна Трейси. — Винаги правиш чудеса от моите текстове.

— Благодаря! — Алисън бе толкова изненадана от искрения комплимент, че дори не възрази срещу обръщението „Али“.

Тръгна към бюрото си, ала гласът на Трейси я спря.

— Ще ми помогнеш ли с още няколко подобни текста?

Ако искаше да направи впечатление на новия собственик, трябваше още да се усъвършенства при писането на текстове за репортажи. Най-умното, което би могла да направи сега, е да откаже на Трейси. Защо ще помага на съперницата си? До новините в шест имаше още час, така че тя и сама можеше да си свърши работата.

— Добре — съгласи се Алисън, чудейки се защо сама си подлага динена кора. — Но тази вечер трябва да си тръгна по-рано.

— Този уикенд детето ти вкъщи ли си е? — попита Трейси и ѝ подаде разпечатката от принтера.

Въпросът бе съвсем невинен, но тонът, с който бе изречен, ѝ прозвуча обидно. Звучеше така, сякаш майчинството на Алисън бе още един воденичен камък на шията ѝ.

— Мегън е при баща си. — Замисли се дали да не ѝ върне разпечатката и да откаже да ѝ пише текстовете, ала сетне реши да не ѝ обръща внимание.

Трейси я изгледа изучаващо и скептично попита:

— Да не би да имаш среща? — Тонът ѝ показваше, че съвсем изключва такава вероятност.

Алисън се поколеба какво да ѝ отговори.

— Имам малко домашна работа.

— Хей, Прескът! — викна отговорният редактор. — Намерено е тяло в югозападната част на града. Трети район. Току-що пристигна по факса. Може би е още един скитник.

— Тръгвам веднага! — Алисън захвърли распечатката върху бюрото на Трейси. — Рик! — Грабна чантата си и хукна към монтажната.

Когато пристигнаха на местопрестъплението, вече се бе насъбрала любопитна тълпа. Но Алисън забеляза, че този път нещата са доста по-различни — явно тялото е било намерено точно пред самата сграда, а не в някоя алея или усамотен ъгъл. Докато си проправяше път през полицаите, които избутваха назад зяпачите, тя забеляза и още една разлика — имаше екип на бърза помощ и лицето на мъжа бе покрито с кислородна маска. Нито един от предишните не бе намерен жив.

— Лъжлива тревога — казваше един униформен полицаи на единствения репортер, който бе успял да изпревари Алисън. — Този мъж още диша и няма никакви доказателства за физическо насилие.

— Какво му се е случило? — попита Алисън и насочи микрофона към полицаия.

Той скръсти ръце и поклати глава.

— Още е рано да се каже.

— Кой е той?

— Още не знаем.

Двама санитарни сложиха човека на носилка и полицаите се преместиха напред, за да разчистят пътя към линейката. Алисън отстъпи назад, поглеждайки към Рик, за да се увери, че снима.

Когато носилката мина покрай нея, Алисън ахна и закри устата си с ръка. Бледото, набраздено от бръчки лице... Дийли! Погледът ѝ бързо обходи насъбралото се множество, но никъде не се виждаше и следа от Бил. Нищо чудно! Вероятно вече бе на път към дома ѝ.

„Той се грижи за Дийли“. Така беше казал преподобният Полък. Дали лошото не се бе случило, след като Бил го е оставил, за да тръгне

към тях.

Алисън тъкмо се канеше да предложи на Рик да се върнат в студиото с материала, който вече бяха заснели, и по-късно да се обадят в болницата, когато вниманието ѝ бе привлечено от внезапно появил се едър мъж. Съдейки по якето, което носеше, Алисън разбра, че детектив Рейни не е на работа. Тя докосна ръката на Рик и му посочи детектива, който тъкмо си проправяше път през униформените полицаи.

Вече се бяха скупчили неколцина репортери и един през друг крещяха въпросите си.

— Ще ви съобщя, когато науча нещо по-съществено — отсече Рейни.

Алисън се приближи, колкото бе възможно по-близо, и наостри уши, но наоколо бе прекалено шумно. От откъслечните фрази, които долавяше, разбра, че Дийли е пил нещо опасно — може би някакво евтино, долнопробно вино.

Двамата с Рик изчакаха официалното изявление на Рейни, след което започнаха да прибират оборудването си.

— Почакай — прошепна младата жена, когато зърна познатата фигура, която бягаше по улицата. Щом наближи, Бил спря да тича, пъхна ръце в джобовете си и закрачи с отпуснати рамене.

— Не ми се иска да го споменавам, Алисън — промърмори Рик в ухото ѝ, — но твоят приятел се държи доста подозрително.

— Тогава не го споменавай! — тросна му се Алисън, но внимателно следеше приближаването на Бил, отбелязвайки си всеки детайл.

Бягането му действително бе впечатляващо, ала тя наистина би искала да го попита как възнамеряваше да стигне до къщата ѝ навреме, освен ако не разчиташе на някакъв друг начин за придвижване, а не само на собствените си нозе, колкото ѝ бързи да бяха те!

Още докато приближаваше, Брад вече знаеше, че нещо не е наред. Тълпата се бе разпръснала и линейката бе заминала. За разлика от предишните случаи, този път преместването на тялото бе продължило значително по-дълго.

Това бе добре дошло, тъй като все пак успя да се добере навреме. Беше на другия край на града — трябваше да прибегне до отдавна забравени познати, за да се снабди с билети за „Дженюъри Хийт“, когато пейджърът му внезапно звънна. „Незабавно да се обади на Стийв.“ Събитията напоследък се развиваха прекалено бързо!

Огледа се наоколо и изпъшка, когато видя малката останала тълпа. За нещастие Алисън и приятелят ѝ с камерата бяха само на няколко крачки от Стийв и другите двама униформени полицаи. Той отчаяно се нуждаеше да поговори със Стийв, а щеше да му бъде доста по-трудно да се справи с ролята си под подозрителния поглед на Алисън.

— Хей, човече! — извика той и приближи към Стийв.

— Какво става тук?

Тримата мъже се извърнаха и единият от тях отговори:

— Нищо, което да те засяга, приятелче. По-добре се измитай, ако не искаш да прекараш нощта в затвора.

— Хей! — намеси се Алисън и застана между Бил и полицая. — Нямате право да говорите с този човек така. Той е приятел на мъжа, когото току-що откараха.

— Какво?! — Брад рязко се обърна към Стийв.

— Загубил е съзнание вследствие някаква напитка, която е изгълтал, без много да му мисли — обясни детективът.

— Загубил съзнание?!

— Да. Всички бяха доста развълнувани, когато го откриха, но не е смъртен случай. Линейката току-що го откара в градската болница. Можеш да си вървиш. Всичко е под контрол.

— Добре, приятел! — Брад се извърна и с облекчение закричи обратно. Надяваше се, че Алисън ще го остави спокойно да си тръгне, ала не позна.

— Бил! — извика тя и го сграбчи за ръката. Нежният аромат на парфюма ѝ изпълни ноздрите му, а докосването на тънките ѝ пръсти накара кожата му да настръхне. Трябваше да повика на помощ цялата си воля, за да не я грабне в прегръдките си и да не започне да я целува както миналата вечер на пода... и както я бе целувал цяла нощ в сънищата си.

— Беше Дийли!

— Какво?

Тъмните ѝ очи, втречени в лицето му, бяха разширени от загриженост и съчувствие.

— Твоят приятел Дийли! Преди малко го откараха. Изпил нещо отровно.

— О, Господи! — Самият той се изненада колко го разстрои новината. В неговата работа чувствата бяха забранени и не можеше да си позволява да се обвързва емоционално с когото и да било.

— Какво става тук? — Стийв се бе приближил към тях.

— Онзи приятел, когото са намерили в безсъзнание... тази дама го познава — рече Брад. — Нарича се Дийли. Той е пияница. Не е съвсем наред. Движехме се заедно. — Стийв щеше да се сети, че това бе човекът, за когото Брад се бе лепнал и с когото се бе сприятелил, за да му помогне по-лесно да бъде приет сред бездомниците.

— Как е той? — попита Брад. — Ще се оправи ли?

— Не знам — отвърна Стийв и поклати глава. — Все още беше жив, когато го откараха. Зависи какво е пил, колко и преди колко време.

— Алисън — прекъсна ги Рик и погледна часовника си, — трябва да занесем заснетия материал в студиото.

Младата жена кимна.

— Бил, почакай ме тук! Аз ще се върна и ще те закарам до болницата.

— Откъде се познавате с този Дийли? — обърна се Стийв към Алисън.

— Запознах се с Бил и Дийли, докато събирах материал за моя репортаж за бездомните хора. — Надменният ѝ тон не оставяше място за критични забележки и Брад прехапа устни, за да прикрие усмивката си.

Стийв погледна въпросително. И най-големият глупак би се сетил, че това е репортерката, за която Брад му бе говорил.

— Трябва да вървя — рече Алисън и добави с по-мек глас: — Дийли ще се оправи, Бил. Опитай се да не се безпокоиш. — Тя тръгна по улицата, сетне се извърна и извика през рамо: — Ще те взема след около два часа.

— Не — възрази Бил. — Трябва да отида на друго място. — Смушка Стийв с лакът.

— Аз ще го отведа, госпожо. Имаме малко работа с него. Ще трябва да идентифицира пострадалия.

Алисън се вгледа в лицето на Бил, а в очите ѝ се спотайваше неизказан въпрос. Той кратко кимна, което означаваше, че уговорката им остава. Младата жена се обърна и продължи към микробуса, следвана от Рик.

Брад беше доволен, че тя не спомена за по-късната им среща. Уплаши се да не се изгърве пред Стийв. Но не можеше да потисне и раздражението си. Ако бе с костюм, тя нямаше да крие плановете им.

И все пак го бе предпазила.

— Вървете — нареди Стийв на униформените полицаи.

— Фалшива тревога. Всичко свърши.

Когато мъжете се отдалечиха достатъчно, детектив Рейни скръсти ръце и се вгледа в Брад.

— Това беше дамата със снимките, нали?

— Взех си снимките от нея.

— Бих казал, че снимките са последното, за което трябва да се тревожиш. Толкова беше сладка, когато се спусна да те защитава от ченгетата.

— Затваряй си устата! Хайде да вървим в болницата.

Брад тръгна надолу по улицата.

— Забрави! Знаеш, че го казах само за да те отърва от приятелката ти. По-добре се прибирай у дома.

Брад спря и се втренчи в партньора си.

— Бих искал да разбера какво е състоянието на този мъж. Жив ли е или не. Дали няма да е по-добре, ако ме заведеш там официално, без да използвам прикритието си?

Изражението на Стийв стана сериозно.

— Човече, от колко време си в полицията? Нима нищо не си научил през тези тринадесет години? Знаеш го по-добре от мен. Не бива да се замесваш с когото и да било. Обади се в болницата и разбери как е старият пияница. И забрави за дамичката, докато случаят приключи. — От думите му се подразбираше циничното продължение, че след това може да прави с нея каквото си поиска.

Брад стисна юмруци, за да не се изкуши да ги забие в лицето на партньора си.

— Върви по дяволите, Стийв — тихо рече той и се отдалечи със стиснати зъби.

Стийв нямаше право да говори така за Алисън. Тя може и да мечтаеше за много пари и слава, ала кой си нямаше своите слабости. Тази вечер тя наистина се бе опитала да го защити и съвсем искрено бе загрижена за съдбата на приятеля му. За разлика от дългогодишния му партньор Стийв Рейни.

Брад отвори вратата на стария пикап, тръшна се на седалката и дълбоко въздъхна.

— Успокой се, Малоун — заповяда си той. Реакцията му бе ненужно пресилена.

Може би Стийв не си подбираше внимателно думите, но той имаше право в едно — Брад трябваше да избягва Алисън, докато работеше под прикритие. Ала дори и след като случаят приключи, той пак трябваше да стои далеч от нея. Тя не беше за него, не само защото бе репортер, а и защото бе свикнала на живот, който нямаше нищо общо с неговия. Очевидно бе родена и израснала в богатство, бе живяла с преуспяващ мъж и сега отчаяно искаше да си възвърне изгубения свят, където парите и успехът бяха най-важните. Не можеше да се отрече, че тя си имаше основателна причина за това. Бившият ѝ съпруг трябваше да бъде застрелян! Не, по-добре обесен! С бавно затягаща се примка.

Ала най-лошото в цялата ситуация бе, че той я желаше — желаше я по-силно, отколкото бе пожелавал, която и да било друга жена. Миналата нощ, когато я бе целунал, тя бе изгубила студената си непристъпност. Щом я видя преди няколко минути и тя докосна ръката му, му се прииска отново да я целуне, докато тези студени, надменни очи отново заблестят от страст, докато тя се разтопи в прегръдките му, докато и двамата забравят за всичко, притиснати един до друг...

По дяволите! Нямаше смисъл да влошава още повече нещата с някакви си фантазии.

Завъртя стартера и двигателят забръмча. Трябваше да се прибере направо у дома, да се обади в болницата, след това да позвъни на Алисън, да ѝ каже как е Дийли и да я предупреди, че тази вечер няма да ходи у тях.

Завъртя рязко кормилото и се вля в потока от коли, наричайки се как ли не, защото отлично знаеше, че няма да направи нищо подобно.

Беше ѝ обещал, че ще ѝ помогне и щеше да удържи на думата си. Освен това трябваше да ѝ даде билетите за концерта на „Дженюъри Хийт“.

Добре! Отива там за последен път. Довършва проклетия под и ѝ дава трите билета. Двете с момичето щяха да намерят с кого да отидат на концерта — някой, от когото Алисън няма да се срамува, някой, който кара БМВ и носи вратовръзки с емблемата на елитен дизайнер.

Наближи линията за задминаване и в този миг колата отдясно увеличи скоростта си. Брад натисна спирачките, рязко завъртя кормилото и предното колело леко закачи тротоара. Наведе се през прозореца и изсипа куп проклетия по адрес на шофьора.

Очевидно онзи го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане, защото намали скоростта. Задната част на колата му бе само на сантиметри от пикапа на Брад.

Доволен, че е намерил обект, върху който да излее гнева си, Брад се протегна към жабката, за да извади полицейската си значка и пистолета. Щеше добре да се позабавлява...

Обаче в последната минута разумът му надделя и той се отказа.

Това вече нямаше значение, защото мъжът бе достатъчно близко, за да види съвсем ясно лицето на Брад, което го накара да увеличи скоростта и да запраши напред по шосето, без повече да поглежда назад.

Брад се облегна и избухна в истеричен смях. Тази работа под прикритие със сигурност предизвикваше доста неочаквани ситуации.

Над града се заоблачи и докато Алисън пътуваше към дома си, небето бързо притъмня. „Чудесно“ — помисли си младата жена.

Беше взела твърдото решение да си изясни нещата с Бил и да му каже да си върви. Това бе най-разумният изход. Трябваше да приеме факта, че той е точно това, за което се представя — един скитник и нищо повече. Имаше още едно доказателство — той изобщо не се бе засегнал от обидния тон на полицаия. Очевидно бе привикнал да се отнасят към него по този начин.

Да наемеш един безработен да ти помогне за ремонт на къщата бе едно, а да се целуваш с него — съвсем друго. Но и това не бе истинският проблем.

Усети, че когато наближи дома си, лицето ѝ пламна от възбуда. Искаше отново да го целуне. Ето това бе истинският проблем.

Тя го харесваше, възхищаваше му се и се страхуваше от силата му. Всичко това означаваше, че изпитва нещо към един брадясал, безпаричен и бездомен мъж!

Той беше там, седнал на терасата, а от цялата му фигура се излъчваше отчаяние. Или просто запуснат и опърпан, не отчаян. По-скоро твърд и стабилен като голяма каменна скала.

Преди да слезе и да се запъти към гаража, той вече бе там и без усилие повдигна с една ръка вратата. Истински джентълмен!

Въпреки че младата жена сериозно се съмняваше, че Бил е убиец, все пак той си оставаше мъж.

Паркира колата и тръгна да го посрещне. Врълхлетя я студен вятър и леко потръпна.

— Здравей — рече той. Белите му зъби и лешниковите очи проблеснаха през гъстата маса от коса и брада.

Сякаш се радваше, че я вижда. По-добре веднага да му каже да си върви.

— Да влезем вътре. Доста е студено — промълви тя.

Докато влизаха в къщата, той се спря и прокара палец по вратата.

— Идва зима... ще имаш нужда от нов...

Тя замръзна, страхувайки се, че ще ѝ предложи помощ, но той не го направи. Спря, отдръпна ръката си от вратата като опарен и огледа дневната.

— Подът наистина изглежда страхотно. По-късно може би ще поискаш да се ремонтира, но засега е достатъчен един нов килим.

— Мислех си, че нещо в синьо и кремаво ще освежи стаята — отвърна Алисън и затвори вратата.

— Да — съгласи се младият мъж и огледа стаята. — Светлите цветове освежават. Може да претапицираш и дивана. — Прокара пръст по избелялата дамаска. — Ако решиш да го правиш, обади ми се. Имам приятел, който се занимава с подобни неща. Ще ти излезе поевтино.

Прииска ѝ се да го попита дали приятелят му работи по улиците, но реши да премълчи. Той се бе отпуснал и тя не искаше да го стряска с въпроси.

Осъзна, че отново се опитва да го изкара някой друг, а не просто един скитник, че отчаяно се опитва да го превърне в човек, който би бил подходящ спътник в живота ѝ.

— Благодаря. Ще запомня предложението ти. Какво мислиш за тази маса? Дали би могла да се обнови? Купих я на една разпродажба.

Той се наведе и нежно погали издрасканата и захабена повърхност на кръглата маса в дневната. Алисън затаи дъх. Стори ѝ се, че усеща как пръстите му гаят нежно нейната кожа, а не дървото.

Дали бе усетил напрежението или просто внезапно осъзна, че се е отпуснал твърде много, но той изведнъж рязко се изправи. Гъстата брада прекрасно скриваше изражението на лицето му.

— Мисля, че е по-добре тази вечер да не изнасяме мебелите навън. Май ще вали.

— Добра идея. Преобличам се и идвам.

— Ще имаш ли нещо против, ако използвам телефона ти, за да проверя как е Дийли? Не можах да отида...

— Разбира се. Телефонът е в кухнята.

Тя се качи в спалнята си, обу сините си джинси и слезе долу тъкмо когато Бил оставяше телефонната слушалка.

— Е?

— Вече е по-добре. Смятат, че ще се оправи.

— Радвам се.

— Аз също.

Изразът на облекчение, изписан върху лицето му, не оставяше никакво съмнение, че той е искрено загрижен за Дийли. Който и какъвто и да беше, Бил бе добър човек.

Тъкмо свършиха и наредиха обратно всички мебели по местата им, когато дъждът заваля. Студеният вятър свистеше и обливаше със студени потоци прозорците. Алисън се втренчи смаяно навън и едва не изтърва лампата, която се канеше да постави върху малката масичка до дивана.

— Заваля — констатира тя и се почувства глупаво.

Той погледна през прозореца, после към нея и се усмихна.

— Е, не е торнадо! — Очите му дяволито блеснаха.

— Въпреки това вятърът си го бива! — Нагласи лампата, изправи се и за миг се загледа в дъждовните капки, плющящи по стъклата. —

Какво ще кажеш да направя по чаша горещ шоколад и сандвичи с шунка?

— Какво ще кажеш ти да направиш по чаша горещ шоколад, а аз да отида да взема... — Тя се извърна и го погледна точно когато той колебливо замълча. Бил наведе глава и се втренчи в пода. — По-добре да се прибирам у дома.

— У дома?! — В гърдите ѝ мигновено избуя надеждата. Бе сигурна, че той почти се изтърва да ѝ предложи да отиде за пица. От друга страна, този мъж преди бе имал редовна работа и навярно, без да иска, се бе върнал за миг към старите си навици и начин на говорене.

Той виновно вдигна глава, ала очите му срещнаха нейните и когато заговори, гласът му бе спокоен.

— Никъде няма да ходиш в този дъжд! Забрави! — Алисън скочи на крака и се запъти към кухнята. — Ако не останеш за вечеря, настоявам да ти платя. Аз също си имам своята гордост.

Тя приготви сандвичи с дебели резени шунка, намазани с горчица. Докато бе в кухнята, постоянно се ослушваше да не чуе шум от отваряне и затваряне на врата. Постави чиниите със сандвичи върху масата в дневната, покрита с бяла покривка, и го покани.

— Вкусно е! Ти си добра готвачка!

— Не се изискват кой знае какви умения, за да се приготвят сандвичи с шунка.

— Срещал съм жени, които и това не умеят. А пържолите ти поминалата вечер? Бяха невероятни! А уханието на онзи омлет с гъби? Дни наред пълнеше устата ми със слюнка!

Лицето ѝ засия от похвалата и Алисън мислено си отбеляза да му приготви омлет с гъби.

Когато изяде и последната хапка от сандвича си, младата жена стана и вдигна транспарантите на прозореца. Сякаш прочел мислите ѝ, Бил отиде до стената и загаси лампата. Остана да свети единствено в кухнята и на приглушената светлина двамата виждаха падащите по прозорците дъждовни капки.

Алисън донесе каничката с горещ шоколад и наля.

— Ммм — одобрително кимна Брад, докато отпиваше от чашата си, и доволно се усмихна. — Хубаво е да гледаш как вали, когато си вътре на топло.

Алисън поклати глава.

— Като малка, леглото ми беше точно до прозореца. Когато валеше дъжд, обичах да го оставям леко откренат, така че върху лицето ми да падат хладни капки, докато аз се гуша под топлите завивки.

Бил се засмя.

— Какво мислеше майка ти за това?

— Не споделяше тази романтика. Колкото и да внимавах, завивките винаги се измокряха и ме издаваха. Здравата ми се караха.

Той кимна, усмивката му бе искрена, но някак си далечна.

— Нашата къща имаше задна веранда, която гледаше на изток. Обичах да седя там, когато валеше, само на няколко сантиметра от дъжда, но на топло и сухо. Чувствах се спокоен и доволен.

— И защитен.

— Да, защитен...

За миг двамата останаха загледани един в друг. Алисън се чувстваше уязвима, но в пълна безопасност. Отпи от шоколада, без да откъсва поглед от лицето му.

— Алис — меко рече той, протегна ръка и докосна пръстите ѝ, обвини чашата. Прекрасните тръпки пробягаха по гърба ѝ.

Брад рязко отдръпна ръката си, отмести стола и скочи на крака.

— Благодаря ти за всичко. По-добре е вече да си вървя.

— Да си вървиш? — смутено пророни тя. — Ще се измокриш до кости...

— Все някак ще изплувам...

Младата жена го последва в антрето.

— Недей — възрази тя, внезапно осъзнала, че той не тръгва просто на разходка. Ако Бил действително бе бездомен — а тя трябваше да приеме факта, че може би наистина е такъв — той се нуждаеше от място за пренощуване. — Това е лудост! Ти... Ти... толкова много ми помогна. Позволи ми сега аз да ти помогна малко. — Поколеба се, несигурна как да продължи. След целувката им миналата вечер и електричеството, преминало през тях преди няколко минути, дали предложението ѝ да прекара нощта в дома ѝ нямаше да прозвучи твърде предизвикателно? — Ти... можеш да останеш в гаража.

Брад смаяно се втренчи в нея. В живота му бе имало жени, които му бяха предлагали да сподели спалнята им, да остане в стаята за

гости или на дивана в дневната, но никоя досега не го бе канила да пренощува в гаража ѝ.

— Оценявам предложението ти, но... Не, благодаря — отвърна той, опитвайки се да запази невъзмутимото изражение на лицето си.

— Никакво „не“! — Тя мина покрай него и застана пред вратата. — Имам достатъчно одеяла. Поне ще бъдеш на сухо и топло.

Брад си помисли за своето огромно легло с гумен дюшек, пълен с вода, което го очакваше у дома, и прехапа устни, за да не се разсмее с глас.

— Аз наистина има къде да спя тази вечер!

— Къде?

— Не мога да ти кажа.

— В такъв случай не ти вярвам. Всъщност... — вирна предизвикателно брадичка — няма смисъл да прекарваш нощта в гаража. Не знам защо го казах. Тъй като Мегън я няма, можеш да спиш в нейната стая.

Брад скръсти ръце пред гърдите си и се втренчи развеселено в нея. Наистина си я биваше! За жена като нея сигурно не бе малко изпитание да покани един бездомник да пренощува в къщата ѝ.

— Оценявам предложението ти, но те уверявам, че ще бъде добре.

Младата жена упорито поклати глава.

— Няма да излезеш навън в тази буря. Няма да мога да мигна цяла нощ... — Лицето ѝ пламна и тя побърза да добави: — Особено след всичко, което направи за мен.

Брад оцени загрижеността ѝ.

— Добре — склони накрая той. — Какво ще кажеш за един компромис? Оставам на дивана в дневната, докато бурята отмине. — Щеше да си тръгне веднага щом тя заспи. Имаше си доста причини за това. Мисълта, че тя спи под един и същи покрив с него, само на няколко метра разстояние, едва ли щеше да подейства успокоително на хормоните му и да го унесе в сладък сън.

— Добре — примири се Алисън. — Ще ти донеса чаршафи и одеяла.

— Алис! — Хвана ръката ѝ, докато минаваше покрай него, и я обърна към себе си. — Нямам нужда от чаршафи и одеяла.

Изражението ѝ го накара да млъкне. Дъхът замря в гърдите му. Лицето ѝ разкриваше състрадание, но едновременно с това и същото желание, което изгаряше и собственото му тяло. Устните ѝ бяха полуотворени и той знаеше, че ако я целуне, тя няма да го отблъсне. И може би нямаше да се наложи да прекара нощта на дивана.

Пусна ръката ѝ и рязко се извърна. Ако я желаше по-малко, ако бе сигурен, че няма да се забърка в безнадеждна ситуация... но той я желаше толкова отчаяно, че не смееше да се поддаде на копнежа си.

— Само ще се опъна за малко. Не е нужно да си създаваш излишни главоболия.

— Връщам се след малко с всичко необходимо. — Гласът ѝ заглъхна, докато се изкачваше по стълбите.

Диванът не можеше да се сравнява с водното му легло, но не бе чак толкова неудобен. Напоследък работеше доста усилено, а миналата нощ почти не бе мигнал. Ще затвори очи само за миг, докато Алисън заспи, за да може да си тръгне.

Часовникът в дневната удари два и го събуди. Скочи веднага на крака, изненадан, че е заспал. Прозина се и неуспешно се опита да приглади с пръсти разрошената си коса. По дяволите! Когато всичко това приключи, никога повече няма да се оплаква, че му се налага да се бръсне всеки ден и редовно да посещава фризьорския салон, за да се подстригва.

Погледна през прозореца и видя, че дъждът бе спрял. Е, малката му дрямка на дивана не бе причинила никакви неприятности. Нямаше да се чувства по-добре, ако трябваше да измине под проливния дъжд разстоянието между двата квартала, където в една пресечка бе паркирал пикапа си. Нещата не бяха минали чак толкова зле. Бе успял да удържи ръцете си на разстояние от нея.

Тъкмо завъртя дръжката на вратата, за да излезе, когато се сети за другото си обещание. Проклетите билети! Извади ги от вътрешния джоб на самото си, върна се в кухнята и ги остави върху плота, където бе сигурен, че тя ще ги види.

Видя над хладилника малко бележничке, „Забавлявайте се“ — написа Брад и излезе от къщата, старателно затваряйки вратата зад себе си.

— Е, Брад Малоун — прошепна си той, — всичко свърши! Сбогом Алисън Прескът!

Разкърши рамене, пъкна ръце в джобовете си и закрачи надолу по тротоара.

Облекчен! Така би трябвало да се чувства, след като всичко бе приключило. Животът му щеше да бъде много по-прост, ако не трябва да се тревожи за нея. И дори и да е малко тъжен, това е нещо, с което ще се справи.

Годините на тренинг си казваха думата и когато приближи края на тротоара, той машинално огледа улицата. Едва забележимо движение в джипа, паркиран на отсрещната страна на улицата, привлече погледа му. Отблясък! Обектив на фотоапарат! Сигурен бе...

ГЛАВА 7

Не бе никак трудно да се изплъзне от джипа. Брад закрачи в обратната посока на тази, където бе спрял пикапа си, и се мушна между две къщи. Видя, че джипът се движи бавно. Очевидно шофьорът се опитваше да го открие. Брад ускори крачките си. Огледа се още веднъж внимателно, качи се в пикапа и подкара към къщи.

Дали Алисън, ще се зарадва, ако разбере, че едно ченге е напуснало дома ѝ в два часа посред нощ? Доктор Дъг няма да пропусне да се възползва от този факт, а Алисън ще се сдобие със своята „история на века“.

Щом се прибра, Брад се спусна към хладилника и грабна кутия бира. Облегна се на вратата му и отпи щедра глътка, облекчен, че най-сетне е в безопасност.

Обичаше голямата си стара къща, всяко кътче от нея — надрасканите дъбови подове, които все още не бе излъскал, избелелите мебели, повечето от тях стари и изхвърлени от употреба, подарени от приятели, огромните прозорци с оригинални релефни стъкла. Всичко бе обвито в топли спомени. Можеше да се обзаложи, че Алисън няма да хареса такава къща. Тя предпочиташе всичко край нея да е блестящо и ново.

Допи бирата, смачка кутията и я захвърли в машината за отпадъци, поставена в големия килер.

На кого му пукаше какво ще си помисли Алисън за къщата му? Та тя никога нямаше да я види!

Когато се плъзна в голямото топло легло, младият мъж се усмихна при спомена за предложението ѝ да пренощува в гаража. Тя просто искаше да му помогне, не можеше да ѝ отрече това.

Въздъхна и се зави с пухените завивки. Налагаше се да ѝ се обади още веднъж, за да я предупреди за джипа и за факта, че мъжът в него вероятно имаше снимката му, на която се виждаше как той напуска дома ѝ в два часа посред нощ. Дължеше ѝ го. Тя бе разведена, а непълнолетната ѝ дъщеря не си беше у дома — нямаше нищо

престъпно в това един мъж да излезе от къщата ѝ в два часа посред нощ. Не виждаше как доктор Дъглас можеше да го използва срещу нея, но все пак бе длъжен да я предупреди.

Рано на следващата сутрин Брад направи справка в полицейския компютър за номера на джипа и установи, че е регистриран на името на частен детектив — Хоумър Съливан, безскрупулен, но опитен в работата си. Негова специалност бяха сензационните разводи. Това не вещаеше нищо добро за Алисън.

Когато кафето стана готово, Брад си наля една голяма чаша, добави две лъжици захар и набра номера ѝ.

Гласът ѝ дрезгавееше от съня. Той се опита да изтласка от съзнанието си представата за Алисън, надигнала се от пухената завивка на розички, която бе видял върху леглото ѝ, с още сънени кафяви очи и копринен облак разрошени коси, обрамчващ лицето ѝ. Този образ нямаше място в живота му. Трябваше завинаги да го прогони.

— Мисля, че доктор Дъглас е по следите ти — без предисловия започна той.

— Какво? Бил? Къде си? Какво казваш?

— Миналата нощ, когато излизах от къщата ти, бях сниман от детектива Хоумър Съливан.

По линията се чу дълбока въздишка. Гласът ѝ прозвуча съвсем разсънено, но малко унило.

— Значи се започва отново. Това е същият тип, когото Дъглас бе наел и преди. И ти мислиш, че е успял да те снима?

— Сигурен съм. Но това няма да му свърши много работа. Изплъзнах му се, след като напуснах квартала ти.

— Благодарна съм ти, че ми се обади. Как откри името му?

Добър въпрос, но лошо изпускане за един професионалист.

— Виждал съм го и преди. — Брад си наля втора чаша кафе и този път добави три лъжици захар.

— Виждал си го и преди — повтори Алисън. Гласът ѝ бе тих, но Брад бе сигурен, че трескаво обмисля отговора му.

— Частните детективи доста често проверяват по улиците за избягали. — Не беше съвсем лъжа. Случваше се, макар и не много

често.

— Разбирам... — Сякаш чуваше как трескаво работи мозъкът ѝ и виждаше блясъка в очите ѝ. Когато миналата нощ му предложи да остане да пренощува в гаража ѝ, той реши, че тя е повярвала на историята му, ала явно тази сутрин отново бе изпълнена със съмнения. Или той започваше да става параноик...

— Ами... — започна Брад, възнамерявайки да ѝ каже за билетите за концерта и да приключи с всичко това.

В този миг старинният звънец на входната врата иззвъня.

— Какво беше това? — попита Алисън.

— Това? О, камбаните на църквата. Виж, аз оставих три билета за концерта на „Дженюъри Хийт“ в кухнята. И наистина съм ти благодарен, че миналата нощ ми позволи да остана.

— Намерил си билети за „Дженюъри Хийт“?

— Обещах на Мегън — сухо рече Брад.

Звънецът отново иззвъня.

— Каква странна църква! Защо камбаните звънят толкова рано? Дори не на кръгъл час?

— Нямам представа. Сигурно компютърът им се е развалил. — Дали в модерните църкви камбаните се управляваха с компютър? Струваше му се напълно правдоподобно.

— Звукът им е доста странен — настоя тя.

Брад се придвижи в дъното на кухнята, доколкото му позволяваше телефонният кабел. От мястото си виждаше стъклото на входната врата. Усмивнатото лице на съседското момче се вираше в него. Брад му махна нетърпеливо с ръка да се маха. Усмивката на момчето се стопи в разочарована гримаса и то си тръгна. „По-късно ще се оправя с него“ — каза си Брад.

— Виж, вече трябва да вървя — напомни той на Алисън. — Искат ми се да стигна до „Нова надежда“ преди закуска.

— Разбирам — отвърна младата жена. — Ако има начин да ти се отплатя за всичко, което направи за мен, бих искала да ми кажеш. — Гласът ѝ звучеше далечно и отчуждено, сякаш разбираше, че това е последното му обаждане.

— Онези прекрасни вкусни неща, които ядох в дома ти, са повече от отплата. — Изкашля се смутено. — Ами...

Звънецът не звънеше, никой не прекъсваше разговора му. Защо се колебаеше?

— Довиждане — едва го произнесе и затвори слушалката.

Наля си остатъка от кафето и отпи, очаквайки да го обземе задоволството, че бе успял да приключи успешно разговора и познанството си с Алисън Прескът. Ала единственото, което изпитваше, бе чувството на загуба и празнота. По дяволите! Не можеш да загубиш нещо, което никога не си притежавал! Не само не бе притежавал Алисън Прескът, но и никога нямаше да я притежава. Поне не в този живот...

Алисън затвори телефонната слушалка и отново се сгуши между завивките. Знаеше, че все още е сънена, ала имаше някои неща в този разговор, които все пак не си пасваха.

Въздъхна и отметна топлото одеяло. По-добре да стане, да вкара солидна доза кофеин в организма си и след това да се опита да разгадае последните противоречиви приказки на Скитника.

Вдигна отново телефонната слушалка и измъкна Рик от леглото.

— Ще се срещнем след час за закуска — нареди му тя. — Аз черпя.

Трябваше да разбере какво бе открил Рик за Бил. Когато го бе споменал предишния ден, тя бе отказала да го изслуша, тъй като изпитваше съмнения относно мотивите си да разкрие истинската самоличност на Бил. Сега обаче бе длъжна да научи всичко.

Може би щеше да повярва на обясненията му как е разбрал името на частния детектив на Дъглас, но бе готова да се закълне, че бе чула звънец на входна врата, а не църковна камбана.

Облече се набързо и подкара към закусвалнята, където бе определила среща на Рик. Тъкмо бе преполовила първата си чаша, опитвайки се безуспешно да се концентрира върху сутрешния вестник, когато приятелят ѝ пристигна.

— Какво си открил за Бил? — попита направо Алисън.

Рик повдигна вежди, докато се настаняваше зад пластмасовата масичка срещу нея.

— Мислех, че случаят е приключен — отвърна той и взе менюто.

— Аз съм тази, която го приключи. Аз ще бъда тази, която може да го възобнови — тросна му се младата жена.

Келнерката приближи и двамата си поръчаха. Алисън изчака нетърпеливо, докато момичето пълнеше чашата на Рик с кафе и доливаше нейната.

Най-последно приятелят ѝ се облегна назад и я изгледа с дяволита усмивка.

— Любопитството надделя, а? А пък се тревожеше, че от теб няма да излезе добър репортер?

— Истина е — съгласи се тя. — Аз съм доста любопитен репортер. — Добро извинение за интереса ѝ към Бил.

Рик остави чашата си с кафе и нагласи очилата си.

— Няма кой знае какво за казване. И именно в това е цялата работа. Разговарях с няколко от моите източници, в това число и с полицаия, който отговаря за района. Този Бил се е появил отнякъде преди няколко седмици с някаква неясна история. Идвал и си отивал. Не бил през целия ден в района. Никой не знае къде прекарва нощите си.

— Какво толкова странно има в това? — попита Алисън, неспособна да прикрие разочарованието в гласа си. — Всички скитници, с които общувах, отговаряха доста неясно и уклончиво на въпросите за живота и миналото им.

Рик кимна.

— Така е, но обикновено те споделят помежду си. Обаче този тип не разговарял с никого. Залепил се за Дийли, който бил доволен да си има защитник, почти винаги бил пиан и никога не задавал никакви въпроси.

Алисън сви рамене.

— И това ли е всичко?

— В общи линии. Освен че не обича да говори за себе си, твоят Бил обича да задава въпроси и да научава всичко за всички.

— Значи любопитен скитник — тросна му се Алисън. Надяваше се да научи нещо по-съществено. — Ти все още не си ми казал нищо, което да доказва, че той не е бездомник.

Рик сви рамене и обви пръстите си около чашата.

— Поне можем да изключим вероятността, че е убиецът, тъй като се е появил след първите две или три убийства.

— И сама можеш да ти кажа, че не е убиец — изтъкна младата жена, въпреки че изпита облекчение от заключението на Рик. — Той е добър човек.

Протегна се към чантата си, извади билетите и ги хвърли на масата.

— Един бездомник, който ми осигурява три билета за концерта на „Дженюъри Хийт“?

Скръсти ръце и се облегна назад, наслаждавайки се на смаяното изражение на приятеля си.

Той внимателно разгледа билетите.

— Откъде ги е взел?

— Каза, че някакъв приятел му ги дал.

— Как ли пък не! Всяко дете в този град и половината възрастни се опитват да се докопат до билет. Черноборсаджиите измъкват цели състояния за тях. — Рик ги остави върху масата и замислено се вгледа в Алисън. — Разбирате ли, госпожо, че тези билети сигурно са откраднати?

— Не — възрази тя, припомняйки си, че Бил бе взел снимките от чантата ѝ, но не се бе докоснал до парите. Освен това бе върнал и фотоапарата. — Бил не е крадец!

— Тогава откъде е взел пари, за да ги купи?

— Не знам, но съм сигурна, че не ги е откраднал. — Дали наистина бе толкова сигурна? Само защото той не бе откраднал от нея, не означаваше непременно, че няма да открадне от някой друг.

Рик невярващо поклати глава.

— Добре, убеди ме. Хайде да чуем сега цялата кървава история. Как успя да се сдобиеш с тези билети?

Алисън се размърда неловко на стола и отпи от кафето си. В този момент се появи келнерката с поднос, отрупан с чинии с бъркани яйца и палачинки.

— Той дойде миналата вечер...

— Отново?! Струва ми се, че вчера пропусна да ми споменеш този факт.

— Искаш ли да чуеш всичко или не? Дойде снощи, за да ми помогне да свършим с пода. Той държи на обещанията си. — Припомни си гневните нотки в гласа на Бил, когато тя му предложи да не обръща сериозно внимание на обещанието, което бе дал на Мегън.

— Миналата седмица каза на Мегън, че ще я заведе на този концерт. Дъглас се опитваше да ми се наложи и Бил се намеси. Тогава реших, че го е подхвърлил само за да ми помогне, както когато заяви на Дъглас, че е от водопроводната компания, която ще ни осигури преспиване в „Уотърфорд“. Но той е оставил билетите в кухнята, придружени с бележка, че някакъв приятел му ги дал.

Рик напъха в устата си голямо парче от палачинката, обилно намазана с кленов сироп, и задъвка.

— Мога да приема, че някой би му дал пари, храна, дрехи, дори книги, но билети за концерт?

— Точно това ме кара да се съмнявам — заяви Алисън.

— Както и преди ти казах, мисля, че си по следите на нещо.

— И това не е всичко. Когато тази сутрин ми се обади...

— Обадил ти се е тази сутрин?!

— Някой ли не ти е казал, че не е учтиво да прекъсваш хората? Да, обади ми се. Искаше да ме предупреди, че Дъглас отново е наел детектив да ме шпионира.

— О, Боже, съжалявам! Този мъж не се отказва лесно!

— Никога не го е правил — призна Алисън. — Освен това се страхувам, че притежава снимка как Бил излиза от къщата ми.

— Страхотно! Доказателство в съда, че се срещаш със скитници!

— С никого не си определям срещи! Той... той просто ми помогна за няколко дребни поправки по къщата. След като именно по вина на Дъглас съм принудена да живея в тази дупка, едва ли би могъл да възрази, че съм успяла да си намеря евтина работна ръка, за да направи дома ми поне малко пригоден за живеене. — Набучи на вилицата си парче омлет.

— Защо повярва, че Дъглас ще си плаща честно?

— Този път обаче няма да спечели. Може би трябва да му позволя да вземе Мегън. Всъщност не, защото той не я иска. Откакто сме се развели, прекарва с нея повече време, отколкото докато живеехме заедно. Той ще предпочете да я изпрати обратно при мен, не и да се грижи постоянно за нея.

Рик протегна луничавата си ръка и покри нейната.

— Не, няма да го направи. Просто ще я остави на грижите на Бони.

— На Бони Тъпачката — поправи го Алисън и се усмихна, трогната от неговата загриженост.

— Бони Тъпачката — съгласи се приятелят ѝ. — Както и да е, стой по-далеч от Бил и не се колебай да поискаш помощта ми, ако имаш нужда.

— Благодаря. Знам, че мога да разчитам на теб и това наистина означава много за мен. — Стисна ръката му. — Но да се върнем към Бил. Промених мнението си и не смятам, че той е обикновен скитник.

Рик завъртя очи.

— Вчера бе убедена, че е.

— Не бях напълно убедена. Просто реших, че трябва да разгледам внимателно всички факти. Но сега има още едно доказателство в подкрепа на твърдението ми. — Обгърна с две ръце чашата си. — Той е разбрал кой е детективът на Дъглас. Когато го попитах как, отвърна, че го е виждал наоколо.

— Възможно е — рече Рик и махна на келнерката да донесе още кафе.

— Освен това, докато разговаряхме, чух в далечината звън на входен звънец. Той се опита да ме убеди, че това били църковни камбани, които биели през десет минути, а не на кръгъл час, защото компютърът, който ги управлявал, бил повреден. — Вдигна ръка, за да изпревари забележката на Рик. — Добре, възможно е! Но тук със сигурност има доста неща, които не си пасват.

— Права си — кимна приятелят ѝ. — И какво смяташ да правиш? Трябва да си дяволски внимателна! Ако Бил не е скитник, тогава кой е той? Защо се преструва? И сега, след като Дъглас има снимката му, какво ще направи с тази информация?

Алисън поклати глава.

— Не знам, но ще разбере. Както вече ти казах, Рик, това може да се окаже нашата страхотна история. Вече вярваш ли ми?

— Е, има вероятност този твой приятел да не е това, за което се представя, но не съм сигурен, че вярвам в някаква голяма история.

— А ако той се крие от закона? Ако фигурира в списъците на търсените от ФБР? — Не вярваше в това, ала искаше да заинтригува Рик и да го убеди да ѝ помогне. Но докато изговаряше думите, си каза, че може би не бива да изключва и тази вероятност. — Трябва да

разкрием истинската му самоличност — завърши младата жена. — Длъжни сме!

Рик внимателно я наблюдаваше. И макар да знаеше, че не може да прочете мислите ѝ, тя сведе поглед към масата.

— За да имаме страхотната история — рече той.

— Да, за да имаме страхотната история — съгласи се тя.

Тази вечер Алисън се прибра по-рано, като остави Трейси да довърши работата ѝ в студиото. Особено сега, след упоритите слухове, че ТВ станцията ще бъде продадена, всички работеха до престараване и Алисън знаеше, че трябва да остане, за да не ѝ отнемат мястото, но Дъглас бе казал, че ще доведе Мегън в седем часа. Въпреки че обикновено закъсняваше с петнадесет минути, понякога дори и с половин час, единствения път, когато се бе забавила, той бе дошъл по-рано. Понякога се питаше дали не виси на улицата, за да наблюдава къщата ѝ.

Както и да е, повече нямаше да има нужда да го прави. Хоумър Хрътката или някой друг от неговите агенти ще слухтят наоколо. През деня бе забелязала един черен Седан, паркиран през две къщи на срещната страна на улицата.

Едва успя да се прибере и да почисти последните остатъци от уплътнението на килима, когато Мегън се втурна през вратата.

— Погледни новите ми джинси! — възторжено извика тя и се завъртя на пръсти. — А тази риза струва петдесет долара! Аз и Бони ходихме да пазаруваме.

— Ние с Бони — поправи я машинално Алисън и хвърли недоволен поглед към Дъглас, който стоеше на прага. Знаеше, че трябва да му бъде благодарна, че винаги купува нови дрехи на Мегън, след като тя самата не можеше да си го позволи, но единственото, което изпитваше, бе негодувание и яд. Това бе просто една част от плана на Дъглас да ѝ вземе Мегън.

Той посрещна погледа ѝ със самодоволна усмивка и Алисън изтръпна.

— Ще се видим в петък вечерта — извика той на Мегън.

Мегън спря на половината път от стълбите.

— Добре, татко. Почакай да видиш как изглеждам с новите джинси, мамо!

Алисън отново изгледа свирепо бившия си съпруг.

— В петък вечерта? — извика тя към Мегън. — Няма ли да ходиш на концерта с Бил в събота вечер?

— О, да! Ще се видим по-следващата седмица, татко! С новите джинси ще бъда убиец на концерта. — Изтича нагоре по стълбите, влачейки пълната чанта.

— По-следващата седмица, татко — самодоволно повтори Алисън.

За нейно разочарование Дъглас не изглеждаше победен. Устните му се изкривиха в неприятна усмивка и той примирено скръсти ръце пред гърдите си.

— Значи ти и онзи дрипав водопроводчик ще водите моята дъщеря на концерт. Изглежда прекарва доста време в къщата. Да не би отново да има проблеми с тръбите?

Алисън бе сигурна, че въпросът на Дъглас съдържа скрит подтекст особено след като имаше снимки на Бил как напуска къщата ѝ в два часа след полунощ, обаче преглътна сърдития си отговор.

— Не — спокойно отвърна младата жена. — Всичко вече е наред и в момента водопроводната инсталация е в по-добро състояние, отколкото когато и да било.

Затвори вратата под носа му. Нека се позамисли върху последните ѝ думи.

— Мамо! — разнесе се изплашеният глас на Мегън.

Алисън се спусна нагоре по стълбите, въпреки че бе сигурна, че дъщеря ѝ е наред. Завари я в пълна безопасност, застанала в средата на стаята си, с поглед вперен в тавана.

— Погледни — с драматичен глас заяви тя и посочи влажното петно.

— Няма нищо страшно, скъпа. — Алисън се насили гласът ѝ да прозвучи спокойно, ала ѝ се искаше да се свие в един ъгъл и да заплаче. Току-що бе приключила с теча в кухнята, а ето ти и нов проблем — започваше да тече на друго място.

— Чакай да проверим дали леглото ти е мокро. — Прокара пръсти по бялата покривка. — Не. Сухо е. Сигурно е случайно, вследствие от силния дъжд, който се изсипа миналата вечер.

Мегън я изгледа с подозрение.

— И какво мислиш да правиш?

„Ще се моля от все сърце да не завали“ — каза си Алисън.

— Ще го поправим, преди отново да завали — увери дъщеря си.

— Извикай Брил. Той ще го поправи. — Явно с това проблемът за нея бе решен, защото в следващия миг вече беше сложила чантата си върху леглото и измъкваше новите си дрехи, за да ги покаже на майка си.

Алисън критично огледа модните и скъпи дрехи. Гневът ѝ се усилваше все повече и повече при вида на всеки етикет от скъп магазин. Дъглас се опитваше да я унизи! А тя не можеше да се съревновава с него!

— Знаеш ли, скъпа — рече накрая тя, когато цялата чанта бе изпразнена върху леглото, — ако можех, аз също щях да ти купя всичките тези неща.

Мегън награби дрехите и се запъти към гардероба.

— Знам, мамо. Бони казва, че ти просто не притежаваш умение да пазаруваш.

Алисън си спести язвителната забележка относно „пазарните“ умения на Бони.

— Колко мило от нейна страна, че се опитва да ме извини — промърмори тя, прехапа език и смени темата. — Какво ще кажеш за чаша горещ шоколад?

— Нямам нищо против. — Мегън най-сетне успя да набута всички дрехи в и без това препълнения гардероб.

— Тъкмо ще ми кажеш какво мислиш за нашия нов дървен под в дневната. Забеляза ли го?

— Не. — Лицето на дъщеря ѝ светна. — Същият ли е като в къщата на татко?

— Много по-хубав. Старинен. Бил ми помогна да го открия.

— Брил може да поправя и подове? Страхотно! — Вече бе преполовила стълбите. — Върховно! — извика през рамо и измина останалия път, вземайки по две стъпала наведнъж. — Искаш ли да попитам Бони откъде е купила килима си?

— Мисля, че ще слеза долу и ще убия дъщеря си — измърмори Алисън и вдигна поглед към тавана.

Ужасно петно! Може би ще трябва да се качи на тавана и да разбере откъде е протекло.

Въздъхна и излезе от стаята. Дъщеря ѝ бе права в едно — Бил сигурно щеше да може да оправи и покрива. Може би наистина бе безработен водопроводчик или пък човек, свикнал да се оправя с всякаква черна работа. Може би бе крайно време да се примири с тази мисъл. Отникъде светлинка...

— Мамо, ти правиш най-вкусния сладкиш с къпини на света. — Брад се облегна назад и пресуши чашата си с леден чай.

— Истина е, Маги! — Кръглото лице на Джерълд светеше, когато се усмихваше на съпругата си.

Маргарет Малоун се изправи, приглади памучната си рокля върху слабото си тяло и започна да събира чиниите.

— Мисля, че единствената причина, поради която и двамата се тъпчете толкова много, е да не мога да сготвя остатъците и отново да ви ги сервирам.

И двамата мъже се засмяха.

Брад се изправи, занесе голяма купчина чинии до мивката и започна да ги почиства от остатъците.

— Не сме изяли всичко. Тук се намират някои неща.

Баща му се присъедини към него и също остави купчина чинии.

— Тук виждам част от котлет. Може да стане чудесен сандвич — добави той и внимателно огледа парчето месо.

— Един от вас ще го изяде. — Зелените очи на Маги се преместиха от пълната фигура на съпруга ѝ към провисналите джинси на сина ѝ. — И знам кой! — Плъзна ръце в сапунената вода и започна да мие чиниите.

— Е, добре — кимна Брад. — Съгласен съм, че малко съм поотслабнал, но с тази задача невинаги имам възможност да обядвам. Съвестта не ми позволява да си взема от храната, предназначена за други, по-нуждаещи се от мен.

— Грешка! — Баща му го прегърна през раменете. — Никога не казвай на майка си, че не се храниш редовно.

Брад взе от майка си сребърните вилици и ножове и ги сложи върху поставката за съхнене.

— Често ми се случва да ям и вкусна храна — увери той майка си, припомняйки се вечерите, когато Алисън му бе готвила.

Колко беше хубаво! И докато сега стоеше в уютната, но скромно обзаведена кухня на майка си, Брад още веднъж осъзна безнадеждността на връзката му с жена като Алисън. Тя никога не би се чувствала удобно тук.

— Колко дълго смяташ, че ще продължи тази задача? — спокойно попита Маги, ала Брад усети тревогата в гласа ѝ.

— Вече сме на финала. С всеки изминал ден се приближаваме. — Доста изтъркана фраза. Отлично знаеше, че не е успял да я заблуди. — Къде е проблемът? — пошегува се той, за да я отвлече от тревожните ѝ мисли. — Не харесваш ли новия ми външен вид? Забелязах, че напоследък спря да ме запознаваш с дъщерите на приятелките си.

— Не мога да разбера как изглеждаш, когато цялото ти лице е обрасло в косми.

— Ах, Маги, момчето трябва да се наслаждава на това, което има — намеси се Джерълд и тъжно прокара ръка по голото си теме.

— Да си призная, тази коса и брада ме подлудяват! Но скоро всичко ще свърши. — Прегърна слабичките рамене на майка си и нежно я потупа по бузата с мокрите си пръсти.

Тя го отблъсна и поклати глава.

— Кои са тези синове, които ще се откажат от хубавата си синя униформа и ще се навлекат със старите дрехи, захвърлени на тавана?

— Аз нямам нищо против новото положение — увери го баща му. — Много съм доволен да обикалям клиентите си с новия ти пикап!

— Още една причина, за да приключа по-бързо този случай, преди пикапът ми да е заприличал на старата ти бричка, която карам в момента!

— Хайде стига — сгълча ги Маги. — Да отидем да погледаме малко телевизия. Знам, че нямаш други планове за неделната вечер, Брад. Някоя нормална жена не би излязла с теб, докато изглеждаш по този начин.

„Сигурно е права“ — помисли си Брад, докато се настаняваше на дивана на Маги, застлан с едно от нейните пъстри одеяла. Ала той подозираше, че Алисън Прескът не би излязла с него, дори и да бе с

костюм и вратовръзка, не и ако узнае, че той е ченге, син на водопроводчик.

Не че имаше някакво намерение да ѝ предлага...

ГЛАВА 8

Преподобният Полък посрещна Алисън с широка усмивка, когато в понеделник, малко след обяда, тя влезе в приюта „Нова надежда“. Това бе почивният ѝ ден.

— Господ да те благослови, дъще моя — рече той и стисна нежно ръката ѝ с огромната си лапа.

— Благодаря ви, преподобни. Донесох малко спагети. Знам, че не е кой знае какво, но... — Подаде му покритата с целофан пластмасова купа и смутено сви рамене.

Полък прие спагетите с благодарствена усмивка, сякаш му предлагаше задушени омари.

— Имаш нашата вечна благодарност. Ако ме извиниш, ще ги сложа в хладилника в задната стая, за да ги разделя на вечеря.

Алисън кимна в знак на съгласие и се извърна, за да огледа помещението. Бил не се виждаше никъде, но това не я изненада. Предполагаше, че скоро ще се появи, тъй като обядът бе приключил. Никога не го бе виждала да се храни с останалите.

А ако днес се появи, тя ще го проследи до леговището му, каквото ѝ да ѝ струва това!

В дъното на стаята видя Джийн, която оживено си приказваше с някакъв мъж. Огромната жена се извисяваше с няколко сантиметра над него и Алисън си припомни своите съмнения, че тази висока и силна скитница може да е убиецът.

Запъти се към мястото, където двамата седяха, но мъжът внезапно се изправи, изръмжа нещо на Джийн, направи неприличен жест и бързо се отдалечи.

Алисън се опита да запомни лицето му, в случай че се окаже следващата жертва.

Навъсената физиономия на Джийн я предупреждаваше да стои по-далеч, но инстинктът ѝ на репортер ѝ нашепваше, че точно сега е моментът да изкопчи нещо от нея. Така че изправи рамене, мина между пейките и седна до жената.

Джийн ѝ хвърли бегъл поглед и се обърна с гръб. Краката ѝ бяха кръстосани и единият се полюшваше също както първия път, когато я бе видяла, ала сега движението бе по-рязко и издаваше стаен гняв. Ярочервените обувки бяха изчезнали. На тяхно място носеше овехтели гуменки.

— Току-що дадох на преподобния Полък малко спагети за вечеря — започна Алисън, припомняйки си оживлението на Джийн, когато ставаше дума за храна.

Жената не помръдна и с нищо не издаде, че я е чула.

Водена от внезапен импулс, Алисън развърза пъстрия шал, който бе увила около врата си, преди да излезе от къщи. Днес бе облечена в бежови панталони и подходящ пуловер — не беше със сините си джинси, но дрехите ѝ бяха дискретни и ненатрапчиви. Обаче не бе устояла на изкушението да поосвежи малко тоалета си с пъстрия шал около шията си. Потисна краткия пристъп на съжаление, че трябва да се раздели с любимата си вещ, но си каза, че това е добра инвестиция, и подаде коприната на Джийн.

Голямата кокалеста ръка го сграбчи, жената се извърна и награди Алисън с бледа усмивка.

— Ще ти отива — рече Алисън. Тъй като косата и цветът на кожата на Джийн бяха подобни на нейните, забележката изглеждаше напълно безобидна.

Джийн завърза шала около врата си и сведе поглед надолу към избелялата си блуза.

— Благодаря ти — каза тя и приглади мекия плат с грубите си зачервени пръсти.

— Май преди малко имаше разправия с приятеля си? — Попита Алисън.

Усмивката на Джийн се стопи и тя неловко се размърда, сякаш се чудеше дали отново да не ѝ обърне гръб.

— Чувала ли си нещо за Дийли? — Алисън смени темата, като отчаяно се опитваше да задържи вниманието на жената.

— Хъм — презрително изсумтя Джийн. — Дийли сам си е виновен. Защо му трябваше да пие тази отрова? Не му е за първи път. Рано или късно ще се събуди мъртъв. — Тя шляпна Алисън по крака и се засмя на шегата си.

Полък се отпусна на пейката до тях и смехът на огромната Джийн внезапно секна. Тя опипа нервно новия си копринен шал и сведе поглед към скута си.

Алисън се извърна към преподобния и с изненада видя, че обичайната му усмивка отсъстваше. Стори ѝ се, че зърна неудоволствие в погледа му, примесено с известна тъга, въпреки че той побърза да ги скрие. Каза си, че това е обичайно за свещениците — да бъдат недоволни и тъжни.

— Тъкмо разговаряхме за Дийли — осведоми го тя. — Чух, че се възстановява и скоро ще излезе от болницата.

— Всички се молим за това — отвърна Полък, наведе се през нея и заговори на Джийн: — Наред ли е всичко при теб, сестро?

Джийн се изправи и без да вдигне поглед, се запъти надолу по пътеката към изхода.

Алисън се разкъсваше между желанието да последва Джийн и да остане с Полък. Изглежда свещеникът знаеше нещо за странния характер на жената.

— Да не би Джийн да има някакви проблеми? — попита Алисън. Полък бе върнал на лицето си маската на блаженството.

— Кой в този живот ги няма?

Не можеше да не се съгласи с него.

— Може би ще мога да ѝ помогна... като жена на жена...

Той се замисли за миг, но сетне поклати глава.

— Както повечето простосмъртни, и Джийн сама е създала собствения си ад.

Удивителна способност да избягва неудобните отговори! От него би излязъл чудесен политик!

— Онзи мъж, с когото се караше... двамата романтично обвързани ли са?

— Твоята чистота и невинност са като факла в тъмнината, дете мое. — Той я потупа по ръката и се изправи.

Явно искаше да сложи край на въпросите ѝ, но Алисън също стана.

— Той ми се стори доста разстроен. Дали ще я нарани? Или тя ще го нарани?

— Нашите тленни тела са подвластни на страданията и разложението, но единствено самите ние можем да нараним

безсмъртните си души.

— Прав сте — отвърна Алисън, не можейки да измисли нищо друго.

— Винаги се радвам да те видя, но моите задължения ме зоват — рече преподобният и махна с ръка към хората в стаята. Кимна ѝ и понечи да се отдалечи от нея.

Младата жена го сграбчи за ръката.

— Какво е станало с обувките ѝ? Тя бе толкова горда с онези червени обувки...

Полък бавно поклати голямата си глава.

— Суетността е едно от изкушенията на дявола. А сега, ако ме извиниш, трябва да поговоря с хората си. Можеш да останеш, колкото искаш.

— Благодаря! — Алисън най-сетне се отказа от желанието си да научи нещо повече и го остави да си тръгне. Може би преподобният Полък беше малко луд, но не и глупав. Явно тя нямаше да научи нищо друго, освен това, което той преценеше, че трябва да знае.

Видя един от бездомниците, с когото се бе срещала и по-рано, и реши да опита късмета си с него.

Половин час по-късно, след като бе разговаряла с още няколко души, Алисън установи, че не бе научила нищо съществено, но бе сигурна в едно — нещо ставаше с Джийн. Никой не ѝ го бе казал направо, но бе съвсем очевидно, че останалите премълчаваха нещо. Джийн имаше някаква тайна. Любовна история? Клептомания? Нещо още по-опасно? Алисън не знаеше, но бе сигурна, че нещо с едрата жена не е наред.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато влезе Бил. Заля я неочакван изблик на щастие, значи чакането ѝ си струваше, щеше да има възможност да го проследи и да научи нещо за него. Алисън твърдо си заповяда да повярва на неубедителното си извинение.

Той се спря за миг до вратата и се огледа. Алисън не можеше да откъсне поглед от лицето му. Той се открояваше от всички останали. Нямаше потиснатия и сломен вид, толкова характерен за хората наоколо. Той не принадлежеше на тази среда и Алисън смяташе да открие къде бе неговото истинско място.

Погледът му се спря върху нея и очите му се разшириха от учудване. Поколеба се, сякаш се чудеше дали да остане, или да се

обърне и да излезе.

Тя реши вместо него.

— Бил! — извика младата жена, извини се на мъжа, с когото разговаряше, и се спусна към него. — Толкова се радвам, че си тук. Страхувах се, че днес няма да те видя.

Той я погледна безизразно, но след миг устните му се изкривиха в язвителна усмивка.

— Е — примирено рече той, — намери ме. Какво искаш от мен?

— Нека да поговорим, докато вървим — предложи тя и го хвана за ръката. — Този път ти водиш. — Може би той машинално ще се запъти към мястото, където живееше. Ако се насочи в посоката, от която се бе появил в нощта, когато бяха намерили Дийли, Алисън щеше да бъде сигурна, че съмненията ѝ относно истинската му самоличност не са безпочвени.

Но той не го направи.

— Какво има? — попита Брад, докато вървяха надолу по същата улица, по която бяха вървели и при първия им разговор. — Да не би още нещо да се е случило в къщата ти?

Алисън се засмя и го погледна, ала усмивката ѝ угасна, когато срещна блестящите му очи. Внезапно осъзна близостта им. Все още го държеше за ръката, вървеше съвсем близо до стегнатото му слабо тяло и изглежда на него това му харесваше. Трябваше да се отдръпне, но тялото ѝ отказваше да се подчинява на заповедите на разума ѝ.

Двамата продължиха да вървят надолу по улицата в хладния следобед, като любовници, които не се интересуваха кой ще ги види.

„Детективът на Дъглас“ — помисли си Алисън, рязко пусна ръката му и се отдалечи на няколко сантиметра.

— Всъщност — започна тя, много по-остро, отколкото бе възнамерявала — сега протече покривът. Но — вдигна ръка, за да изпревари евентуалното му възражение, — не за това исках да поговорим. Въпреки че, ако имаш нужда от малко пари, с радост ще приема помощта ти. — Който и да беше той, тя не можеше да използва труда му без възнаграждение, а храната не бе достатъчно заплащане. Нямахте да позволи да му бъде задължена. Никога вече нямаше да даде

и най-малкото основание на някой мъж да се опитва да контролира живота ѝ.

Той се засмя, ала очите му останаха сериозни.

— След като не е за покрива, за какво друго искаш да разговаряме?

— За концерта. Мегън е много разочарована, че няма да дойдеш с нас. — Това бе самата истина. — Тя с нетърпение очаква да се запознае с приятелите ти, а може би и да те види как свириш заедно с тях.

Той я изгледа за миг и сетне поклати глава.

— Алис, ти много добре знаеш, че не съм рокзвезда.

— Знам, че ти ѝ обеща да отидеш с нея на концерта. Дори каза, че музикантите са ти приятели. — След като толкова много държеше на обещанията, нека сега да видим как ще се измъкне.

Брад пхна ръце в джобовете си и ядосано ускори крачка. Алисън трябваше да подтичва, за да не изостава.

— Излъгах — гневно изръмжа той. — Как е възможно един скитник да се познава с музикантите от „Дженюъри Хийт“? Аз просто се опитвах да... о, по дяволите, не знам какво съм се опитвал да направя!

Спря рязко и се извърна към нея. Очите му гневно блестяха. Приличаше на дивак, слязъл от планините. Дали... не беше твърде образован и цивилизован?

— Опитваше се да ми помогнеш — меко рече тя — и наистина успя. Не мога да ти обясня колко съм ти благодарна. Ти наистина намери билети!

— Един човек ми дължеше услуга. — Той сви рамене и намали крачката си.

— Доколкото си спомням, ти каза, че някой ти ги е дал.

— Един човек, който ми дължеше услуга.

Лъжеше. Почувства го по гласа му. Това откритие я зарадва.

Завиха зад ъгъла и Алисън разбра, че са направили голям кръг около сградата на приюта. Очевидно се бе провалила в намерението си да го накара, без да иска, да издаде убежището си.

— Дори и да не я водиш зад кулисите, Мегън наистина иска да си заедно с нея на концерта.

— Невъзможно! Помисли добре, Алис. Сама знаеш, че си имаш опашка — един частен детектив следи всяка твоя стъпка! Нали не искаш да направи нови снимки, на които се вижда как се движаш в компанията на скитник? Да не би да искаш да снима дъщеря ти с мен?

Последните му думи я накараха да се почувства малко неловко. Спомни си и забележките на Дъглас за Бил. Но в края на краищата той не е престъпник! А ако въпреки всичко се окаже, че е, тя ще се сдобие с интересната си история и за нищо на света няма да се откаже точно сега.

— Ако подстрижеш съвсем малко брадата си и...

— Не! — Той спря пред сградата на „Нова надежда“ и свирепо я изгледа.

— Добре! — Вдигна ръце в знак на примирение. — Какво толкова! Говорим просто за чувствата на едно малко момиче...

Той е бе излъгал, така че си заслужаваше тази малка манипулация.

Известно време двамата стояха като заковани на тротоара и упорито сезираха един в друг, сякаш този, който пръв отместеше поглед, щеше да загуби. Алисът стисна зъби, твърдо решена този път да не се предава. Концентрира цялата сила на погледа си в ясните му лешникови очи — очи, които я караха да се чувства като обгърната с топло одеяло, да потръпва така, сякаш ръцете му докосваха голата ѝ кожа, да предвеща невероятен екстаз и забвение...

— Добре! — Брад се обърна и закричи към входа на „Нова надежда“. — Добре! Ще я заведа на концерта! — И затръшна вратата след себе си.

Алисът разтреперана се приближи до края на тротоара и приседна изнемоцяло. Дъхът ѝ излизаше бързо и накъсано и тя се чувстваше едновременно възбудена и разочарована. Това бе истинска лудост! Ужасно! Как е възможно един брадясал, окъсан мъж, за когото не знаеше абсолютно нищо, да кара коленете ѝ да омекват?

Внезапно си представи, че завежда Бил в къщата на родителите си да го запознае с тях, представителите на средната американска класа. Картината тутакси я отрезви.

Трябваше да благодари на Бога, че той бе изчезнал и ѝ бе дал възможност да помисли и да обуздае нелепите си чувства. В момента никак не бе уверена, че ще може хладнокръвно да го проследи.

Внезапно си спомни, че Бил бе използвал думата „опашка“. Всичко ѝ се струваше като във филм с Хъмфри Богарт. А ако е детектив? Това обясняваше откъде бе разбрал за самоличността на Съливан.

Изправи се бързо. Кръвта запулсира във вените ѝ и тя почувства нов прилив на енергия.

Детектив, който трябваше да се внедри сред бездомниците и да разкрие убиеца.

Закрачи забързано надолу по тротоара, оглеждайки се за подходящо място, където би могла да се скрие и да го проследи, когато излезе от приюта.

Но частният детектив трябваше да бъде нает от някого. Дали управата на града не го бе наела, след като полицията не можеше да се справи с разкриването на убийствата?

Намали крачка.

Не, едва ли биха направили подобно нещо.

Ала след миг отново се оживи.

Той може би е полицай, работещ под прикритие! Ето ти великолепната история!

Въпреки че той изглеждаше невероятно мил и добър човек и със сигурност добре образован. Дъглас винаги бе казвал, че ченгетата са само едни огромни и тромави тъпаци.

Но какво ли знаеше Дъглас?

Брад се облегна на вратата на приюта, изтощен от напрежението да се държи на разстояние от Алисън Прескът. Това вече му се струваше толкова невъзможно, колкото да успее да удържи водата на преливащ язовир.

Не бе съвсем сигурен, но имаше усещането, че току-що е правил въображаем секс. Само така можеше да обясни начина, по който тя го караше да се чувства, когато го гледаше. Беше се изплашил, че ако не се съгласи с това, което тя иска от него, ще остане завинаги прикован от очите ѝ, докато не се сломи и последният остатък от волята му и не я грабне в прегръдките си пред очите на Бога, детектива на доктор Дъглас и на целия останал свят.

Раздвижи с усилие треперещите си крака, приближи една пейка и се отпусна уморено.

— Здравсти — каза на мъжа, седнал до него. Не помнеше дали името му бе Джо, или Франк.

— Хей, човече — разнесе се нечий шепот. — Свещеникът идва. Давай да се измъкваме! Да не си попрекалил с пиячката?

Мъжът мислеше, че е пиян и това бе добре дошло. Нека целият свят да го мисли за пияница, само да не разберат истинската причина за състоянието му.

Брад поклати глава в отговор. В никакъв случай нямаше да излезе навън и отново да се намери лице в лице с онази жена. С лекота се бе справял с пласъора на наркотици, без да му трепне окото. Бе обезоръжавал убийци и се бе изправял пред недоволния поглед на шефа си, но Алисън Прескът го караше да губи ума и дума.

Ето че сега — не бе сигурен как го бе постигнала, — но бе успяла да го манипулира и да изтръгне съгласието му да заведе дъщеря ѝ на концерта, след като знаеше, че някакъв си частен детектив вече има негови снимки!

— Да не би да си болен, братко? — Полък седна до него, за да подуши дъха му.

Брад отвори уста, за да го увери, че нито я пиян, нито дрогиран, но после се отказа. Не биваше да изглежда съвсем лишен от пороци. Това можеше да го провали.

— Добре съм, отче.

Разбира се, преподобният Полък не му повярва. Постави месестата си ръка върху рамото му и занарежда един от надутите си монолози.

Брад го остави да си говори, като само кимаше в знак на съгласие. Уважаваше Полък. Той беше добър човек и със сигурност се стараеше да помогне на отчаяните и бездомни хора, макар речите му да бяха малко кухи и отвлечени.

А това бе доста повече, отколкото самият той бе успял да постигне. Вече трета седмица той не бе напреднал в разследването нито на сантиметър. Ако скоро не откриеше нещо, сигурно ще го отстранят от случая.

Разбира се, нямаше да има нищо против да се върне към нормалното си ежедневие и приличните дрехи, без да се брой, че ще

излезе и извън полезрението и интересите на Алисън Прескът, но не обичаше провалите.

— Изплашен съм, отче — рече Брад и прекъсна монолога на преподобния. — Правя това, за да... — реши, че е по-добре да не уточнява — за да избягам от страха си, който ме обзема, като си помисля за този, дето погубва приятелите ми. — Наведе се доверително към Полък. — Ти чуваш всичко. Сигурно знаеш от кого трябва да се пазим...

Обаче Полък поклати тъжно глава.

— Страхуваш се от враг, който не може да ти навреди. Трябва да се бориш с врага в самия теб.

— Сигурно си прав, отче — съгласи се Брад и се надигна от пейката. Алисън не бе опряла пистолет в главата му и не го насилваше да прави всички тези неща за нея, не го караше да се върти постоянно около къщата ѝ, рискувайки да бъде разкрит. Не, за всичко бяха виновни собствените му глупави и смешни чувства, които непрекъснато го тласкаха към неприятностите. Врагът в самия него...

— Пак ще се видим. — Махна с ръка към Полък.

Излезе навън и се огледа. Алисън си бе отишла. Без съмнение, да преследва и тормози някой друг...

Закрачи по улицата, оглеждайки и най-малката подробност, докато външно беше съвсем безразличен и незаинтересован. Без да има нещо на ум, Брад се насочи към мястото на последното престъпление, като по пътя заговаряше с всеки срещнат.

На един ъгъл бе седнал някакъв съсухрен мъж и свиреше тъжна мелодия на хармониката си. По-надолу Майк бе вдигнал големите си очи към лампата и нещо ѝ говореше. Старият Реймънд се тътреше вяло по тротоара, гледайки на света през мътните си зачервени очи.

Напълно изнервен от липсата, на каквато и да е находка, Брад най-после се насочи към гаража, където държеше пикапа си.

На изхода намали, плати таксата и се вля в движението.

Най-лошото в днешния ден все пак не бе безрезултатното разследване. Полицайте бяха свикнали ловенето от престъпленията да си остават неразкрити. Най-лошото бе, че някаква непокорна част в мозъка му с нетърпение очакваше събота вечерта, когато отново щеше да види Алисън.

От отсрещната страна на улицата Алисън въодушевено се беше втренчила в малкия си бележник. Успя! Записа номера на пикапа! Вярно, стар и очукан, но все пак превозно средство, за чийто паркинг Бил плащаше.

Който и да бе той, в никакъв случай не бе беден скитник, за какъвто се представяше. През цялото време е била права! Утре щеше да го чака в колата си и да го проследи до жилището му!

Искаше ѝ се да крещи и подскача от радост. Въпреки обаче твърдото си решение да го проследи, никак не бе уверена, че ще успее. Надяваше се, че Съливан изпитва поне наполовина трудности, докато я наблюдава. Щеше да разбере името му от разрешителното за управление, но точно сега имаше друга цел — смяташе да разговаря с момчето, което събираше таксата за паркинга. Решително се запъти към него.

— Мъжът, който току-що излезе, изтърва нещо. Бих искала да разбера кой е той, за да му го върна.

Момчето стеснително се усмихна.

— И какво е изтървал?

Алисън въздъхна и извади десетдоларова банкнота от портмонето си. Оказваше се, че репортерите имат доста допълнителни разходи само за подкупи.

— Ето това. — Подаде му банкнотата.

Момчето я сграбчи, но Алисън не я пусна.

— Кой е той?

— Не знам. Винаги е тук, когато към един застъпвам на смяна. Плаща си таксата и вечерта си тръгва.

— Откога?

— От няколко седмици. Забелязах го, защото прилича на скитник, но предполагам, че е по работа. — Дръпна пак лекичко парите, но Алисън здраво стискаше другия край.

— По кое време си тръгва?

— Различно. Най-рано в два, но обикновено около пет или шест.

Приближи кола, но момчето успя да вземе таксата с другата си ръка, без да изпуска края на нейната десетдоларова банкнота.

— Говорил ли си с него?

— Само за времето. — Дръпна по-силно и банкнотата остана в ръката му. — Ще се погрижа да си ги заслужи — ухили се хлапакът.

— Сигурна съм, че мога да разчитам на теб — неохотно се усмихна Алисън.

Докато вървеше към колата си, умът ѝ бясно работеше, опитвайки се да прецени всички факти.

Бил караше раздрънкан пикап, но го оставяше в скъп гараж, вместо да се разкарва с него по цял ден из улиците. Ако беше в списъка на търсените от ФБР престъпници, със сигурност трябваше да бъде нащрек по двадесет и четири часа в денонощие. А той се държеше така, сякаш се бе хванал на работа като скитник. А това е уместно само ако е детектив или полицай. Или... Спря внезапно по средата на тротоара и си спечели злобния поглед на някакъв мъж, който едва не връхлетя върху нея. А може би бе репортер и търсеше материал за интересен репортаж за бездомниците?!

По дяволите! Идеята никак не ѝ се поправи.

Не бе изключено и да е писател, който търси персонажи за новата си книга. Със сигурност изглеждаше много по-интелигентен, отколкото един полицай или репортер. Да, това бе най-вероятното — писател, който кара раздрънкан пикап от някакво суеверие. Хората на изкуството често вършат подобни странни неща.

Веднага щом се прибра, Алисън се обади на Рик, за да го информира за разкритията си.

— По дяволите! — бе неговият отговор.

— Не ми вярваше, нали? Всъщност не вярваше, че тук се крие нещо.

— Не че не съм ти вярвал. Просто... ами... нещата обикновено са точно такива, каквито изглеждат. Убиецът си е убиец, скитникът — скитник. Въпреки че, както сама знаеш, аз също имах известни съмнения относно този Бил — побърза да добави приятелят ѝ. — Дори направих някои проучвания, забрави ли?

— Не съм забравила. Сега отново имам нужда от помощта ти. Дали твоите приятели в полицията ще могат да проверят номера на разрешителното му?

По линията долетя щастливият смях на Рик.

— Имаш го, госпожо. Утре по това време ще знаем кой е собственикът на пикапа.

Алисън затвори телефона, отиде в кухнята и си наля чаша вино.

— Вече съм по следите ти, Бил — победоносно заяви тя и вдигна чашата за здравица.

Известен писател... Дали не бе чела някои от книгите му? Или бе гледала някой негов филм?

Дали творбите му бяха интелектуални и мисловни или вълнуващи и изпълнени с напрежение? По-скоро второто, реши младата жена, припомняйки си енергията, която излъчваше Бил, вълнуващия начин, но който я целуваше.

Докосна устните си, все още в плен на спомена, повдигна чашата и отпи още една глътка. Нека Дъглас си снима, колкото иска! Когато разбере истината за Бил, ще си глътне самодоволната усмивка.

А освен това...

Колко страхотно е... да се целуваш с известен писател.

ГЛАВА 9

— Изгубих го — оплака се Алисън, когато чу гласа на Рик по телефона. — Твоят приятел успя ли да разбере името и адреса му по номера на разрешителното?

— Къде беше през целия ден? — Тъжната нотка в гласа на Рик я изплаши.

— Опитвах се да проследя нашия приятел Бил. Защо?

— Отпусна се върху стола в дневната, опасявайки се, че никак не ѝ се иска да чуе отговора.

— Защото новините вече са официални или поне ще станат такива на събранието утре сутринта. Имаме си нови работодатели.

— Мамо! Върнах се!

— Говоря по телефона с чичо ти Рик, Мегън.

— Здравсти, чичо Рик — извика Мегън по посока на телефона, профучавайки край майка си. — Кога ще вечеряме?

— Има още време. Вземи си някакъв плод.

Мегън грабна бурканчето с фъстъчено масло и Алисън насочи вниманието си отново към Рик.

— Как общественото мнение определя новата ситуация?

— Какво? А, говориш така заради малките ушенца?

— Мегън също те обича. А сега да продължим.

Рик въздъхна и сърцето на Алисън болезнено се сви.

— Без паника — посъветва я Рик, въпреки че той самият явно бе доста разтревожен. — Официално нищо не се е променило, но разбира се, се носят различни слухове, като се започне от новинарските екипи и се стигне до четящите прогнозата за времето.

Алисън хвана ръката на Мегън, която излезе от кухнята и погледна сандвича ѝ. Върху фъстъченото масло бе сложила сладко от ягоди, което се разтичаше от двете страни на филията. Алисън въздъхна. Какво всъщност бяха няколко капки сладко, когато целият ѝ нов живот заплашваше да се срути?

— А ти какво мислиш? — попита тя Рик. — Вече си преживявал подобна ситуация.

— Да. Отначало ме оставиха на старата длъжност, после ме повишиха и накрая престанаха да се занимават с мен. Нашият бизнес е доста променлив. Но каквото и да се случи, не бива да го вземаш навътре. Би било чудесно, ако оцелееш след промените, ако ли не — се стягаш и започваш отново.

Телевизорът изгърмя и Алисън запуши другото си ухо.

— Намали звука! — извика тя и шумът малко затихна. — Тъкмо започнах да стъпвам на краката си — тихо продължи тя. — Не мога все да започвам отначало.

— Знам, госпожо, но ще го направиш, ако се наложи. Е, не съм казал, че непременно ще се наложи. Просто исках да знаеш какво става, за да си подготвена.

— Рик, не се опитвай да утешиш старото си другарче. Ти си разтревожен, а това тревожи и мен. Но поне имаме скрита карта в ръкава. Приятелят ти успя ли да провери онова разрешително.

— Още не съм се чувал с него. През целия ден не е бил в участъка.

— А аз изгубих днес Бил още преди да стигнем до покрайнините. Следенето не се оказа много лесна работа.

— Утре със сигурност ще имаме името и адреса на твоя тайнствен Бил. И ако новите собственици ни изритат, ще предоставим нашата история на този, който предложи повече пари.

Няколко минути след като затвори слушалката, Алисън остана с ръка върху нея, опитвайки се да се съвземе. Тъкмо си мислеше, че вече е изплувала...

— Мамо, изглежда тази вечер ще вали. Поправи ли покрива на стаята ми?

— Не още, скъпа. — Ако имаше стълба, щеше да се качи и да се опита да намери дупката. Въпреки че нямаше никаква представа какво ще прави, след като я открие.

Пръстите ѝ стиснаха слушалката. Ще се обади на Бил и ще го помоли...

Глулав рефлекс! Разбира се, че не може да се обади на Бил. И не защото е бездомник и няма телефон. Но тя просто не знаеше номера му.

Нищо чудно да има телефон и в раздрънкания си пикап. И се разхожда необезпокояван с телефон в колата, а тя стои вкъщи с течащ покрив и не може да му се обади!

С течащ покрив и с тежестта на целия свят върху раменете си.

Разбира се, това едва ли го засягаше.

Но той успяваше да я накара да се почувства по-добре.

— Занеси кофите в стаята си, а аз ще се опитам да помоля Бил да дойде този уикенд и да поправи покрива — каза тя на дъщеря си.

— Водопроводна компания „Малоун“? — Алисън се втренчи невярващо в малкия лист хартия, който Рик ѝ подаде, сякаш се надяваше, че буквите ще се променят и на листа ще се появи нещо съвсем друго и много по-приемливо. — Пикапът на Бил принадлежи на водопроводната компания „Малоун“?

Рик скръсти ръце и се отпусна на стола в монтажната.

— Страхувам се, че да. Проверих два пъти. През 1979 г. е регистриран като собственост на водопроводната компания „Малоун“.

Алисън се свлече на стола до него и тежко въздъхна. Толкова се развълнува, когато в петък следобед пристигна в студиото и Рик я заведе в монтажната, където мълчаливо ѝ връчи този лист хартия.

След новините за новите собственици напрежението в телевизионната станция растеше с всеки изминат час. А за капак, приятелят на Рик все не му се обаждаше. Алисън не на шега се разтревожи, че ще трябва да изчака до уикенда, докато се доберат до някаква информация.

А ето че сега всичко, с което разполагаше, бе името на някаква си водопроводна компания.

— Не — възрази тя. — В това няма никакъв смисъл. Защо един водопроводчик ще живее на улиците? Това е прикритие. Сигурна съм, че такава компания не съществува.

— Съжалявам. Проверих. Има един-единствен собственик и е в бизнеса от деветнадесет години.

— Малко е дълго, за да бъде прикритие.

Рик кимна в знак на съгласие.

— А и трябва да признаеш, че той наистина притежава уменията на водопроводчик.

— Но деветнадесет години? Не мисля, че той е толкова стар, за да има собствена компания от деветнадесет години.

— Може би е в края на тридесетте или началото на четиридесетте. С цялата тази коса и брада е доста трудно да се определи възрастта му. Смятам, че е напълно възможно.

Алисън почука с пръст върху бюрото — нокътят ѝ беше значително по-къс, отколкото преди да се заеме с килима онази вечер. Не бяха много писателите, актьорите, рокзвездите или детективите, които биха успели да поправят толкова умело мивката ѝ.

— Предполагам, че това слага край на предположението ни, че той е полицай — унило рече младата жена.

— Питам моя приятел. Той ми каза, че не е чувал някой от колегите му да работи под прикритие по случая с убийствата на бездомници, но това още не означава нищо. Имената на агентите, които работят под прикритие, се пазят в строга тайна. В противен случай винаги има възможност отнякъде да изтече информация.

— Продължавам да твърдя, че във всичко това няма смисъл — възрази Алисън. — Защо един водопроводчик ще се вре при бездомниците?

— Може би просто е ексцентричен тип и по този начин се разтоварва. А може би си търси чирак и смята, че по-лесно ще го открие сред скитниците.

Алисън се намръщи на опита му да се пошегува.

— Добре — съгласи се Рик, — а може би той е убиецът.

Бил не беше убиец. Знаеше го. Залагаше главата си!

— Но убийствата са започнали, преди той да се появи. Ти сам го каза.

— Може да е убил първия и след това да е решил да се приближи до следващата жертва. Може да е искал лично да ги опознае. Кой знае как работи мозъкът на един психопат?

Алисън отвори уста да възрази, но се отказа. Какво доказателство имаше тя, че Бил не е психопат? Това, че го харесваше? Че винаги бе готов да ѝ помогне? Че не ѝ се искаше да бъде?

— Но от всичко това може да излезе интересна история, нали? Ти ще ми помогнеш?

— Наистина е доста странно един водопроводчик да се мотае сред бездомниците.

Поне можеше да разчита на подкрепата му, въпреки че намираще заключенията му за погрешни.

— Добре, първото нещо, което трябва да направим, е да се обадим в тази компания и да се опитаме да разберем кой кара раздрънкания пикап.

Рик погледна часовника си.

— Вече минава пет.

Алисън сви рамене.

— Какво от това?

— Може би са затворили. Нормално хората приключват работа в пет.

— Няма да разберем дали наистина е така, докато не опитаме, нали?

Излезе решително от монтажната и се запъти към бюрото си. Откри в телефонния указател номера на компания „Малоун“. Там бе отбелязано, че фирмата „обслужва гражданите на Оклахома сити от 1977 г.“

Алисън набра номера без особена надежда. Отсреща се включи телефонен секретар и женски глас обясни, че ако случаят е спешен, собственикът Джерълд Малоун може да бъде намерен на домашния му телефон.

Алисън набра посочения номер, но измърмори някакво неясно извинение и бързо затвори. Отново се бе обадила жена.

Сви рамене в отговор на въпросителния поглед на Рик.

— Жената, която отговори на домашния телефон на Джерълд Малоун е същата, която е направила записа на телефонния секретар в службата му.

Опита се гласът ѝ да прозвучи спокойно и да запази непроменено изражението на лицето си, но цялата трепереше. Може би Бил само работеше за тази водопроводна компания. Нямахше никакво основание да предполага, че той е Джерълд Малоун. Но ако беше...

Защо досега не ѝ бе хрумвало, че Бил може да е женен? След като бе излъгал за толкова много неща, защо и за това да не излъже?

Всъщност той изобщо не я бе излъгал. Просто никога не бе ставало дума дали е женен, или не. Тя сама бе предположила, че е така само защото я бе целунал и я бе погледнал с онзи поглед... Женените мъже не бяха имунизирани срещу целувки и погледи. Беше си тръгнал,

след като дъждът бе спрял, без да дочака сутринта. Сигурно е трябвало да се прибере у дома, при съпругата си.

— Женен водопроводчик — замислено изрече Алисън.

— Това често се случва. Тези шантави хора, които се мотаят сред безделниците, много често се оказват уважавани членове на обществото с хубави съпруги и умни деца.

Рик внимателно я наблюдаваше. Не биваше да му позволи да забележи колко е разстроена. Щяха да последват въпроси...

Отвори рязко чекмеджето на бюрото си и извади по-подробния справочник на фирмите в града.

— Джерълд Малоун — повтори тя и плъзна пръст надолу по страницата. — Ето го! Какво ще кажеш да отидем на този адрес и да проверим дали Джерълд Малоун е с брада и къдрава коса?

— Спечели, госпожо — кимна Рик и вдигна палец. — Съгласен!

Алисън отново вдигна слушалката, за да се обади на Мегън и да ѝ каже, че ще закъснее. Това не бе рядко явление, особено сега, когато всички ходеха на пръсти около новите собственици и с всички средства всякак се опитваха да запазят работата си.

— Пригответи си домашните и не отваряй на никого — инструктира Алисън дъщеря си.

От другия край на линията се чу отегчената въздишка на Мегън. Обичайните наставления ѝ бяха омръзнали, но момичето неохотно се съгласи.

Час по-късно Алисън и Рик свиха по улицата на Джерълд Малоун. Не бе трудно да открият къщата. Разнебитеният пикап бе спрял точно пред нея. Сърцето на Алисън замря в гърдите ѝ.

Беше излязла права. Бил водеше двойствен живот.

Водопроводчик. Женен водопроводчик.

— Едно на нула за теб, госпожо! От самото начало си била права.

Алисън огледа съседските къщи.

— Малки стари къщи — заговори тя, да не би Рик да заподозре нещо, ако остане мълчалива.

— Стари, но добре поддържани. Напомнят ми за твоя квартал.

Потискащо! Бил-Джерълд живееше в къща като тази, от която тя толкова отчаяно се опитваше да се измъкне. Дали...

Вгледа се по-внимателно. Не, тази къща бе малко по-голяма и в доста по-добро състояние. Очевидно водопроводчикът Бил разбираше

и от дърводелство.

— Рик, приближи още малко. Струва ми се, че виждам и друга кола на алеята.

Не можа да сдържи уплашеното си възклицание и подскочи няколко сантиметра, когато някой почука на страничното стъкло.

Видя мъж с кръгло лице, който ѝ се усмихваше.

С треперещи пръсти натисна бутона за смъкване на стъклото.

— Имате ли нужда от помощ? — попита мъжът.

— Не... благодаря... ние си помислихме, че разпознахме онзи пикап отпред — импровизира Алисън. — Един наш приятел кара същия. Познавате ли човек на име Бил, който да живее наблизо?

— Не. Не познавам никакъв Бил. Джерълд и Маги Малоун живеят тук от дълго време. Когато преди осем години се преместих в този квартал, те вече бяха тук. А и Джерълд кара този пикап, откакто го познавам, въпреки че напоследък го виждам и с онзи новия, който е паркиран там на алеята.

— Е, може би сме сбъркали пикапа. Всички толкова си приличат. Благодаря ви. По-добре да си тръгваме. — Усмихна се на мъжа и кимна на Рик, който я разбра и подкара бавно по улицата.

— Май сме малко нервни, а? — ухили се той.

— Ти си този, който смята, че може да си имаме работа с убиец — промърмори младата жена. — Да запомним имената — *Джерълд и Маги Малоун*.

— Запиши номера на новия пикап, а аз ще запомня този на колата, паркирана до него — нареди ѝ Рик, докато минаваха покрай алеята.

Когато завиха зад ъгъла, Рик спря, извади малък бележник и записа номера на колата.

— Готово. Ти записа ли номера на пикапа?

Тя се втренчи замислено в цифрите.

— Не, не е точно така. Май че беше... не съм сигурна. Можеш ли да се върнеш обратно?

— Отпусни се, госпожо! Дори и този тип да е убиецът, той няма да се спусне навън и да ти счупи главата, докато ние си караме по улицата, на която живее.

— Не става въпрос за това. — Поколеба се. Искаше ѝ се да се довери на приятеля си, че проблемът беше в самата нея. Всъщност тя

не се срещаше с Бил, нито пък имаха сериозна връзка. Бяха се целунали само веднъж... Така че нямаше никаква причина да се чувства толкова опустошена, докато минаваха покрай къщата, в която той живееше с жена си.

— Само обърни и мини още веднъж. Уверена съм, че този път ще се справя.

И наистина успя, ала за малко не изтърва химикалката, когато видя Бил, застанал пред прозореца на къщата. Той се смееше. Изглеждаше щастлив и спокоен и нямаше никакво съмнение, че това бе неговият дом.

Поне в двора не се виждаше детско колело.

Алисън се опита да изглежда както обикновено, когато същата вечер се прибра у дома с пица в ръка.

Звукът на телевизора показваше, че дъщеря ѝ е вътре, както винаги унесена в поредната компютърна игра.

— Здравей, мамо — разнесе се гласът на Мегън. — Преди малко те търсеше един човек. Казах му, че скоро ще се прибереш.

— Ти си отворила вратата? — Алисън тръсна картонената кутия на масата.

— Веригата беше сложена.

— За един престъпник няма да е трудно да я махне за секунди. Забранявам ти да отваряш вратата, когато си сама в къщата!

— О, мамо...

— Мегън! — започна тя, но прехапа език. Нямаше смисъл да излива лошото си настроение върху детето. — Ела да си вземеш парче пица, докато е още топла.

— Ей сега! Тъкмо стигнах до Марс.

Алисън отвори кутията.

— Не бързай. Струва ми се, че трябва малко да се позапече — подвижна младата жена, извади пицата от кутията и я пъкна в печката.

На вратата се почука. Вероятно е пощаджията.

— Алисън Прескът? — попита мъжът, когато тя отвори вратата.

Позна го, защото го бе виждала и преди. Разнасяше призовките от съда. Протегна ръка и пое сгънатия лист. Мъжът си тръгна, без да

каже нищо повече. За щастие Мегън все още бе заета с откриването на Марс.

Алисън седна до кухненската маса и разгъна листа. Дъглас бе изпълнил заплахата си. Беше завел дело за попечителство над Мегън с основанието, че Алисън не осигурява достатъчно добри условия за живот на дъщеря му, често закъснява и я оставя сама, а освен това я подлага и на лошо влияние.

Отвратително!

Ако Дъглас плащаше нормална издръжка, ако не бе взел всичко, което двамата бяха притежавали, тя нямаше да има нужда да работи извънредно и да оставя Мегън дълго време сама!

А колкото до „лошото влияние“ — Бил се държеше много по-добре с Мегън, отколкото самият Дъглас. Той беше тук винаги, когато двете се нуждаеха от помощ, нещо, което трудно можеше да се каже за преуспяващия доктор. Лошото бе, че тя нямаше пари за добър адвокат.

Телефонът иззвъня и я стресна.

Грабна слушалката и се опита гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Да?

— Алис, аз съм Бил.

В мига, в който чу гласа му, по линията проехтя и някакъв женски смях, а Алисън видя дима, който излизаше от фурната.

Часовникът на печката пронизително иззвъня.

— Алис!

— Мамо!

Младата жена избухна в сълзи и тръшна слушалката.

Отпусна се изнемощяло на стола, после видя димящата печка, надигна се от стола и отиде да я изключи.

— Мамо, какво има?

Единствено разтревоженото лице на Мегън я накара да преглътне сълзите си и да се опита да се съвземе. Отвори вратичката на фурната и извади почернялата пица.

— Всичко е наред, мамо! — Тъничките ръце на Мегън обвиха шията ѝ. — Ще си направим сандвичи с фъстъчено масло и сладко от ягоди.

Алисън притисна дъщеря си и започна да се смее през сълзи.

Телефонът отново иззвъня и Мегън понечи да го вдигне.

— Не!

— Да не вдигам телефона? Защо? Кой се обади преди малко?

— Никой.

Телефонът продължаваше да звъни.

— Мамо, какво има? — Мегън я погледна тревожно и се опита да се освободи от прегръдката ѝ.

— Нищо. Подай ми тигана. Ще объркам един омлет.

Когато Мегън отиде до полицата, за да изпълни молбата ѝ, Алисън грабна призовката и бързо я пхна в чантата си.

Телефонът беше спрял да звъни.

Бил се намръщи и затвори. Нещо не бе наред. Трудно му беше да си представи Алисън Прескът да плаче, но явно плачеше. След това връзката прекъсна, а после никой не отговори.

— Мамо, татко, благодаря за вечерята — каза той, докато влизаше в дневната. — Не ми се иска да си тръгвам — потупа майка си по бузата и махна на баща си, — но се налага да отида при един приятел. Страхувам се, че е в беда.

— Надявам се, че всичко ще бъде наред — каза Маги и му подаде ключовете. — Внимавай!

— Всичко е наред. Няма нищо страшно. Не е свързано с полицейската ми работа. — Надяваше се да е прав. Макар че Алисън не бе от истеричните жени. Явно нещо никак не беше наред.

Завъртя ключа на стартера и подкара раздрънкания пикап на баща си. Когато приближи улицата на Алисън, изведнъж реши да продължи и да паркира пред дома ѝ, но разумът му надделя.

Паркира две пресечки по-надолу и опипа кобура с пистолета. Забравил за предпазливостта, Брад хукна по улицата към дома ѝ. Може би нямаше никакво време за бавене...

Не видя никъде кафявия джип, но един тъмен Седан, паркиран на отсрещната страна, привлече погледа му.

Брад изруга тихо и понамали крачка. Искаше му се първо да надникне през прозорците, за да си изясни положението, но навярно мъжът в колата нямаше да пропусне да отбележи тези му действия в доклада си за доктор Дъглас.

Затропа нетърпеливо по вратата.

— Алис! Аз съм!

Вратата се отвори и пред него изникна усмихнатото лице на Мегън. Огледа бързо стаята зад гърба ѝ и не видя нищо обезпокоително.

— Здравей, Брил! Влизай! Тъкмо ще хапнеш с нас. Мама е направила омлет.

В този миг и Алисън се появи от кухнята. Той мина покрай Мегън и се спусна към нея, но рязко спря.

Лицето ѝ бе спокойно, макар и подпухнало от сълзите. Изглежда вече се бе съвзела и напълно се владееше. Изражението ѝ бе хладно... мразовито...

— Тревожех се за теб — рече той.

— Очевидно. Сигурно си се обадил от телефонната кабина зад ъгъла, щом успя да дойдеш толкова бързо.

Значи това било. Тя знаеше нещо. Но защо бе плакала и защо бе разстроена? Дали е свързано с него?

— Брил, имам страхотни джинси и риза. Ще ги облека утре вечер! — Мегън го сграбчи за ръката. — С татко и Бони пазарувахме.

Брад неохотно насочи вниманието си към детето.

— Нови дрехи, а?

— Да! Обиколихме всички скъпи бутици. На едно място дори ни сервираха чай. — Издърпа един стол и се плъсна на него. — Щяхме да обикаляме още, но за съжаление бяхме превишили лимита на билета за паркинга и полицаят глоби татко. Той побесня и трябваше да се прибираме. Татко каза, че полицаят го глобил, защото завидял на колата му. Те не печелили достатъчно и не можели да си позволят такава лимузина.

Брад стрелна Алисън с поглед. Между веждите ѝ се бе врязала бръчка. Очакваше промяна в изражението ѝ, когато Мегън спомена за полицаите, но нямаше нищо подобно. Може би в крайна сметка не бе узнала кой е той всъщност.

— Прав ли е Дъглас, Алис? — настойчиво я погледна той.

— Не ми се иска да го призная, Мегън, но този път баща ти е прав. Ченгетата не печелят много, така че онзи полицай може би е завидял на колата му. От друга страна — погледна Брад право в очите, — водопроводчиците печелят доста добре...

Водопроводчиците? Значи тя мислеше, че той е водопроводчик? Тогава защо бе толкова ядосана, след като ѝ го бе казал още в самото начало?

— Мегън, качи се горе и пробвай новите дрехи, които смяташ да облечеш за концерта — насили се да добави тя.

— Искаш ли да ги видиш?

— Разбира се — кимна Брад.

Мегън хукна нагоре по стълбите.

— Извини ме, но първо трябва да погледна омлета, а след това може и да си поговорим, Джерълд. — Алисън изчезна в кухнята.

— Джерълд?!

Значи тя си мислеше, че той е водопроводчик и се казва Джерълд? За миг се замисли над откритието ѝ. Мъжът, с когото преди малко бе вечерял, наистина се казваше Джерълд, но той беше... неговият баща!

Брад избухна в смях.

Погледът на Алисън, която изникна от кухнята, прекъсна смеха му.

Брад се поколеба за миг. Не бе сигурен колко знаеше и каква част от истината би могъл да ѝ каже, нито до каква степен можеше да ѝ вярва.

— Джерълд е моят баща — рече накрая той. — Как си разбрала името му?

Тя приближи колебливо. Изражението на лицето ѝ видимо се смекчи. Вече не изглеждаше толкова ядосана, по-скоро смутена.

— Един мой приятел провери на чие име е разрешителното на твоя пикап. Обадих се в офиса на компанията и оттам научих домашния ти адрес. Тази вечер те видях там.

Брад не можа да сдържи усмивката си. Браво! Не бе съвсем лош детектив!

— Минала си покрай къщата на мама и татко, докато аз съм бил там? И си решила, че аз съм Джерълд Малоун и съм водопроводчик?

— Женен водопроводчик...

При тези думи той я прегърна. За негова изненада, тя се отпусна в прегръдките му и се притисна до гърдите му. По дяволите, толкова приятно бе да я прегръща. Тя бе толкова пухкава и ухаеше толкова хубаво. Защо така дълго бе избягвал това? Ала едната ѝ ръка се

придвижи опасно близко до кобура му и той бързо се отдръпна. Отблъсна я нежно и я погледна в очите.

— Не съм женен и не съм водопроводчик. Казвам се Брад Малоун. Ерген. Син на водопроводчик.

Тя рязко се отдръпна и той видя, че очите ѝ отново се наливат със сълзи.

— Значи си взел назаем пикапа на баща си? Значи наистина си просто един безделник? — Грабна чантата си от масата, измъкна сгънатия лист хартия и му го подаде. Брад се отпусна на стола и внимателно зачете.

— Този скапан... — Млъкна. Езикът, подходящ за мъжките съблекални, не беше приемлив в къщата на Алисън Прескът.

Алисън уморено се свлече на стола до него.

— Ти беше прав. Той наистина има твоя снимка. — Гласът ѝ звучеше безизразно.

— От него ли научи за моя пикап?

— Не! Аз те проследих. Дъглас смята, че ти си просто един скитник, или наемен работник, или нещо подобно...

Брад въздъхна и взе в ръцете си малката ѝ нежна длан. Всъщност тя не бе чак толкова беззащитна. Сама го бе проследила и бе открила името му. Щеше да разкрие и истинската му самоличност и тогава изцяло да владее положението. Тя имаше двойно основание да разбере кой е той — не само заради проклетия си репортаж, но и заради бившия си съпруг, за да му попречи да ѝ отнеме дъщерята. Нямаше идеално разрешение на тази ситуация. Трябваше да ѝ каже истината и да я убеди да не го издава.

— Алис, трябва да поговорим! Аз съм полицаи.

ГЛАВА 10

Мислите на Алисън бясно препускаха. Бил не беше водопроводчик, не беше женен, не се казваше Бил, нито пък Джерълд. И някъде сред мъглата на този хаос ѝ се стори, че чува признанието му, че е полицай.

Ръцете му, които я държаха през кръста, бяха единственото стабилно нещо в стаята, дори в целия свят — още един абсурд, тъй като именно този мъж бе причината за невероятния вихър в душата ѝ.

За щастие точно в този тягостен миг в стаята нахлу Мегън, облечена в плътно прилепнали по слабичките ѝ крака джинси. Отгоре бе нахлузила прекалено широка тениска, вързана на възел на талията ѝ.

— Как съм?

Брад побърза да откъсне ръка от ханша на майката и порядъчно смутен, се обърна към дъщерята:

— Изглеждаш така страхотно, че направо думи нямам. Не знам откъде ще измъкна подходящи дрехи, за да съм в тон с теб. Но в момента ми се иска да си побъбря с майка ти. Ще оставиш ли дъртаците за малко сами? Налага се да обсъдим някои подробности.

— Мамо, нали няма да направиш нещо адски тъпо? Да не ти скимне да си излезем посред концерта?

— Престани да мрънкаш! Върви да си играеш с твоите марсианци!

Мегън хвърли умолителен поглед към Брил/Брад и излезе от стаята. След миг се разнесоха писуканията на компютърната игра, с което Мегън показваше, че е изпълнила нареждането на майка си.

Брад се извърна към Алисън. Лицето му бе напрегнато.

— Оставям живота си в твоите ръце — рече той. — Ако ме разобличиш, може да ме убият. В най-добрия случай ще бъда отстранен от разследването, а все още сме доста далеч от разкриването на убиеца, така че има голяма вероятност да умрат още хора.

— Ти си ченге под прикритие? — Господи! Той не е скитник! Нито пък женен водопроводчик!

— През по-голямата част от времето аз съм един обикновен стар полицай. Със Стийв Рейни сме партньори от доста години. Но те имаха нужда от ново лице, от някого, когото бездомниците не познават. — Усмихна се сухо през гъстата брада. — Избраха мен, защото им се сторих най-подходящ на външен вид. Имам къдрава коса, което беше добре дошло за маскировката.

Значи през цялото време е била права! О, от това ще се получи страхотен репортаж! Върховно, както би казала Мегън... да не говорим, че щеше да укрепи положението ѝ в ТВ компанията. Кой знае, може дори да решат я повишат...

Само че той току-що ѝ бе заявил, че в никакъв случай не бива да разкрива самоличността му.

— Почакай малко. Да не би да искаш да ми кажеш, че не мога да направя репортаж от това? Аз се нуждая от този репортаж! Не разбираш колко е важно за мен. Телевизионната станция беше продадена. Може би ще изгубя работата си...

Усмивката му мигом се стопи.

— Някои хора могат да загубят живота си. Мисля, че това все пак е по-важно, нали? — Пое дълбоко дъх. Гледаше мрачно. — Ако изчакаш случаят да приключи, мога да ти се закълна, че ще имаш своя сензационен репортаж. Обещавам ти, че ти първа ще съобщиш подробностите около разследването.

По дяволите! Защо трябваше да ѝ поставя подобни условия? Искаше ѝ се да спори с него. Та това бе нейната история, върху която толкова упорито бе работила! Нима не го бе проследила сама, нима не бе разкрила толкова важни подробности? Заслужаваше дори да я повишат и да я назначат за водеща на новините, вместо да бъде само един обикновен репортер.

Но не можеше да спори с него. Нямахше право да се намесва в работата му и да излага него и останалите на смъртна опасност.

— И колко дълго ще трябва да чакам? — попита Алисън. — Не разполагам с много време. За какъв срок говорим?

— Не знам. Докато разрешим случая.

— И колко близо сте до това?

— Не много... — призна Брад. — Изглежда никой не знае нищо. Но аз ти обещавам, че ти ще бъдеш първият репортер, на когото ще се обадя, когато открия нещо.

— Чудесно! Ти си далеч от разкриването на убиеца, затова пък аз съм съвсем близо до изгубването на работата си!

Той стисна устни. Изглеждаше огорчен.

— Съжалявам...

— Добре — неохотно се съгласи Алисън. Нямаше избор. — Сключихме сделка. Аз си запазвам изключителните права върху репортажа, а в отплата не разкривам кой си. — Всеки истински журналист трябва да владее изкуството да губи с достойнство. Тя протегна ръка през масата и Брад я пое, а сетне неохотно я пусна.

— Благодаря. Облекчението в очите му ѝ подсказваше, че до последния миг не е бил сигурен в нея.

— Делото! — Алисън грабна призовката и тържествуващо я размахна. — Сега мога да докажа, че не си пропаднал тип!

Брад поклати глава. Изражението му бе тъжно, дори мрачно, но едновременно с това решително.

— Не и докато случаят не приключи и убиецът не бъде разкрит. Съжалявам. Нямаш право да казваш на никого.

— Но аз трябва да го направя! Не мога да му позволя да ми отнеме дъщерята!

— Няма да го стори. Обещавам ти. Няма да позволя това да се случи, и то заради мен.

Тя усети внезапната нотка на твърдост в гласа му, видя блясъка в лешниковите му очи и му повярва. Изведнъж осъзна, че вече свиква с мисълта, че той наистина е полицаи.

— И какво смяташ да направиш?

— Още не знам точно какво. Но никой не е съвършен... Затова пък имам доста приятели, които са специалисти в намирането на слабите места на хората.

— Дъглас няма лесно да се откаже. Готов е на всичко, за да...

— Запознах се вече с *твоя* Дъглас. Имаш ли добър адвокат?

За миг се зачуди дали да му каже, че да наеме добър адвокат, не е по джоба ѝ, ала гордостта ѝ надделя. Може би ще продаде малко от кръвта си, за да се сдобие с пари, както правеха бездомниците.

— Мога да се обадя на този, който ме защитаваше при развода.

Брад поклати глава и устните му се извиха в саркастична усмивка.

— Май не си е свършил добре работата!

— А какво да направя? Да потърся някой в телефонния указател? Да се срещна с неколцина адвокати и да избира най-подходящия?

— Имам приятел, който ми е задължен. Сигурен съм, че хонорарът му ще бъде приемлив. Мога да ти гарантирам, че ще свърши чудесна работа.

— Явно нямам друг изход... — въздъхна тя. Колко ли кръв трябваше да продаде, за да успее да заплати този „приемлив“ хонорар?

Той извади химикалка и малък бележник.

— Може би ще е по-добре — обади се Алисън, докато Брад драскаше по хартията, — ако ми дадеш адреса и телефонния си номер. Предполагам, че имаш дом.

— Да, имам дом. Но не мога да забравя предложението ти да остана тук през онази нощ, когато валеше.

Алисън се изчерви, тъй като си припомни как го бе поканила да преспи в гаража ѝ.

Той откъсна две странички от бележника си и ѝ ги подаде.

— Наистина съм ти благодарен. — Ти предложи помощта си на един скитник. Малко хора биха го направили. Много благородно от твоя страна.

— Не е точно така — възрази Алисън. — Не знаех кой си, но бях сигурна, че не си скитник.

Видя как веждите му се повдигат и изчезват в гъстия кичур, паднал на челото му.

— Защо ще те следя, ако вярвах на приказките ти? — настоя тя.

— Сигурно призна младият мъж. — Предполагам, че не би го направила. — Обаче изражението на лицето му показваше, че се съмнява.

— Виж, след като в интерес и на двама ни е този случай да приключи по-бързо, предлагам ти да обменим информация.

Брад поклати глава.

— По-голямата част от моята информация е поверителна. Всичко, което мога да ти обещаю, е ти първа да научиш, когато разследването приключи. — Наведе се към нея. — Но ако ми помогнеш, ще имаш по-скоро интересния си репортаж.

Тя му хвърли гневен поглед, обмисляйки с колко варианта разполага. Като че ли... само с един. Загледа се замислено в решителното му лице и в упорито изправените му рамене и ѝ се прииска едновременно да го удари и прегърне. Тази сила, от която се възхищаваше, сега се бе обърнала против нея. Още веднъж се бе сблъскала с мъж, които контролираше живота ѝ.

— Добре — предаде се накрая Алисън и разпери ръце. — Нямам никакви доказателства, само подозрения...

— Продължавай. Слушам те. — Брад взе химикалката, готов да записва.

— В приюта има една жена — Джийн...

— Джийн Прейтър! Викат ѝ Огромната. Труден случай. Няколко пъти е влизала в болница, за да се лекува от наркотици. Един-два пъти сме я прибирали заради дребни кражби по магазините, както и за притежание на дрога.

— Искаш да кажеш, че е наркоманка? — Не знаеше защо тази идея я шокира. Вярно, че голяма част от бездомниците взимат наркотици, но някак си ѝ се струваше невъзможно това да е някой, когото познава.

— След последното си посещение в клиниката е чиста — увери я Брад.

— Не можеш да си сигурен. Както и да е... Онзи ден тя разговаряше с един мъж. Караха се. Той изхвъркна навън, а тя бе много разстроена. Да не е било за наркотици?

— Как изглеждаше този мъж? — Не откъсваше поглед от лицето ѝ, забравил за химикалката и бележника.

— Висок, с кестенява коса, пооплешивял.

— Описанието подхожда на Дуайт Милър. За него знаем, че се занимава с пласиране на дрога. Какво си говореха?

— Не можах да чуя. Но забелязах, че яркочервените ѝ обувки липсваха. — Не бе сигурна дали трябваше да му го казва. Като повечето мъже, той едва ли щеше да разбере какво значение имаха хубавите обувки за една жена.

Брад се засмя.

— Какъв си ми детектив! Но не знаеш, че Джийн има още един прякор — Свраката. Тя обича светлите и ярки неща и има навика да търгува с тях. Най-често разменя едно за друго. Проблемът е, че в

повечето случаи Огромната Джийн го прави без съгласието на срещнатата страна.

— Смяташ, че е откраднала наркотици и е оставила обувките си като заплащане? — изумено попита Алисън.

— Не е изключено. Може би Дуайт Милър затова е побеснял. — Разпери ръце. — Само предположение, но дори и да е истина, каква връзка има то с убийствата? Кажи ми някои по-конкретни факти от твоите наблюдения.

Алисън въздъхна. Наистина не знаеше нищо конкретно.

— За да я накарам да говори с мен, аз ѝ подарих моя шал. Тя се зарадва. Може би от това ще излезе нещо...

Той кимна.

— Може би. Как изглежда този шал?

Тя му го описа и той внимателно си записа всичко.

— Какво друго си открила?

— Нищо. — Алисън разтри рамене и потръпна от студ. Тази работа не бе толкова забавна, както бе решила в началото. — Просто ми се струва, че тя е достатъчно голяма и силна, за да бъде убиецът, освен това е и наркоманка. Знаеш, че наркоманите са готови на всичко, за да се сдобият с пари за наркотици.

— Възможно е — кимна Брад. — Но ти не разполагаш с нищо друго, освен с подозрения.

— Има още нещо. Убедена съм, че Полък знае с какво се занимава Джийн. Когато той се приближи към нас, тя стана нервна и се опита да побегне. Той изглеждаше разочарован от нея, но не и изненадан.

— Този мъж знае всичко за всички. Просто не иска да го каже.

— Не съм сигурна, че има реална представа за действителността — отбеляза Алисън.

— Така е. Той си е луд. Но се грижи за тези хора. Дори ги защитава, както сама си разбрала.

— Ако можем да го накараме да проговори...

— Работя по този въпрос — увери я Брад.

— Ако аз успея първа, ще те уведомя. — Размаха листа, върху който той ѝ бе написал телефонния си номер, и се усмихна.

Брад стана от масата.

— Искам още веднъж да те помоля да не обсъждаш тази работа с никого. Нито с майка си, нито с най-добрия си приятел, нито с друг полицай — с никого!

Алисън се сви. С никого... Как би могла да не го сподели с Рик? Той вече знаеше номера на колата, паркирана пред дома на родителите му. Скоро щеше и сам да разбере всичко.

— Онази кола, пред дома на родителите ти, твоя ли е? — рязко попита младата жена.

— Колата е на майка ми, но новият пикап е мой — отвърна Брад. — Взех назаем стария пикап на баща ми, в случай че някой ме види.

Значи вторият пикап бе негов, а Рик бе записал номера му. Скоро щеше да знае името на Брад. Ще трябва да се разбере с приятеля си. Нямахше защо да тревожи Брад с това.

Докато вървеше след него към дневната, Алисън се опита да подреди чувствата, които изпитваше към този мъж. Признанието му хвърляше нова светлина върху нещата и тя трябваше добре да помисли. В този момент бе сигурна само в едно — наистина изпитваше някакви чувства към него.

— Брил! — възкликна Мегън, заряза играта и се втурна към него. — По кое време ще дойдеш да ни вземеш утре? Ще поправиш ли и покрива на стаята ми?

— О, да! Последната катастрофа...

— Всичко е наред. — Алисън нямаше намерение да моли един полицай да поправя покрива на къщата ѝ. — Последния път, когато валя, не тече.

— Да, ама тогава не валя много силно — възрази Мегън.

— Аз вече съм извикала един приятел да го поправи — настоя Алисън.

Брад ѝ хвърли недоверчив поглед и разбра, че лъже.

— Ще се видим утре — каза само той.

Спря се до вратата. Алисън проследи погледа му и видя тъмната кола на отсрещната страна на улицата.

— До утре — повтори младият мъж. Хвана малката ѝ ръка в голямата си длан и леко я стисна.

Докато караше на следващия ден към дома си, Алисън се чувстваше напълно изтощена.

Първата ѝ работа, когато сутринта влезе в студиото, бе да сподели тревогите си с Рик.

— Не се опитвай да проследяваш онези номера на разрешителните — заяви тя, докато вървяха към микробуса, за да отидат в изложбената зала.

Рик се закова на място.

— Какво?!

— Не мога да ти кажа защо, но е много важно точно сега да не го правиш.

Цялата нощ се бе въртяла в леглото, опитвайки се да измисли някаква убедителна история за пред Рик, но след като не бе успяла, реши да се позове на дългогодишното им приятелство.

— Да не си полудяла? През последните дни непрекъснато ме тормозиш с настояванията си да разбере нещо за този Бил или Джерълд, или който и да е въпросният тип. И сега, когато сме на крачка от успеха, ти искаш да се откажа?

— Да. Длъжни сме. Точно сега моментът не е подходящ. Повярвай ми.

— Ох! — Той поклати глава. — Ще ти повярвам, след като ти разкриеш причината за това внезапно решение.

— Не мога да ти го кажа. Обещах. Но мога да ти се закълна, Рик, че ти ще бъдеш с мен, когато всичко излезе наяве.

— Много успокоително. Тогава ще се опитам сам да разбере кой се крие зад тези номера.

Алисън скръсти ръце и свирепо го изгледа.

— Защо не ми вярваш?

— А ти защо не ми вярваш? — настоя Рик.

Двамата мълчаливо се изгледаха.

— Да вървим! Ще закъснеем — измърмори Алисън.

— Скулптурите няма да избягат — тросна ѝ се той, но я последва към микробуса.

Алисън с въздишка се настани на седалката и затвори вратата. Единственото разумно решение бе да каже истината на Рик. Не ѝ харесваше мисълта, че ще наруши обещанието, дадено на Брад, но поне така щеше да бъде сигурна в подкрепата на приятеля си.

— Рик, мой верни и скъпи приятелю, сложи си ръката на сърцето и се закълни, че ще пазиш тайната ми.

Макар и неохотно, той се съгласи. Когато му разказа всичко, неохотата му нарасна двойно. Ами ако някой друг разкрие истината и ги изпревари?

Алисън чувстваше, че той не вярва на Брад, но не го обвиняваше. Рик не познаваше Брад толкова добре. Нямахше как да знае, че ченгето ще направи всичко възможно, за да удържи обещанието си тя да е първият репортер, който да разкрие истината от екрана.

В крайна сметка надделя приятелството и чувството за справедливост. Рик разбираше, че издаването на тайни в настоящия момент можеше да има сериозни последици за много хора. Съгласи се да изчака, като ѝ обеща, че ще ѝ помага във всичко.

Алисън зави по улицата към дома си и машинално се огледа.

Пред къщата ѝ бе паркирана огромна сребриста лимузина. Едва успя да се съвземе от смайването си, когато някакво движение привлече погледа ѝ. Един мъж се бе показал през люка. Нямахше ли никакви граници нахалството на Дъглас? Отново под око!

Вкара колата в алеята, отвори вратата и решително закрачи през поляната.

Срещу нея блесна ред бели зъби и една рошава глава ѝ кимна.

— Мисля, че покривът е поправен.

— Подрязал си косата си — рече Алисън, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

Брад заслиза по стълбата.

— Бих искал наистина да е така. Просто намокрех и попригладих малко косата и брадата си. Дребни, но полезни трикове, които съм научил от жените.

Скочи на земята, приближи към нея и я хвана за ръката.

— Готова ли си за голямото шоу тази вечер? Но първо... не бих отказал един душ.

Докато я водеше към предната врата, Алисън усети как започва да се отпуска.

— Вратите на колата ти са отворени — отбеляза Брад.

— О, да, сигурно съм ги забравила. — Нямахше време да мисли за тях, когато преди малко бе хукнала да се разправя с нахалника, покатерил се на покрива ѝ.

— Ще ти помогна да вкараш колата в гаража — предложи Брад.

— Няма нужда. Ще я оставим отвън. Нали и без това ще ходим на концерт. — Сигурно нямаше намерение да ги кара дотам със стария си раздрънкан пикап.

Брад ѝ посочи огромната сребриста лимузина.

— Вече разполагаме с подходящо превозно средство.

— Откъде взе тази кола? — бързо попита Алисън и се извърна, за да го погледне в очите. — Да не би... да си я откраднал! Не, разбира се, че не си. Твоя ли е?

— Взех я назаем от един приятел, по-точно от бащата на един мой приятел. Реших, че е добра идея, след като всички толкова усилено се ровят из разните разрешителни за коли.

— Какъв приятел? Нали разбираш, че Дъглас ще си помисли, че ти си този приятел.

— Сигурно! Ако предположим, разбира се, че е наполовина толкова добър детектив като теб!

Усмихна се широко, взе ключовете ѝ и отиде да отвори вратата на гаража. Но не бе изминал и половината път, когато внезапно се обърна.

— Няма нужда да си записваш номера на колата и да го проследяваш. Когато му дойде времето, аз сам ще ти кажа кой е собственикът.

Алисън се намръщи.

— Според мен точно сега е моментът. Никъде не отивам с тази кола, докато не разбере на кого е и какво си намислил.

Златистозелените точки в очите му затанцуваха.

— Прояви малко спортен дух, Алис. Не ми разваляй изненадата. Вярвай ми! Потърпи още малко!

Той изглеждаше толкова доволен от себе си, че тя не настоя повече. Но все пак се постара да запомни номера на колата.

ГЛАВА 11

По-късно Алисън често си спомняше за онзи момент, в който Брад бе излязъл от банята. С избелелите си джинси и с пригладената мокра коса той изглеждаше много привлекателен и... секси.

— Как ти се струва последната ми дегизировка? — попита той, когато я видя да излиза от спалнята.

Тя преглътна с усилие.

— Дегизировка?!

И като опърпан скитник той си беше много привлекателен. А сега тесните джинси прилепваха по мускулестите му бедра, широките му мъжествени рамене изпъваха тениската, подчертаваща стройното и гъвкаво тяло. Алисън не можеше да откъсне поглед от него, забравила за всичко.

— Реших, че така лесно ще се смеся с тълпата — обясни младият мъж. Гласът му ѝ прозвуча прегракнало или може би просто ѝ се искаше да е така... Искаше ѝ се той да я намира толкова привлекателна и неустоима, колкото и тя него.

— Не е зле — увери го Алисън, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи естествено. — Струва ми се, че би било още по-добре, ако обръснеш брадата си и защо не опиташ да оставиш косата ти да щръкне нагоре, вместо да я пригладяваш?

Погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ, придвижвайки се от черните ѝ спортни панталони до лицето. Пристъпи към нея и когато най-сетне заговори, гласът му бе дрезгав шепот.

— Единственото нещо, което ти липсва, е... — Примигва, внезапно отстъпи назад, изкашля се и заговори с нормален тон: — Палто. Тази вечер ще бъде доста студено, а сигурно ще трябва да повървим пеш от паркинга до залата.

—?! — Алисън бързо примигна, опитвайки се да възприеме неочакваната промяна в държанието му.

— Страхотно! — извика Мегън, имайки предвид новото одеяние на Брад. Бе го изгледала преценяващо от глава до пети, а след това

погледът ѝ обходи и майка ѝ. — Мамо, изглеждаш така, сякаш ще ходиш на работа!

— Майка ти изглежда чудесно — възрази Брад и прегърна момичето през раменете. — Да си взимаме палтата и запушалките за уши и да потегляме.

Когато отново се появи, Брад държеше джинсово яке и пейджър.

— Необходим инструмент — обяви той, затъкна го в колана си и облече якето, така че напълно го скри.

— Виждаш ли, мамо? — триумфално възкликна Мегън. Да не би да очакваш обаждане от агента си относно договора за новата ти плоча?

— Ти ще си първата, която ще узнае.

— Върховно!

Тримата излязоха от къщата. Брад взе ключа от Алисън и внимателно заключи. Сетне прегърна двете си спътнички през раменете и закрачиха към колата. Един бърз поглед го увери, че ги наблюдават. Брад лукаво се усмихна. Представлението си го биваше!

Алисън проследи погледа му.

— Имаме си компания — прошепна тя и леко се отдръпна от него.

Той я придърпа по-близо, докосна с устни гладката ѝ буза и се усмихна.

Докато се настаняваха в огромната сребриста лимузина, Брад наблюдаваше джипа в огледалото за задно виждане. След като изминаха няколко метра, видя, че джипът ги следва.

— Не можеш ли да му се изплъзнеш? — прошепна Алисън.

— Не е нужно — промърмори Брад. — Даже ще му дадем възможност да се приближи, за да ни разгледа по-добре. — Потупа я нежно по ръката, за да я накара да се отпусне.

Близостта ѝ му действаше възбуждащо. Може би прекалено възбуждащо... Някои неща се бяха променили, но главното си оставаше — той си беше един обикновен полицаи, който в никакъв случай не би могъл да удовлетвори нейните очаквания.

Но въпреки всичко усещането на топлото ѝ бедро до неговото го изпълваше с истинска радост.

— Ще отидем ли зад кулисите? — внезапно попита Мегън от задната седалка и главата ѝ щръкна между двамата.

Брад неспокойно се размърда. Знаеше, че ще я разочарова.

— Страхувам се, че този път няма да стане.

— Оо! — проплака тя.

— Ако не престанеш да хленчиш, може изобщо да не отидем — сряза я майка ѝ.

Брад въздъхна. Вероятно следващият път ще трябва да намери начин да заведе Мегън зад кулисите — ще поиска да му върнат услуга или ще обещае бъдещо съдействие.

Но какво всъщност си въобразяваше той, като си мислеше за следващ път?

Алисън се размърда и дългото ѝ бедро още по-плътно се притисна до неговото. Докосването му подежда като електрически ток и възбуди всичките му сетива.

Е, може би все пак ще има следващ път. Нали бе свързан с Алисън по работа? Защо да не се наслаждава на шанса си!

Прегърна я през рамо и я притисна към себе си — не биваше да разочарова шофьора на кафявия джип.

Когато най-сетне влязоха в претъпканата зала, Брад реши, че оглушителните звуци, които гърмяха навред, не са чак толкова нетърпими и концертът сигурно ще му хареса. Пък и в тая блъсканица бе плътно притиснат до Алисън.

За да бъде по-удобно и на двамата, той обгърна кръста ѝ с ръка. Тя се наведе към него, за да му каже нещо. То обаче изобщо не достигна до съзнанието му. Причината може би бяха топлите ѝ устни, които леко докоснаха ухото му, карайки кръвта да забушува във вените му.

Във въздуха се стелеше дим на цигари с марихуана и Брад си каза, че може би е замаян от дрогата. Нищо чудно това да бе обяснението за изключителната чувствителност на тялото му. Или му се искаше да е така. Никога не се бе дрогирал, но познаваше всички симптоми на опиянението с наркотик. И трябваше да си признае, че свръхчувствителността му не се дължеше на марихуаната... а на Алисън.

Размърда се неловко, опитвайки се да прикрие външните признаци на възбудата си. Прилепналите джинси може би не бяха най-подходящият избор за вечерта.

Погледна към Алисън и видя, че и тя го наблюдава. Младата жена рязко обърна глава, но той успя да забележи тлеещия огън в обикновено спокойните ѝ, дори студени очи. По дяволите! Ако се държеше отчуждено или пък бе изпълнена с негодувание и гняв, поне надменност — щеше да се справи с неловката ситуация и да успее да възвърне самообладанието си. Но да види в очите ѝ отражението на собственото си желание... това бе по-лошо от всичко.

Песента заглъхна след кресчендо от преливащи шумове и високото момиче от другата му страна, което бе станало да ръкопляска, внезапно се стовари върху пейката и едва не падна в скута му. Той автоматично отскочи настрани и докато се опитваше да запази равновесие, ръката му попадна върху бедрото на Алисън. Тя не се помръдна. Единствената промяна бе, че устните ѝ леко се разтвориха. Усети топлината на тялото ѝ през панталоните и неохотно отдръпна дланта си.

О, Господи! Нямахше нищо лошо в това да се отпусне и да се наслаждава на ситуацията, но подозираше, че бе стигнал твърде далеч.

Когато след концерта се прибраха в къщата на Алисън, възпламененият Брад мислеше единствено как да накарат Мегън по-скоро да си легне, а той да отнесе Алисън в спалнята ѝ и да я люби, люби...

Не че всъщност имаше някакво намерение да осъществи нелепото си желание.

— Пак си имаме компания — рече младата жена, когато видя джипа, който все още бе паркиран на отсрещната страна на улицата. Мегън весело подтичваше пред тях.

— Това е добре — увери я Брад. И наистина беше. Не можеше да си позволи да губи контрол, след като следяха всяка тяхна стъпка. Това само му помагаше да държи ръцете си далеч от Алисън.

Взе ключа ѝ и отвори входната врата.

— О, Брил — възкликна Мегън и се хвърли на врата му, едва дочакала той да заключи от вътрешната страна. Никога досега не съм прекарвала толкова страхотно!

— Радвам се — промърмори младият мъж и отвърна на прегръдката ѝ. Усети приятна топлина от това, че бе успял да я

направи щастлива. Тя не беше лошо дете — малко поразглезена, но какво друго можеше да се очаква, след като Дъглас ѝ беше баща.

— Вече е почти полунощ. По-добре да си лягаш — посъветва я Алисън.

Момичето сбърчи нос и се наклони да възрази, но после се отказа и само сви рамене.

— Добре! — Прегърна майка си и заподскача нагоре по стълбите.

— Тя никога ли не ходи спокойно? — попита Брад, докато я наблюдаваше как лети през две стъпала.

— Когато беше на десет месеца, правеше по три стъпки, преди да се затича.

— Ех, младост, младост!

Чуха как Мегън затръшва врата на стаята си. Двамата бяха сами. Единствено волята и здравият му разум му помогнаха да остане с ръце, пъхнати в джобовете.

— Интересна вечер — промълви Алисън.

Той се вгледа в тъмните ѝ очи с надежда да открие нещо недоизречено в думите ѝ.

— Да. Много интересна. Никога досега не съм бил на рокконцерт. Вълнуващо е! — Особено бедрото ѝ под дланта му.

— Все пак съм доволна, че си взехме запушалки за уши.

— Да — промълви Брад. — Май е по-добре да си тръгвам.

Когато тя го последва към вратата, се почувства изключително глупаво същински непохватен гимназист. Сякаш отново бе на шестнадесет години и изпращаше приятелката си от колата до дома на родителите ѝ, сякаш имаше десетина чифта ръце, които не знаеше къде да дение.

В следващия миг една от тези двадесет ръце се повдигна по собствена воля и докосна рамото ѝ.

Тя спря и извърна лицето си към него. Двамата пристъпиха един към друг. В мига, в който почувства мекото ѝ топло тяло в прегръдките си, Брад забрави за всичките си разумни решения. Колкото и глупаво да беше, каквото и да се случеше след това, той просто не можеше да спре. Мозъкът му бе изпразнен от всякаква мисъл, усещаше единствено пулсиращото желание да се слее завинаги с нея.

Устните му докоснаха нейните и той с наслада си припомни познатия вкус от първата им целувка. Тялото ѝ с меките си извивки бе също толкова възбуждащо, колкото във фантазиите му, изпълващи напоследък неговите нощи.

Когато тя изохка и се притисна още по-силно към него, Брад загуби и последния остатък самообладание. Вкуси от сладостта на устните ѝ и плъзна бавно езика си навътре, във влажната кадифена топлина. Докосна езика ѝ, наслаждавайки се на копринената му мекота, сетне двата езика се преплетоха в чувствен танц. Брад извади своя и после отново го плъзна навътре — правеше любов с устата ѝ, така както копнееше да направи с тялото ѝ.

Дланите му обхванаха стегнатия ѝ задник и я притиснаха към него. Искаше да ѝ покаже силата на желанието си, да я предизвика сама да се откаже.

Отдръпна неохотно устните си, отдалечи лицето си от нейното и я погледна в очите. Изпита радостно задоволство, когато видя, че не само той е изгубил самообладание. В тъмните ѝ очи танцуваше огън, а устните ѝ — влажни и полуразтворени — го мамеха да ги завладее отново.

— Алис? — Искаше му се да я попита дали е сигурна какво иска, дали осъзнава, че има толкова много причини, заради които трябва да спрат. Ала въпросът не прозвуча. Като къкьор, спуснал се по стръмното, той бе сигурен, че вече е прекалено късно...

— Трябва да си тръгваш — промълви Алисън. Тънката ѝ ръка обхвана врата му и опровергавайки току-що изречените думи, го придърпа надолу към устните си. Гъвкавото ѝ тяло се притисна към неговото, гърдите ѝ се отъркаха в неговите, слабините ѝ почувстваха пламъка, изгарящ неговите.

Не можа да устои на желанието още веднъж да вкуси сладостта на устните ѝ. След това...

Внезапно подът над тях изскърца и Брад стреснато се отдръпна. Пое дълбоко въздух и погледна към стълбите.

Просто дъските на старата къща... — успокои го Алисън.

— Не е Мегън?

— Вече дълбоко спи. Няма да излезе от стаята си, докато не я извлека оттам утре сутринта. — Тръгна към вратата, извърна се, за да го изгледа за миг, и се протегна да завърти ключа на лампата.

— Почакай! — Все пак инстинктите му не бяха съвсем приспани. — Не можем да загасим лампите тук долу, докато онзи приятел в джипа ни наблюдава.

Младата жена примигна.

— Бях забравила за него.

Май бяха забравили за доста неща — почти за всичко. С изключение на тях двамата. Светлината в стаята внезапно му се стори прекалено ярка и му напомни за действителността — за нейната дъщеря, която спеше на горния етаж, за това, че двамата нямаха бъдеще...

Но съществуваше и друга действителност — начинът, по който тя го гледаше, разрошената ѝ коса, замъглените ѝ от желание очи, устните ѝ — влажни и подути от целувките му, закръглените ѝ гърди, които се повдигаха и спускаха под прилепналия пуловер. Тази действителност бе огромната му нужда от нея, изгарящата страст, която помиташе всички задръжки.

Отново се почувства тромав и непохватен, несигурен какво да каже или направи. Как щеше да реагира Алисън — това бе жизненоважно за него.

— Ами — започна тя и в този миг той осъзна, че моментът му се изплъзва.

Прелетя през стаята и я сграбчи в прегръдките си.

— Ще оставим лампите долу да светят, а ние ще се качим горе.

Дръпна надолу яката на пуловера ѝ и целуна меката като на бебе кожа, а езикът му леко се плъзна по гладката ѝ шия. Лекият аромат на горски цветя изпълни ноздрите му. Сякаш цялата имаше вкус на летни цветя.

Алисън простена, когато почувства устните на Брад върху шията си. В един миг се бе изплашила, че той ще си тръгне, а тя толкова отчаяно искаше да остане. Да седи, притисната до силното му тяло по време на концерта, бе мъчителна, прекрасна агония и тя знаеше какво би могло да ѝ сложи край.

— Горе — прошепна младият мъж, покривайки лицето ѝ с леки целувки.

Тя се обърна и понечи да тръгне към стълбите, ала той обхвана гърдите ѝ и зарови глава във врата ѝ.

— Не мисля, че ще мога да чакам да изкачиш тези стълби — промълви в ухото ѝ.

Мисълта, че той я желае също толкова страстно и безумно, както и тя него, накара коленете ѝ да омекнат. За секунда се замисли дали да не се свлече на пода и да го придърпа върху себе си.

Но Брад нетърпеливо я побутна към първото стъпало.

— Може би — промълви той и повдигна пуловера ѝ, — ако направим изкачването по-ползотворно...

Тя вдигна ръце, той издърпа пуловера през главата ѝ и го захвърли на пода.

— Ти си луд! — ахна Алисън, засмя се и докато изкачиха следващото стъпало тя почувства как ръцете му се плъзгат по ребрата и плоския ѝ корем, влудяващо близо до гърдите, но без да ги докосват. Испита болезнено желание да го накара да ги обхване с длани.

Изкачиха още едно стъпало и Брад разкопча сutiена ѝ, захвърли го през перилото, обхвана твърдите ѝ закръглени гърди, а палците му погалиха зърната им.

На следващото стъпало Алисън се извърна към него, свали якето му и се протегна за тениската.

— Ох! — промълви той и се надвеси над нея, за да я целуне отново. — По-добре недей, защото ми се струва, че никога няма да стигнем до горе.

Алисън отметна глава назад и притвори очи, когато езикът му облиза едното ѝ зърно и устните му жадно го засмукаха.

След миг двамата се откъснаха с мъка един от друг и продължиха нагоре. Алисън издърпа тениската от главата му и този път той покорно сведе глава. Мускулестите му гърди бяха покрити с къдрави светлокафяви косъмчета и тя нежно прокара длан по тях.

Той я притисна към себе си, наслаждавайки се на усещането на голите ѝ гърди до неговите. Езикът му се плъзна в нежната раковина на ухото ѝ и тя потръпна и силно простена.

— Можем да спрем сега — подразни я Брад. — Можеш да се надвесиш и да прескочиш през перилото. А пък аз ще...

Младата жена се засмя и протегна ръка към колана му.

— О, не — възрази той, — сега е мой ред.

Докато стигнаха следващото стъпало, той вече свалеше панталоните ѝ.

— Проклятието на чорапогащниците — изстена той и плъзна пръсти нагоре по бедрата ѝ.

Продължиха нагоре и Алисън отново се протегна към колана му. Той ѝ помогна, като откопча пейджъра и събу обувките си, за да може да свали и джинсите. Тя се засмя и ги захвърли долу на пода, сетне вдигна поглед към него, доволна от голямата подутина в гащетата му. Под червените слипове пулсираше топлата и твърда мъжественост.

— Не подозирах, че носиш червени слипове — пошегува се Алисън и леко го погали с пръст.

Той затвори очи и простена. Тя покри члена му с длан и стисна леко. Брад сграбчи ръката ѝ, за да я спре.

— Тази вечер не мога да се владеея — предупреди я той с дрезгав глас.

Чудесно! Тя също не можеше! В този миг се чувстваше като истинска развратница, изгаряща за мъж, нещо, което никога досега не бе изпитвала. Ала никога досега не бе имала и чувството, че ще експлодира и ще се пръсне на малки парченца, ако след няколко минути той не е в нея.

Когато стигнаха до площадката, Брад смъкна чорапогащника ѝ и нежно я докосна между бедрата.

— О, Алис — простена младият мъж, — знаеш ли колко си прекрасна, толкова топла и влажна?

Тя го побутна настойчиво към спалнята и двамата се хвърлиха върху леглото. Тя повдигна бедра, за да ги обвие около кръста му, но той внезапно я отблъсна и седна на края на леглото.

— Чорапите ми — проплака Брад и започна да ги смъква с треперещи пръсти.

Най-сетне се върна при нея и нежно започна да гали тялото ѝ. Тя простена и се изви към него, а ръката ѝ се стрелна към твърдата му мъжественост, ала той нежно я бутна и започна да я обсипва с целувки — първо шията, сетне фините ключици и накрая гърдите. Извила гръб на дъга, Алисън безсрамно му подаде едната си гърда и той жадно засмука набъбналото ѝ зърно.

По тялото ѝ се разляха горещи вълни, които достигнаха до слабините ѝ. Имаше чувството, че ще умре, ако веднага не го усети в себе си.

— Брад — изохка тя, — моля те...

— Сънувах за този миг — промърмори той, местейки се от едното зърно на другото. Ръцете му се плъзнаха надолу по корема ѝ и тя се сгърчи от неочакваното удоволствие, което я прониза. Но това не ѝ стигаше.

Най-сетне Брад проникна в нея и телата им се сляха в едно. Алисън се изви, за да го посрещне, изпитвайки вълшебното чувство на пълнота, на безкрайно единение.

— О, скъпа — прошепна младият мъж, спря за миг, наведе се и я целуна.

От устните му се изтръгна въздишка и той започна да се движи по-бързо. Алисън се вгледа за миг в лицето му, огряно от сребрилата лунна светлина. Испита върховна радост от страстта и нежността, които видя в очите му.

Задвижи тялото си в синхрон с неговото. Внезапно екстазът, концентриран в едно място, започна да набъбва, да се разлива по цялото ѝ тяло. Тъмнината наоколо избухна в хиляди малки светлинни. И миг след това, когато достигна кулминацията и извика, Алисън за пръв позна безкрайното щастие на освобождението.

Той се отпусна върху нея. Тя не можеше да помръдне, изтощена и задоволена докрай. Дишането ѝ постепенно започна да се нормализира и мислите ѝ да се проясняват, но тя не искаше да го пусне. Усещането за тежестта на тялото му върху нейното бе толкова ново и прекрасно.

Когато най-сетне се претърколи от нея, тя испита леко разочарование, но той не я изпусна от прегръдките си.

— Алис... — нежно промълви Брад и топлият му дъх опари челото ѝ, а пръстите му нежно погалиха влажните ѝ кичури, полепнали по него.

— Брад — отметна глава назад и се усмихна.

— Нямам сили да кажа нещо повече — Пръстите му нежно я потупаха по гърба.

— Ммм. Можеш да продължаваш толкова дълго, колкото искаш — измърка Алисън. Кожата ѝ бе настръхнала от докосването му.

— Толкова дълго, колкото искам? — засмя се Брад. — Мога да те галя цяла вечност, но предполагам, че след първите три дни и три нощи здравата ще огладнеем.

Тя се сгуши до него, а пръстите ѝ се заровиха в къдравите косъмчета на гърдите му. Не искаше този прекрасен миг да свършва, но знаеше, че той скоро ще трябва да си тръгне. Двамата ще слязат долу, ще съберат разхвърляните си дрехи, ще се сбогуват благоприлично пред вратата и всеки ще се завърне в своя свят. Ала в този миг техните различни светове се бяха докоснали и слели, макар и за кратко, и тя не искаше да помрачава великолепно усеждане за щастие.

Той я целуна и зарови лице в косата ѝ.

— Толкова отдавна копнея да те любя...

— Аз също — отвърна Алисън. — Дори когато мислех, че си скитник... Макар че никога не съм вярвала сериозно в това.

Той меко се засмя.

— Ти мислеше, че съм водопроводчик, а пък аз си мислех, че ти си... ами, не това, което си. Ще цитирам старата поговорка, че понякога външността лъже.

Ръката му бавно се плъзна надолу по бедрото ѝ. Повдигна с пръст брадичката ѝ и я целуна, отначало нежно, а сетне по-страстно и настойчиво. Алисън усети как желанието отново се надига в нея.

И двамата подскочиха, когато пейджърът неочаквано изписука.

— Не му обръщай внимание — прошепна тя до устните му.

— Не мога — изпъшка Брад и се претърколи от леглото, за да го спре. — Къде е телефонът ти? Връщам се след минута! Чакай ме.

Но когато се върна при нея, нещо се беше случило.

— Дийли е мъртъв. Убит е.

ГЛАВА 12

Алисън седна в леглото. Колебливо сложи ръка върху рамото на Брад. Странно, но въпреки интимността, която бяха споделяли само до преди няколко минути, сега го чувстваше напълно непознат.

— Съжалявам...

Той покри ръката ѝ със своята. Вече бе успял да овладее чувствата си.

— Полицаите привикват с какви ли не изненади. Това си е част от занаята. — Донесе скитническите си дрехи от банята и започна да се облича.

Тя не му повярва, че е „свикнал с какви ли не изненади“, но не знаеше как да облекчи болката, която самият той не искаше да сподели.

— Да ти направя ли кафе? Ще го вземеш със себе си.

— Да... Не... Имаш ли къде да го сложиш?

— Ще се намери. — Алисън скочи от леглото и взе дрехите си.

Няколко минути по-късно, със сините джинси и тениската в едната ръка и с димяща чаша кафе в другата, Брад вече беше при входната врата. Целуна я набързо и някак си отсъстващо. Явно умът му бе някъде другаде.

— Ще ти се обадя — рече той и сърцето на Алисън се сви при тези банални думи.

— Добре е наистина да го направиш — натърти на думите тя. — Сключихме сделка. Ако Мегън не спеше на горния етаж, щях да дойда с теб. Предполагам, че е по-добре да се обадя на Рик и да му кажа да отиде на местопрестъплението.

— Не можеш да се обадиш на Рик! Как ще му обясниш откъде си научила?

Добър въпрос. Но за съжаление Алисън нямаше добър отговор.

— Ти си му казала, нали? — избухна Брад, докато тя се колебаеше. — След като се разбрахме и аз ти поверих живота си, ти си отишла и си издрънкала всичко на някакъв скапан репортер!

— Но той вече имаше номера на колата ти! Скоро сам щеше да разбере. Аз го накарах да се закълне, че ще запази всичко в тайна.

— Чудесно! Предполагам, че той също е накарал тези, на които го е разказал, да се закълнат, че ще пазят тайна. Дали ще накарате и телевизионните зрители, които гледат новините в десет, също да се закълнат да пазят тайна?

Алисън умолително го докосна по рамото.

— Брад, ти не разбираш...

Той отблъсна ръката ѝ.

— Ние с теб имахме уговорка. Аз удържах моята част. Ти — не. Аз ти повярвах. — Лешниковите му очи, които само преди няколко минути бяха замъглени от желание, сега я пронизваха студено. — Дори направих нещо, което не е моя работа, само и само да ти помогна.

Тя го изгледа с възмущение.

— Не съм те молила да оправяш покрива ми, но с удоволствие ще ти го платя.

— Не говорех за това. А за твоя доктор Дъглас. О, забрави!

Балансирайки с чашата кафе, той отвори вратата и прекрачи прага, но изведнъж се извърна и добави с фалшива усмивка:

— Усмхни се, за да не разочароваш фотографа отсреща.

Тя погледна през улицата и тихо изруга. Брад весело ѝ махна. Алисън затвори вратата, едва сдържайки се да не я затръшне, и се облегна от вътрешната ѝ страна.

Негодник! Несправедлив и непоносим негодник! Тя бе подходила към Рик по единствено възможния начин, а той дори не се опита да я разбере!

Прави любов с нея, а след това я отхвърля, без дори да я изслуша. Освен това заявява, че сделката им вече не е в сила! Но тя отчаяно се нуждае от интересната си история. Сама се бе добрала до нея и няма никаква причина да се отказва. А ако това провали работата му, толкова по-зле за него! Ако тя сега не се възползва от тази история, може да загуби собствената си работа!

Но въпреки болката, която ѝ бяха причинили несправедливите му обвинения, въпреки че се убеждаваше, че има пълното право да постъпи както иска, Алисън знаеше, че никога няма да го предаде. Въпреки че Брад си го заслужаваше, а тя отчаяно се нуждаеше от история, беше му дала думата си.

Прокле неуместното си чувство за дълг, грабна телефона и набра номера на Рик. Стори ѝ се, че звъня цяла вечност, докато по жицата най-после долетя съненият глас на приятеля ѝ.

— Грабвай камерата! Отиваш в покрайнините — нареди му тя. — Станало е още едно убийство.

— Ъ? Какво?! Алисън?!

— Разбира се, че съм аз. Кой друг ще ти говори за убийство в полунощ? Спомняш ли си онзи тип, който се бе натровил? Той е жертвата. Дийли.

— Къде? — вече разсънено попита Рик.

— Не знам. Предполагам, че там, където бяха намерени и останалите. Няма да е трудно да го откриеш, сигурно ще гъмжи от полицаи.

— А ти къде си? И как разбра?

— Аз съм си вкъщи и ти много добре знаеш как съм разбрала. Не забравяй, че ми обеща да мълчиш за всичко. Никакви снимки на Брад и нито дума за него.

По линията долетя въздишката на Рик.

— Да, да, знам!

— Добре, а сега се постарай да стигнеш по-скоро. Вземи и репортер. Страхувам се да оставя Мегън.

Рик се поколеба.

— А не мога ли аз да си заснема филма, пък после да те вмъкнем теб и репликите ти?

— Благодаря, но знаеш, че няма да стане. Някой трябва да е там и да задава въпроси. Обади се... обади се на Трейси. — Последната дума заседна като рибена кост на гърлото ѝ.

— Трейси Глупачката? Шегуваш ли се?

— Тя също трябва да запази работата си.

— Да не си пияна?

— Не още, но след петнайсет минути сигурно ще бъда.

— Ще ти се обадя веднага щом се върна.

— Благодаря.

Алисън затвори слушалката и си наля чаша вино. Отпусна се на един стол в дневната и се загледа в кехлибарената течност. Преди година щеше да пие виното си в кристална чаша. Но какво пишеше напоследък? — „оловото от кристала се просмуквало във виното“.

— Да пием за предимствата на бедността — промърмори младата жена, вдигна чашата си за въображаем тост и отпи голяма глътка.

А както продължаваше, май дълго щеше да си остане бедна. Не само че продължаваше да прикрива Брад за своя сметка, въпреки че той изобщо не го заслужаваше, но и преотстъпи нощния репортаж за новото убийство точно на Трейси Глупачката!

Едва ли можеше да се каже, че действа според общоприетите формули за постигане на успех.

Докато караше по улиците на града, превишавайки на моменти позволената скорост, Брад непрекъснато подръпваше с едната си ръка брадата и дългите кичури коса.

— Глупак — мърмореше той, имайки предвид собственото си поведение. Беше повярвал на Алисън, беше я съжалил и се бе опитал да ѝ помогне. А за отплата тя сигурно още утре щеше да провали прикритието му. Да не говорим, че си имаше и толкова главоболия с проклетата лимузина, която бе взел назаем пак заради нея. Глупак, глупак, глупак!

Със сигурност обаче гневът му към нея щеше да бъде много по-яръстен, ако усещането да я държи в прегръдките си не бе толкова прекрасно, ако любенето им не бе толкова невероятно, че надмина и най-смелите му фантазии. Дръпна още по-силно брадата си, опитвайки се да прогони неканените спомени и обзелата го възбуда.

Когато най-сетне се добра до местопрестъплението, след като предвидливо паркира на километър и половина разстояние, полицаите вече бяха пристигнали. Едрата фигура на Стийв се открояваше отдалеч.

Влизайки отново в ролята на скитник, Брад пъкна ръце в джобовете на панталоните си и закрачи нехайно.

— Хей, ти! — извика го Стийв.

— Нищо не съм направил — отвърна Брад, но намали крачките си.

— Знам, че не си. Но не си ли ти същият, който разпозна отравения от евтин алкохол миналата седмица?

— Може и да съм.

— Ела тук. Мисля, че този е същият.

Брад затътри крака към полицаия с непресторена неохота. Не искаше да вижда това, което лежеше под чаршафа. Щом коленичи, Стийв отметна горния край.

Безпомощен гняв се надигна в гърдите му, когато видя втвърденото тяло на възрастния мъж, гняв, че не бе направил нищо, за да го спаси. На Дийли навярно не му оставаше да живее още дълго, но кой имаше правото да му отнема и малкото по този начин. А бедният нещастник дори се бе опитал да се поправи. Откакто бе излязъл от болницата, не бе слагал капка алкохол в уста.

Брад сви юмруци. Трябваше да хване чудовището, което го бе направило.

Изправи се и се обърна към Стийв. Навярно вълнението беше изписано на лицето му, защото партньорът му се намръщи.

— Той е — рязко рече Брад. — Дийли. Не знам другото му име.

Обърна си, за да си върви, и в същия миг един микрофон се пъкна в лицето му. Държеше го младо русо момиче.

— Познавате ли убития? — попита тя.

Брад наведе глава и я избута настрани, но видя зад нея червенокосия оператор от Канал 7. Алисън очевидно му бе позвънила веднага след като той бе излязъл. Брад забеляза, че камерата не бе насочена към него.

Побърза да се отдалечи, преди операторът да е решил да го снима, без да се съобразява с това дали постъпката му е типична за един скитник. Когато Алисън разкрие самоличността му, това няма да има значение.

Въпреки че следващият ден бе неделя, Брад реши, че трябва да го прекара сред бездомниците. Трябваше да побърза. Искаше да направи колкото се може повече, преди да бъде разкрит. Трябваше да поговори с хората, докато спомените им бяха още пресни. А сега имаше пълното право да задава въпроси. Всички знаеха, че двамата с Дийли бяха приятели.

Когато на следващата сутрин влезе в „Нова надежда“, помещението бе пълно и шумно. Това бе добре. Добре! Той бе готов да слуша.

Повечето се бяха скупчили около Огромната Джийн. Тя ръкомахаше и явно разговаряше оживено с някого. Брад се насочи нагам. Подозренията на Алисън бяха единственото, за което можеше да се залови.

Когато приближи, видя... микрофон. Алисън тъкмо вдигаше поглед към Джийн.

Брад се огледа. И Рик беше тук. С камера в ръка.

Брад приближи, така че да може да чува, но се скри зад двама от мъжете, които бяха заобиколили Джийн. Така оставаше извън обсега на камерата. Алисън го стрелна с поглед, но с нищо не показва, че го е забелязала.

— Не съм родена на улиците — тъкмо казваше Джийн. На шията ѝ се кипреше огърлица от крещящи червени камъни, нанизани на позлатена верижка, и Брад предположи, че Алисън я е подкупила да говори пред камерата с няколко евтини дрънкулки. — Някога имах свой дом, хубав дом, но сега вече нищо не ми остана...

— Сигурна съм, че можеш да ни разкажеш още нещо — настоя Алисън. — Кога напусна дома си? Къде са сега родителите ти?

— Не знам. Предполагам, че са мъртви. Напуснах дома си много, много отдавна. Имаше едно момче и ние избягахме, за да се оженим. Той ме харесваше. Повечето мъже не харесват големите жени. Те обичат дребните, като теб. — Внезапно изгледа свирепо Алисън, чийто среден ръст изглеждаше нисък в сравнение с гигантските размери на събеседничката ѝ.

Алисън небрежно сви рамене.

— Невинаги. Миналата година моят съпруг ме напусна заради по-млада и по-висока от мен жена.

Изражението на Джийн веднага омекна и тя съчувствено потупа Алисън по рамото.

Брад стисна възмутено устни. Та тя бе готова да пожертва всичко, дори собствената си гордост, само и само да направи страхотния си репортаж!

— Не се тревожи. Ти си ниска и хубава. Ще си намериш някой друг — увери я Джийн.

— И какво се случи с твоя съпруг?

— Един ден просто изчезна. Бяхме решили да отидем в Канзас, бяхме опаковали всичкия си багаж и го бяхме натоварили в един

камион. Аз отидох до банята и когато излязох, него вече го нямаше... беше заминал с целия багаж...

— Виждала ли си го отново?

— Да. На погребението му. Вече не можеше да избяга от мен.

Брад видя как кокалчетата на Алисън побеляха от стискане на микрофона. Тя го стрелна с поглед и той прочете собствените си мисли в очите ѝ. Следващият ѝ въпрос отекна в главата му.

— А как умря той?

— Предполагам, че сърцето му е спряло да бие. — Джийн се тупна по бедрото и се засмя.

Алисън се насили също да се засмее, но смехът ѝ прозвуча доста изкуствено.

— Как се казваше?

— Какво те интересува? Той е мъртъв — рязко отвърна Джийн.

— Добре. И къде отиде, след като той те напусна?

— Работех. На най-различни места. Сервитьорка, чиновничка...

— А сега работиш ли?

— Понякога. Хората не обичат големите жени. Но не ми пука! Получавам достатъчно, за да не гладувам. Повече не ми се говори. Кажи на онзи там да спре да ме снима.

— Добре! Рик, достатъчно — извика Алисън. Хвана ръката на Джийн и силно я разтърси. — Благодаря ти. Надявам се, че нещата при теб ще потръгнат и оценявам съчувствието ти. Ще се опитам да не страдам от загубата на съпруга си. Всъщност той не беше свестен човек.

Звучеше толкова искрено, че Брад трябваше да си напомни, че това е само част от играта ѝ, за да се докопа до проклетия си репортаж.

Лицето на Джийн засия.

— Може би някой друг път пак ще си поговорим — рече тя.

— Би било чудесно!

Джийн огледа насъбралите се и кимна към един мъж.

— Лари, ела да поговориш малко с приятелката ми. Лари е изобретател.

— Какво сте изобретили? — попита Алисън и протегна микрофона към мъжа.

Брад тръгна след Джийн. Трябваше да разбере дали тя знае нещо за убиеца.

— Жалко за Дийли — рече той и седна на пейката до нея в отсрещния празен ъгъл на помещението.

Тя безизразно го изглежда.

— Беше спрял да пие.

— Знам.

— Никога не е задълго.

Брад не бе сигурен дали има предвид Дийли или собствените си проблеми.

— Ще ми липсва — каза той. Не лъжеше.

Тя кимна в знак на съгласие и се обърна с лице към стената. Разговорът бе приключил.

След няколко въпроса, които бяха посрещнати с гробно мълчание, Брад се отказа и стана, за да се присъедини към останалите. Може би някой някъде бе видял нещо.

Въпреки че Алисън трябваше да се концентрира върху интервютата с бездомниците, с периферното си зрение тя следеше всяко движение на Брад. След като вече знаеше колко е съвестен в работата си, трябваше да се сети, че днес ще е тук, въпреки че е неделя. А и както вървяха нещата напоследък, какво друго би могла да очаква?

Денят не обещавахе да бъде хубав. За начало — в седем се обади Дъглас, за да се уговорят кога ще вземе Мегън. Единствената светлина в тунела бе, че репортажът за бездомниците се получаваше много по-добре, отколкото очакваше. Примерът на Джийн бе накарал останалите да се отпуснат. Наистина вървеше много добре.

Но дори това не я радваше. След като чу историята за миналото на Джийн и узна за смъртта на бившия ѝ съпруг, подозренията ѝ, че тя може да е убийцата, се усилиха, а Алисън никак не искаше да е така. Едрата жена ѝ бе станала симпатична.

Когато Рик ѝ даде знак, че вече трябва да тръгват, Алисън въздъхна с неохота. Чувстваше се съпричастна към съдбата на тези хора.

— Мога ли утре да дойда отново? — обърна се тя към заобиколилите я скитници.

— Може би ще успеем да ви вместим в графика си — подхвърли някой и всички се засмяха.

Добър знак, помисли си младата жена.

Когато стигна до вратата, тя потърси с поглед Брад и видя, че и той я наблюдава, но веднага се извърна. Алисън излезе след Рик.

— Спиш ли с този приятел? — настоятелно попита операторът.

— Защо? Само защото пазя тайната му?

Рик широко се усмихна.

— Това е, защото отскоро си в този бизнес и още не си достатъчно закоравяла. Причината, поради която те попитах дали спиш с него, е, че го гледаше така, сякаш умираш от глад, а той е една огромна порция филе миньон. Той пък те зяпаше като влюбен гимназист.

— Като заговорихме за храна, защо не дойдеш тази вечер у дома на вечеря? — Побърза да смени темата Алисън, но забележката на Рик за Брад повдигна духа ѝ, въпреки че трябваше да го мрази.

— Звучи добре. Ще донеса пържоли. По кое време?

— Когато искаш. Аз ще изляза по-рано от работа. Дъглас ще доведе Мегън към шест. Трябва да съм там.

Когато обаче се прибра у дома пет минути преди шест, Мегън вече се бе излегнала на дивана пред телевизора с кесия чипс в ръка. Докато минаваше покрай дъщеря си, Алисън изключи телевизора и взе кесията с чипса.

— От кога си вкъщи? — Събу обувките с високи токчета и се запъти по чорапи към кухнята.

— Отдавна — отвърна Мегън, което можеше да означава всичко — от десет минути до цял ден. — Гладна съм.

— Чичо ти Рик ще донесе пържоли и ще ги опечем на скарата. Защо баща ти те е довел толкова рано? — Алисън захвърли кесията с чипса на горната лавица в кухненския килер и извади кошничката с картофи, за да отдели здравите.

Мегън връхлетя в кухнята и се настани върху плота.

— Загубил някаква книга. Помисли си, че може да я е оставил тук, така че дойдохме да я потърсим.

Алисън внимателно остави картофите в мивката. Пое дълбоко въздух, за да се успокои и попита, опитвайки се гласът ѝ да звучи нормално:

— Баща ти е търсил из нашата къща нещо?

— Една книга. Всъщност аз бях тази, която я търси. Той каза, че не бива да го прави, тъй като това не било неговата къща, но аз го

успокоих, че няма да имаш нищо против.

Предвидливият Дъглас! Сигурно се е консултирал с адвокатата си.

— И намери ли книгата?

— Не. — Тя залюля краката си и започна да удря с тях по шкафа.

— Не прави така. Как се казва тази книга?

— Не си спомням. Една от онези... големите тухли по медицина.

Може ли да ми върнеш чипса?

— Ще се задоволиш ли с една ябълка?

— Може би.

Алисън извади плода от хладилника и с трепереща ръка го подаде на дъщеря си.

Не мислеше, че в къщата има нещо, което Дъглас би могъл да използва срещу нея, но тя бе започнала да се страхува от всяко негово действие.

Внезапно ѝ мина друга мисъл — може би той съвсем не бе търсил, а бе оставил нещо изобличаващо...

— Слез долу и ми покажи точно къде дирихте тази книга.

— Защо?

— Защото... защото ще ти дам чипса, ако го направиш.

С мъченическа въздишка, която трябваше да покаже мнението ѝ за ексцентричните приумици на възрастните, Мегън се плъзна от плота и заотваря чекмеджетата. Алисън внимателно провери всяко кътче.

Мегън тръгна към дневната.

— Дивана, креслото, лавиците по стените.

Възмущението на Алисън достигна връхната си точка, когато дъщеря ѝ посочи нагоре и невъзмутимо рече:

— В спалнята ти.

— Какво!

— Той каза, че точно там я е виждал последния път. В крайна сметка това беше и негова спалня.

Претърсването на Алисън не даде никакъв резултат до момента, в който се наведе под леглото. Един голям бял чорап, част от дегизировката на Брад за концерта, лежеше захвърлен отдолу. Имаше съвсем малка вероятност Дъглас да не го е забелязал. А тя си въобразяваше, че нещата не могат да станат по-лоши!

— Ела тук, скъпа — извика тя дъщеря си и я прегърна през рамо.
— Да вървим да вземем чипса.

— Мамо, защo си толкова разстроена, че татко е бил в нашата къща? Та нали и той живееше тук.

— Да, но вече не живее и аз бих предпочела да не идва. Това е също като твоята стая. Аз не влизам там, ако ти не си ме поканила.

— Значи всичко е наред. Аз го поканих.

Алисън стисна зъби и си напомни, че Мегън е само едно дете.

— Ще ти бъда благодарна, ако не го правиш повече. Аз не ходя в новата му къща, когато той не е там.

Мегън сви рамене.

— Добре.

Това може би бе най-добрият отговор, на който би могла да се надява, без да разстрои дъщеря си.

Когато слязоха на долния етаж, Мегън се настани на един стол и с пълна с чипс уста започна да бърбри за концерта и за деня, който бе прекарала с баща си и Бони.

— Не говори с пълна уста — машинално ѝ се скара Алисън, докато белеше картофите.

Ала мислите ѝ бяха много далеч от веселото бърборене на дъщеря ѝ. Искаше ѝ се да се обади на Брад и да го попита дали има право да предяви иск срещу Дъглас, задето е тършувал из къщата ѝ, но знаеше, че няма да го направи. А и едва ли би имало някакъв смисъл — Дъглас сигурно вече се бе подсигурил отвсякъде.

Тъкмо оглеждаше една повехнала маруля, опитвайки се да реши дали ще може да използва поне сърцевината ѝ, когато думите „татко“ и „Брил“ привлякоха вниманието ѝ.

— Какво каза?

— Никога не ме слушаш. Татко иска да го заведе в къщата на Брил, но аз не знам къде живее. А той толкова ме разпитваше.

— Какво те пита?

— Ами за концерта, за колата и как Брил си изкарва прехраната. Аз му казах, че е рокзвезда.

— А той какво отговори?

Мегън сви рамене.

— Зададе ми всички онези тъпи въпроси — дали Брил пуши цигари или лула, дали носът му е зачервен, дали постоянно има хрема, дали разполага с много пари. Защо вие възрастните си мислите, че всички музиканти са наркомани?

— Защото повечето от тях наистина са — отвърна Алисън, внезапно осъзнала какво става. Появата на скъпата лимузина, карана от мъж, който прилича на скитник, отиването им на концерта, настояването на Мегън, че Брад е музикант — Дъглас явно бе претърсвал къщата ѝ за наркотици. Но вместо наркотици, бе открил мъжки чорап под леглото ѝ. Познаваше бившия си съпруг и не се съмняваше, че ще съумее да извлече максимална изгода за себе си от този факт.

— Почисти тази маруля и откъсни листата — нареди тя на дъщеря си. — Аз трябва да се обадя по телефона.

Сърцето ѝ биеше ускорено, докато се качваше на горния етаж, за да се обади от спалнята. Трябваше да разбере чия бе сребристая лимузина, която Брад бе взел назаем.

Никой не отговори у тях и тя набра номера на родителите му. Не беше време за излишни официалности. Обади се майка му и веднага го извика на телефона.

— Чия е сребристая лимузина? — остро попита Алисън.

— Казах ти. На бащата на един мой приятел. Защо?

— Дъглас смята, че си наркоман. Днес е идвал тук, претърсвал е къщата и е намерил чорапа ти под леглото.

— И ти му позволи? Защо не ми се обади? Той няма право...

— Не съм позволявала. Не си бях вкъщи. Убедил е Мегън да му помогне.

Брад тихо изруга.

— Взимаш ли наркотици? — настоя тя. — Има ли за какво да се притеснявам? Само това ми липсва — да докаже, че дъщеря ми се движи в компанията на наркоман!

— Разбира се, че не взимам наркотици. Аз съм полицаи, забрави ли? — Гласът му се извиси и тя разбра, че е ядосан.

— Във филмите полицаите винаги взимат наркотици — оправда се младата жена.

— Това не е филм, а аз много рядко взимам дори аспирин.

— Добре, съжалявам! Всъщност не го повярвах, но все пак бях длъжна да попитам. Обаче трябва да знам кой е собственикът на онази проклетата кола. Музикант ли е? Дали не е наркоман?

— Не, не е. Не се тревожи за колата, собственикът е с безукорно поведение. Повярвай ми!

Алисън отново стисна зъби. Ако продължаваше все така, щеше да осигури доста работа на зъболекаря си.

— Тогава защо не ми кажеш? — Знаеше, че звучи истерично, но наистина бе уплашена.

— Защото искам да се държиш съвсем естествено, когато Дъглас открие кой е собственикът на колата. Бъди сигурна, че веднага щом разбере, ще престане да дрънка глупости за наркотици. Няма да му отнеме повече от ден-два. Зависи какви връзки има.

— Не подценявай Дъглас. Когато е тръгнал по следите на нещо, е като булдог. Ще разбере всичко за теб и не мисля, че можеш да разчиташ на неговата дискретност. Той няма да запази тайната ти.

— Оценявам загрижеността ти, особено след като ти си главният източник на информация — саркастично отбеляза Брад.

Този мъж наистина бе невъзможен!

— Пазя проклетата ти тайна, защото двамата с теб сключихме сделка. Но ти не притежаваш нещо, което Дъглас би поискал, така че ще ти е много трудно да се споразумееш с него. Не че ми пука, ако той разбие на пух и прах прикритието ти. Само дето ще изгубя изключителните права върху тази история.

— Обещах ти, че ще имаш изключителното право и ще удържа на думата си. Аз винаги спазвам обещанията си. След като заговорихме за това, какво успя да откриеш днес? Споделянето на информация е част от сделката.

— Ти сам чу какво успях да открия. Миналото на Джийн е малко подозрително. Всичко останало е интересно като човешки съдби, а аз знам, че теб това не те интересува.

Можеше да се закълне, че чу как зъбите му изскърцаха.

— Значи искаш да направиш репортаж от любов към хората?

— Точно така. Те обичат, страдат и мечтаят също като нас.

— А и ти не носиш вина, че не си успяла да предотвратиш последното убийство. Репортажът ти може би ще дойде съвсем навреме.

— Моментът е много важен, но не е само това — има значение и как ще представиш нещата. Мисля, че си заслужава да се разкаже за тези хора.

От другата страна се чу силна въздишка.

— Както и да е. Разбра ли нещо друго, което би могло да има отношение към случая?

— Не.

— Мисля, че не е зле, ако ми позволиш да погледна филма ти. Може да забележа нещо, което си пропуснала. Аз съм в този бизнес малко по-дълго от теб.

Макар че ѝ се искаше да му възрази, не се осмели. Защото той бе прав.

— И как мислиш да го направиш? Ако смяташ да идваш в студиото, идеята не е много добра.

— Донеси утре касетата с репортажа у вас. Аз ще дойда, след като се върнеш от работа, и двамата ще я прегледаме още веднъж.

— Добре — неохотно се съгласи Алисън. Несъмнено това бе най-разумното решение.

Чу се писукане, знак, че я търсеха по другата линия.

— Почакай малко — помоли го тя и натисна бутона.

— Ало?

— Нямах ли поне малко гордост? — разнесе се смътно познат женски глас с пискливи нотки. — Той е мой съпруг, а не твой. Престани да му се натискаш и го остави да се прибере у дома.

Алисън замръзна. Дали все пак Брад нямаше съпруга?

— Кого търсите? Мисля, че сте набрали грешен номер.

— О, не! Чудесно знам номера ти, патетична глупачке на средна възраст. Да не мислиш, че Дъглас не ми казва какво се опитваш да направиш всеки път, когато води Мегън при теб?

Да не би Мегън да е разправяла на Дъглас, че иска да го убие?

Всъщност никога не съм се опитвала да го направя. Само си го фантазирах и може случайно да съм се изпуснала един-два пъти. — Мегън наистина ще трябва да се научи да не повтаря това, което чува вкъщи.

— Ти просто използваш горкото дете, за да си го върнеш обратно. Дай да говоря със съпруга си!

— Да си го върна обратно?! — Алисън понечи да се засмее, но се сдържа. Можеше съвсем лесно да убеди Бони, че съвсем не иска това, но ѝ достави удоволствие, че е истински разстроена. Така ѝ се падаше след всичките обиди, които бе изтърпяла от нея. — Гледай си работата! — Изключи линията и се върна към разговора си с Брад.

— Беше новата съпруга на Дъглас — обясни му тя. — Изглежда, че той ме използва като извинение за отсъствията си от къщи.

— Смяташ, че отново кръшка?

— Не е изключено. Старите навици трудно се забравят. А нищо чудно и да е отвън на улицата и да наблюдава къщата ми.

— Едва ли. Може да плати на някого да свърши тази работа.

— Коего ме подсеща да те питам — с чия кола смяташ да дойдеш утре вечер?

Брад се засмя.

— Не знам. Може би ще успее да взема назаем от някой информатор или пласъор на наркотици, и само в краен случай от някой сводник. Не е зле да метна въдицата на Дъглас.

— Никак не е смешно — сърдито рече тя, но не можа да сдържи смеха си. Страданията на Бони бяха възвърнали доброто ѝ настроение и чувството ѝ за хумор.

— Утре, на път за вас, ще взема нещо за ядене.

— Не, няма нужда.

— Достатъчно ме гощава.

— Ти свърши достатъчно работа, така че си заслужи прехраната. А и билетите за концерта? Аз все още съм ти длъжница.

— Ще донеса скара. Пък ти, ако искаш, ще ядеш с мен. Дочуване.

Тя постави слушалката и остана за миг втренчена в телефона. С всяка среща все повече се обвързваше с него, давайки му възможност малко по малко да контролира живота ѝ. От него зависеше кога ще пусне в ефир репортажа си, кога ще разбере чия кола бе карал и кой бе мъжът, за когото Дъглас смяташе, че е прекарал нощта в леглото ѝ. Току-що бе решил вместо нея и как да прекарат утрешната вечер, дори какво да бъде менюто.

И въпреки всичко тя с нетърпение очакваше срещата си с него. А това, помисли си младата жена, бе по-страшно от загубата на контрола върху ежедневието.

ГЛАВА 13

Облечен в избелелите си сини джинси и джинсово яке, на следващата вечер Брад пристигна пред къщата на Алисън на велосипед.

— Нека доктор Дъглас си поблъска главата малко над новия проблем — рече Брад, когато тя му отвори.

Влезе вътре с голяма бяла кесия. Аромат на подправки и печено изпълни стаята. Младият мъж разтвори пакета, огледа съдържанието му и каза:

— Печени ребърца!

— С велосипед ли дойде? — попита Алисън и затвори вратата зад него. Освен аромата на печените ребърца долови и друга миризма. Нима си бе сложил одеколон?

Тя бе облечена в копринен костюм с цвят на слонова кост, а той си бе сложил одеколон! Очертаваше се доста интересна вечер...

— Признавам, че е само за заблуда — отвърна Брад. — Спрях пикапа на около километър и половина отгук.

Мегън се спусна към него, прегърна го и пое кесията.

— Мирише страхотно! Ще донеса чинии!

Алисън смаяно се втренчи в дъщеря си.

— Тя изяви желание да направи нещо! Това се случва за първи път в живота ѝ.

— Накрая те винаги порастват, или поне така съм чувал.

— Имаш ли деца? — попита младата жена, хвана го за ръката и го поведе към трапезарията.

— Не. Бях женен само за шест месеца. Моята съпруга така и не можа да свикне с работата ми, а и със сигурност не искаше деца. Но няма значение. Моят брат, който живее в Тексас, има пет деца, така че той се е погрижил да не пресъхне родът Малоун.

— Не знаех, че си бил женен. — Нито пък че имаше брат и пет племенника и племенници. Всъщност не знаеше много за Брад

Малоун, което може би бе малко странно след интимността, която бяха споделили.

Той сви рамене.

— Няма нищо чудно в това. Не съм виждал бившата си съпруга от години.

— Може би един ден и аз ще мога да кажа същото — рече Алисън и мигновено съжали, че неволно е споменала Дъглас. Само като си помислеше за него, и настроението ѝ се разваляше. — Но засега — оживено продължи тя — забравяме за Дъглас и се концентрираме върху разнищването на престъплението.

— Какво престъпление? — попита Мегън, която вече подреждаше чиниите с ребърца и пържени картофки.

Брад хвърли кръвнишки поглед към Алисън.

— И нея ли накара да се закълне? — промърмори той в ухото ѝ.

— Говорех за престъплението, което баща ти е извършил, тършувайки из къщата ми, при това с твое участие.

— О, мамо, я стига с това!

Малко по-късно, когато всички ребърца бяха изядени и в чиниите останаха само по няколко изстинали картофчета, Алисън се облегна назад с доволна въздишка.

— Това бяха най-вкусните ребърца, които някога съм яла. Откъде ги взе?

— От един приятел. Пече ги в задния двор на къщата си в тази част на града, където със сигурност ще се страхуваш да отидеш.

— Още една интересна човешка история...

Брад поклати глава.

— Ще го направиш известен и повече няма да мога да си позволя да отида там.

Тя отмести стола си назад.

— Хайде, ела да видим последното ми постижение. Мегън, моля те, почисти масата. — Подготви се да посрещне възражението на дъщеря си.

— Добре, но не започвайте, преди да съм свършила.

— Предполагам, че това е под твое влияние — прошепна Алисън на Брад, докато вървяха към дневната. — Или пък е замислила нещо, след като тази вечер е толкова послушна.

Брад се засмя едновременно поласкан, но и малко засрамен.

— Тя просто изживява един доста труден момент от живота си.

— Да — съгласи се младата жена. — Доста дълъг момент...

Алисън пъкна видеокасетата в гнездото.

Брад подръпна брадата си.

— Май е по-добре да се измия, преди да седна да гледам филма ти. Тази проклета брада изглежда е попила целия сос от ребърцата.

Алисън го хвана за ръката.

— Да се качим горе. Ще ти дам чиста кърпа.

— Не мога да дочакам мига, в който ще мога да се отърва от това проклето нещо — измърмори той, докато се качваха по стълбите. — Не се учудвам, че хипитата взимат наркотици. Това май е единственият начин да се примирят с брадите си.

— Аз дори не знам как изглеждаш без нея. — Подаде му кърпа от шкафа с чистото бельо.

— Разплаквам децата, а възрастните побягват в панически ужас. Тъкмо затова съм станал полицаи.

Когато тя понечи да излезе от банята, Брад я хвана за ръката и нежно я придърпа към себе си. Очите му изпитателно се възряха в лицето ѝ. Видя ответното желание, макар че тя се опитваше да го скрие, усмихна се и наведе устните си към нейните.

Сега бе моментът да го отблъсне, да го накаже, задето се бе държал толкова отвратително с нея.

Може би друг път. В крайна сметка сексът не означаваше обвързване за цял живот. Не и в края на деветдесетте години на двадесетия век.

Ръцете ѝ се обвиха около шията му и тя се притисна към него. Целувката им бе много по-нежна и не толкова отчаяна, както онази в събота вечерта, но не по-малко завладяваща.

— Смяташ ли, че Мегън ще забележи, ако останем два часа в банята? — прошепна той.

— Като истински тийнейджър, ще започне да тропа по вратата точно в съблимвния момент, за да отидем да видим колко точки е набрала във видеоиграта.

— Кога си ляга?

— Веднага след новините.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и обхванаха стройните ѝ бедра.

— Може би ще успея да го дочакам.

Вече бе до вратата, когато гласът му я спря.

— Съжалявам, че не ти повярвах — меко рече той.

— Аз също — отвърна тя и добави: — Съжалявам, че трябваше да кажа на Рик. Наистина нямах избор.

Той кимна и пусна крана на чешмата.

Когато и тримата се настаниха на дивана в дневната, Алисън включи видеото. Мегън се опитваше да се държи невъзмутимо, но Брад виждаше какво удоволствие изпитва, като гледа майка си на телевизионния екран.

Той следеше напрегнато интервютата, надявайки се, че някой ще каже нещо, което да го насочи към определена следа. След третото интервю, чу тихичко подсмръкване, обърна се и видя блесналите сълзи в очите на Мегън. Алисън притежаваше таланта да се докосва до душите на хората, да показва истинските им характери, да внушава, че те не са само едни обикновени нещастници, отхвърлени от обществото.

Когато филмът свърши и Алисън изключи видеото, той не се бе приближил и крачка до решаването на случая, но уважението му към работата ѝ бе спечелено. Тя не беше само жаден за сензации репортер, който се опитва да блесне в новините с интересен репортаж. Алисън наистина притежаваше талант.

— Е? — попита тя, защото той не каза нищо.

— Тези хора са бездомни, нали? — тихо се обади Мегън. — И си нямат нови дрехи.

— Нито пък гардероби, където да ги държат — отвърна майка ѝ. — Така че според мен не е зле да престанеш да се оплакваш.

— Бих могла да им дам нещо по-старо.

— Хубава идея — одобри Алисън и стрелна с поглед Брад, за да го предупреди да не възразява.

Той трудно можеше да си представи някои от бездомниците, облечени в миниполички и тениски с Мадона, но прикри усмивката си.

— Много добре направен репортаж — похвали я Брад. След като бе успяла да развълнува едно дванадесетгодишно поразглезено момиче, свикнало да разполага с привилегиите на богатите, значи бе свършила страхотна работа.

— Откри ли нещо интересно?

Той поклати глава.

— Но запази копието. Бих искал още веднъж да... — Срещна въпросителния поглед на Мегън и промени края на изречението — ... го видя.

Мегън го възнагради с ослепителна усмивка.

— Мама е много добра, нали?

— Да — съгласи се Брад, — наистина е много добра.

Алисън извади касетата и му я подаде.

— Това копие е за теб. Ние монтирахме филма и го сведохме до две минутен репортаж за новините тази вечер. — Тя се намръщи. — По-точната дума е унищожаване, а не монтиране.

Входният звънец иззвъня, Алисън се извини и се запъти към вратата.

— Искам да видя твоя мръсен приятел. Знам, че е тук!

Познал мазния глас на Дъглас, Брад тихо се приближи и застана зад Алисън.

— Махай се от вратата ми, заедно с твоя мръсен приятел — остро отвърна Алисън. — Качвай се в джипа му и се омитайте и двамата от улицата ми!

Понечи да затръшне вратата, но Брад пристъпи напред и я задържа с ръка.

— Доктор Дъг, стари приятелю! Как си? — весело рече той и протегна ръка.

Дъглас машинално пое протегнатата ръка, сетне бързо я отдръпна и избърса дланта си в панталоните.

— Ти не си Етън Джеймисън — избъбри гневно той.

— Благодаря за информацията, но това не е нищо ново за мен.

Дъглас се извърна към спътника си — невзрачен мъж с рядка и мазна коса.

— Това той ли е? — посочи към Брад.

Мъжът кимна.

— Етън Джеймисън е седемдесетгодишен — заяви Дъглас.

— Всъщност миналия юни навърши шестдесет и осем, но изглежда с няколко години по-стар. Ето че добрият живот невинаги се отразява благоприятно върху външността.

— Как се казваш?

Мегън се пъкна между Брад и майка си.

— Татко, това е Брил. Разказах ти за него.

— Брил? Що за име! Как е фамилията ти?

— Татко — повтори отегчено Мегън. — Мадона няма фамилия, нито Шер, нито Принс...

— Може би Джеймисън — засмя се Брад.

Дъглас го изгледа свирепо и насочи вниманието си към бившата си съпруга.

— Не знам каква игра играеш, но няма да спечелиш. С информацията, която разполагам, ще възбудя дело за сблъсък на интереси и ще го предам за гледане в друг щат. Пипнах те и няма да се откажа толкова лесно.

— Пипнал ли си ме? А искаш ли да се обадя на Бони и да ѝ кажа, че не си бил тук, след като си довел Мегън? Искаш ли да ѝ дам списък с всичките ти извинения, с които оправдаваш закъсненията си?

— Не ме заплашвай, кучко!

— Е, доктор Дъглас — намеси се Брад и стисна юмруци, за да не се изкуши да ги забие в мазната му мутра, — нямам нищо против да си стоим тук цяла вечер и да си бърборим, но искаме да видим репортажа на Алисън в новините. — Кимна към другия мъж. — Приятно ми беше да се запознаем, сър. — След което тръшна вратата пред носовете им.

— Мамо, защо двамата с татко винаги се карате? — попита Мегън, видимо разстроена.

— Защото баща ти е... Понякога той не е много добър. Поне към мен. Затова и се разведохме. Но към теб е добър и те обича.

Прегърна дъщеря си и Брад се възхити от сдържаността ѝ. Той не би нарекъл доктор Дъглас „не много добър човек“. По-скоро — отвратителен, негоден и безполезен тип, жалко недоразумение, петно за човешкия род.

— Вече е почти десет — заяви Алисън, обърна дъщеря си и ѝ посочи стълбите. — Време е да си лягаш. Утре си на училище.

— Мамо, искам да те гледам по телевизията!

— Ти вече гледа целия филм.

— Всеки може да си направи филм. Да те покажат по телевизията обаче е съвсем друго.

Лицето на Алисън се озари от усмивка.

— Как бих могла да кажа „не“ при това положение? Но първо се качи горе и си облечи пижамата.

Когато Мегън излезе от стаята, Алисън се обърна към Брад:

— Ще ми кажеш ли какво става? Защо Дъглас беше толкова разстроен, че си взел назаем колата на някакъв възрастен мъж?

Брад се настани на дивана и младата жена се отпусна до него. Той я прегърна през раменете. Беше толкова близо, а не можеше да я докосва.

— Името Етън Джеймисън не ти ли говори нещо?

— Не. А трябва ли?

— Къде са онези документи, които Дъглас ти изпрати чрез съда?

— В чантата ми. Защо?

— Прочети ги по-внимателно. Етън Джеймисън е баща на един мой приятел от прокуратурата, а освен това е и съдията, който ще гледа делото ти.

— Моят съдия? — Алисън притисна ръце до устните си и избухна в смях. — Ти си взел назаем колата на съдията и Дъглас го е разбрал? О, това е страхотно!

— Не знам дали е страхотно, но ще ти даде малко време. Ще имаш възможност да се подготвиш. А и така ще докажеш, че не се срещаш със съмнителни типове. — Въпреки предпазливите си думи, Брад беше щастлив, че я бе накарал да се засмее и че ѝ бе дал надежда.

— Не, това наистина е страхотно. Дори и да не ми помогне, споменът за изражението на лицето му ще осветява дните ми дълго време. — Наведе се към него и го целуна по бузата.

— Това ли е цялата благодарност, която ще получа? — подразни я той и погали ръката ѝ.

— Попитай ме пак след половин час — прошепна тя и очите ѝ потъмняха от желание.

— Не ме гледай по този начин, защото няма да мога да чакам половин час.

Мегън го върна на земята, когато изтопурка надолу по стълбите, облечена вече с пижама, и се настани от другата му страна. Той я прегърна през раменете и тя се сгуши до него.

Когато новините започнаха, Брад бе потънал в блаженство. Това би могло да бъде една от вечерите, които помнеше от детството си само ако наоколо имаше още едно дете и телевизорът бе черно-бял.

Но трябваше постоянно да си напомня, че онова семейство не приличаше на това. Жената и детето до него никога нямаше да се задоволят да живеят в тази къща, нито пък да прекарват вечерите си в

гледане на телевизия. Това бе временно, малък светъл проблясък в живота му, но той бе щастлив, дори и да знаеше, че няма да продължи дълго.

Когато новините свършиха и вратата на стаята на Мегън се затръшна, младият мъж протегна ръце към Алисън и тя с нетърпение се озова в прегръдките му. Усещането на устните ѝ върху неговите накара кръвта му да кипне във вените, ала този път целувката им не беше жадна и настървена, а бавна и продължителна, сякаш разполагаха с цялото време на света.

Алисън усети как кожата ѝ пламва, когато Брад плъзна ръце по копринения плат на костюма ѝ.

— Меко — промърмори той, докато устните му леко хапеха шията ѝ. — Меко — повтори и смъкна ципа.

Тя простена и се изви, когато езикът му леко облиза зърната на гърдите ѝ.

Брад бавно вдигна глава, целуна устните ѝ, изправи се и ѝ предложи ръка. Алисън мълчаливо я пое и двамата тръгнаха към стълбите.

Когато влязоха в спалнята ѝ, Брад дръпна завесите на прозорците и лунната светлина заля стаята.

— Искам да те гледам — промълви той, застанал на прозореца.

Тя бавно отметна пухените завивки. Усещаше изгарящия му поглед, спрял се върху разголените ѝ гърди. Макар че ги разделяха няколко метра и той не я докосваше, Алисън почувства как желанието набъбва в нея. Устните ѝ неволно се разтвориха. Удивена от собствената си предизвикателност, Алисън прокара език по тях и дръпна ципа докрай.

— Искаш да ме видиш, нали? — прошепна тя, измъкна се от гладката коприна и застана пред него само по сутиен и гащички.

— Тази вечер не носиш чорапогащник — промълви Брад и погледът му обходи тялото ѝ. Обляха я топли вълни и Алисън се изчерви, припомняйки си колко внимателно бе избрала бельото си.

— Толкова си красива! Никога досега не съм осъзнавал колко си красива! Имаш ли представа какво ми причиняваш дори само като те гледам?

— Покажи ми — предизвикателно прошепна Алисън.

Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха през гъстата брада. За миг съблече дрехите си и остана само по слипове, издути от набъбналата му мъжественост.

Алисън простена. Спомняше си всеки сантиметър от силното му мускулесто тяло. Видът му събуди глада ѝ — искаше отново да го почувства върху себе си, да се притиска до него, да се слее с него.

Той прекоси спалнята, прегърна я и я събори върху леглото.

Ала когато тя се опита да го придърпа върху себе си, Брад се отдалечи леко, погледна я и плъзна ръце по нежните извивки на тялото ѝ, галейки тънката талия и стройните гладки бедра. Под нежното му докосване и жадния му поглед, тя се почувства красива и желана.

— Кожата ти сияе — рече Брад.

Алисън си помисли, че може би е прав. Огънят, който я изгаряше отвътре, бе толкова силен, че сигурно се процеждаше през порите.

— Това е лунната светлина — промърмори младата жена и плъзна ръка по мускулестите му рамене. Сетне пръстите ѝ се заровиха в къдравите косъмчета на гърдите му.

Наведен над нея, Брад докосна с език гладкия ѝ корем.

— Имаш вкус на лунна светлина — дрезгаво прошепна той и тя се изви от неочаквано удоволствие.

Устните му обсипаха с целувки гърдите ѝ, после шията и накрая се сляха с нейните. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ и пръстите му затърсиха закопчалките на сутиена.

Тя отметна глава назад и задъхано се засмя.

— Този път закопчалката е отпред. — Изпита задоволство, че той явно не бе много опитен със сутиените. Искаше ѝ се да вярва, че тя е специална, че може да го накара да се смути и обърка.

Брад се усмихна, разкопча сутиена и взе гърдите ѝ в ръцете си. Засмука едното зърно и облиза с език нежната алвеола, а сетне се премести на другото.

Изпълнена със сладката болка на екстаза, Алисън замята глава, сякаш не можеше да понесе огнената лава, която обливаше всяка клетка на тялото ѝ. Струваше ѝ се, че не може да издържи нито миг повече, но не искаше да го накара да спре. Ръката ѝ бавно се плъзна надолу, обхвана пулсиращия му член и пръстите ѝ се сключиха около него. Искаше да го накара да копнее за нея, така както тя жадуваше за него.

Бедрата му се задвижиха в ритъма на любовта, ръката му се стрелна надолу и смъкна дантелените ѝ гащички, а пръстите му леко погалиха влажната и изгаряща женственост между краката ѝ. Тя се изви към него, тръпнейки в предвкусване на удоволствието.

Когато мислеше, че повече не би могла да издържи и миг това сладостно мъчение, той се намести между бедрата ѝ. Тя се надигна, за да го посрещне, но Брад леко я отблъсна и замасажира бедрата ѝ.

— Искам да опозная всеки сантиметър от тялото ти. Дали не съм пропуснал нещо? — промълви той, обсипвайки с леки целувки лицето ѝ.

Ходилата ми, помисли си тя, но сега не бе моментът да му го казва. Вместо това се притисна към него и този път той се плъзна в нея.

Тялото ѝ бе готово, възбудата ѝ бе толкова силна, че само след няколко негови тласъка, тя усети как напрежението набъбва, но той я спря.

— Не още — прошепна младият мъж, застина за миг и сетне започна да се движи с бавни, подлудяващи движения.

Алисън се остави той да владее тялото ѝ, вкусувайки сладкото мъчение. Но после, въпреки неговите усилия, тя усети как спиралата на екстаза я понесе нагоре към върховете на крайното освобождение.

Вероятно той също го бе усетил, тъй като изражението на лицето му се промени и тя разбра, че бе загубил контрол и се присъединяваше към нейния див, стихийен екстаз. От гърдите ѝ се изтръгна вик на задоволство, а тялото ѝ се разтърси в невероятните тръпки на оргазма.

По-късно, когато мислите ѝ се проясниха и отново можеше да разсъждава, Алисън лежеше сгушена до топлото тяло на Брад. Искаше ѝ се да остане така поне година или две. Чувстваше се толкова затоплена и защитена. Всичките ѝ проблеми и тревоги бяха някъде надалеч...

Брад я притисна по-плътно към себе си, космите на гърдите му гъделичкаха гърба ѝ, а брадата му — врата ѝ.

— Надявам се, че няма да си обръснеш и гърдите — подразни го тя и се изви назад.

— Само ако решиш, че харесваш гладки гърди. — Топлият му дъх парна ухото ѝ.

Двамата останаха да лежат мълчаливи, отпуснати и задоволени.

— Знаеш, че не мога да остана — промърмори той.

— Знаем — прошепна Алисън.

Той, разбира се, намекваше за детектива, нает от Дъглас, ала в един миг младата жена се запита дали думите му не криеха по-дълбок смисъл, дали не искаше да ѝ каже, че това, което бе между тях, не може да продължи дълго. Може би полицаите не бяха толкова зле платени, както твърдеше Дъглас, ала Брад наистина щеше да бъде луд, ако се захване сериозно с бедна жена с дванадесетгодишна дъщеря и бивш съпруг, който продължава да ѝ създава проблеми.

Не че в този момент самата тя можеше да си позволи сериозна връзка с него или с който и да било друг. Може би, след като стабилизира живота си, след като започне да печели достатъчно, за да може да издържа себе си и Мегън и да се бори с Дъглас... Колко наивна е била през всичките тези години, когато Дъглас настояваше, че тя не бива да работи, защото той ще се грижи за нея. Наистина добре се бе погрижил!

Но сега не искаше да мисли за това. Раздвижи крака, за да се притисне по-плътнo до Брад. Искаше да запази задълго в спомените си великолепното усещане за тялото му, да му се наслади, колкото се може по-дълго, преди отново да се върне в реалния свят. Наведе глава и целуна рамото му.

Усети как той се раздвижва и членът му, притиснат до задничето ѝ, отново се втвърдява. Алисън се извърна към него и прокара език по едното зърно на гърдите му.

Доста по-късно Брад се измъкна от леглото.

— Не мисля, че съм в състояние да карам велосипеда си — изохка той. — Виновна си ти. Дали да не открадна някоя кола?

— Предполагам, че ще трябва да вземеш такси — лениво се усмихна тя, наслаждавайки се на чувството на пълна сигурност.

— Безсърдечна жена! — Той я плесна по голото дупе и започна да нахлузва джинсите си.

Когато бе напълно облечен, приседна на ръба на леглото.

— Утре ще дойдеш ли отново в покрайнините?

Алисън простена и се зави презглава.

— Единствените ми свободни дни са понеделник и вторник, а аз вече прекарах единия от тях в работа. Както и да е... — Тя седна в леглото. — Не можем да спрем точно сега. Какво си наумил?

— Нищо особено. Колкото и да не ми се иска да го призная, ти изглежда имаш повече успех от мен. Вече си постигнала някаква степен на разбирателство с тези хора.

— Може ли да получа писмено потвърждение? — пошегува се Алисън.

Той не обърна внимание на думите ѝ и продължи:

— Бих искал да им зададеш още няколко въпроса. Този път с определена цел. Ела сама, без камера, само да поговориш с тях. Приблужи се откъм задната врата, вмъкни Дийли в разговора и виж какво ще излезе. Ти го познаваше. Имаш извинение, че искаш да разбереш нещо повече за него.

Наведе се и я целуна по бузата.

— Аз ще бъда там, ако се нуждаеш от нещо — увери я младият мъж, — но ти ще си звездата. Аз само ще слушам. Може да им се стори съмнително, ако и двамата задаваме прекалено много въпроси.

Алисън последва Брад на долния етаж, изпрати го, а след това се качи в спалнята си и се сгуши под завивките. Усети лекия аромат на одеколона му и по тялото ѝ мигновено полазиха приятни тръпки. Колкото и да се чувстваше добре, щеше да бъде още по-прекрасно да се събуди в прегръдките му.

Удари с юмрук възглавницата и зарови глава в нея, опитвайки се да прогони неразумните мисли и желания.

Малко след един на обяд на следващия ден Алисън пристигна в приюта „Нова надежда“. Помещението бе полупразно. Бездомниците бяха получили дажбата си. Наоколо нямаше репортери и телевизионни камери. Нормално ежедневие.

Изпънал дългите си крака, Брад бе седнал в ъгъла с неколцина други мъже и от време на време кимаше на някои забележки. Хвърли ѝ бегъл поглед. Въпреки че ѝ се искаше да я посрещне по-топло, държанието му ѝ припомни, че я очаква работа. Днес бе неин ред и той се бе оттеглил от сцената.

Преподобният Полък говореше с висок мъж в тъмен костюм. Двамата си стиснаха ръцете, Полък го потупа по гърба и мъжът излезе, като се усмихна на Алисън, докато минаваше покрай нея.

— Здравей, приятелко! — Полък я посрещна с протегнати ръце и широка усмивка.

— Добър ден, преподобни.

Сграбчи ръката ѝ и здраво я стисна.

— Твоят репортаж доведе при нас чудесни хора точно както ни обеща.

— Получихте ли помощи?

— О, да. — Той я поведе към една от пейките на предната редица и седна до нея. — Получихме доста дарения — храна, дрехи, одеяла, пари. Мъжът, който току-що си тръгна, ни даде петдесет долара и обеща всеки месец да изпраща.

— Това е прекрасно! И вие мислите, че е само заради моя репортаж?

— С твоя помощ много щедри хора узнаха за нас. Наистина го дължим на теб.

Алисън се почувства едновременно засрамена и въодушевена.

— Аз... искам да кажа, че репортажът беше от полза и за мен.

— За всяка добрина си има и отплата — увери я преподобният и я потупа по ръката. — Имаш вечната благодарност на всички тук, както и на тези, които ще дойдат.

— Благодаря ви — прошепна младата жена. Зърна с периферното си зрение Брад и си припомни целта на идването си. — Жалко, че Дийли не е тук, за да сподели с нас всичко това.

Наблюдаваше внимателно Полък, за да види реакцията му. Той сигурно знаеше нещо, но явно бе решен да защитава паството си и да се справя с проблемите, както намери за добре.

Изражението на лицето на преподобния не ѝ подсказа нищо. Усмивката му си остана все така блажена.

— Дийли вече не се нуждае от одеяла и храна. Духът му е завинаги освободен и пречистен.

— Да, но той толкова усилено се стараеше да се поправи. Чух, че се отказал от алкохола...

Усмивката на Полък стана още по-широка и щастлива.

— Той дойде при мен. Поговорихме. Хората искат да са праведни, но плътта е слаба.

— Дийли вече няма защо да се тревожи за слабостта на плътта си.

Полък кимна и засия насреща ѝ.

— Толкова е рядко да откриеш сродна душа. Сестро, ти си истинска светица.

Алисън не бе сигурна в това, тъй като и в момента се опитваше да го подведе, за да може да измъкне нещо от него.

— Видяхте ли се с Дийли през нощта, в която умря? — попита тя. Реши да говори направо. Заобиколните ѝ въпроси явно нямаше да я доведат до никъде.

— О, да. Той беше тук.

— Сам ли си тръгна?

— Той се възвиси на крилата на любовта.

О, Господи! Преподобният отново се бе отнесъл!

Но уклончивият му отговор потвърди подозренията на Алисън, че свещеникът знае повече, отколкото казва.

— Сигурно е много мъчително за вас да виждате мъртви хора, които толкова добре сте познавали. Убедена съм, че от всички най-много вие бихте искали да видите убиеца заловен и наказан.

Очите му придобиха замечтан израз.

— Ние сме на този свят, за да помагаме на другите, да бъдем защитници и водачи на нашите братя. — Погледът му се избистри и той отново взе ръката на Алисън. — Оценяваме безкрайно твоята помощ, дъще. — Изправи се и се отдалечи. Седна на една пейка до някакъв бездомник.

Алисън погледна крадешком към Брад, но не бе сигурна дали той я наблюдаваше. Гъстата брада и рошавата коса действително бяха отлична дегизировка и скриваха по-голямата част от лицето му.

Искаше ѝ се да обсъди с него разговора си със свещеника, но отлично знаеше, че в момента е невъзможно. Беше повече от сигурна, че преподобният Полък знае нещо, но смяташе, че постъпва правилно, като го крие, за да защити приятелите си.

Младата жена си напомни, че я чака още доста работа и тръгна сред хората, опитвайки се да ги заговори. Не постигна особен успех. Повечето я познаваха и я бяха приели, но изглежда никой не знаеше нищо за смъртта на Дийли.

След четири часа се чувстваше напълно изцедена и много потисната. Всичките ѝ представи за интересния и възбуждащ живот на

ченгетата се бяха изпарили. Брад си го казваше: „Уморителна и понякога доста скучна и рутинна работа“.

Тогава се появи Хенри.

Предишния ден бе взела интервю от високия, мършав мъж и няколко секунди от историята му бяха вмъкнати в репортажа ѝ, излъчен в новините в десет. Алисън имаше чувството, че Хенри е временно тук. Отскоро бе без постоянна работа, но всеки ден ходеше в бюрото за безработни и си намираще по нещо.

На устните му играеше срамежлива усмивка. Видя Алисън и се насочи право към нея.

— Може би скоро ще си намеря постоянна работа — каза ѝ той. — Един тип ме видял вчера по телевизията и се обадил в агенцията.

— Чудесно! — зарадва се младата жена и за втори път през този следобед внезапно почувства, че умората я напуска. — Седни и ми разкажи по-подробно.

Беше толкова завладяна от вълнението на Хенри, че съвсем забрави за работата си, докато не зърна с крайчеца на окото си Брад, който се движеше из стаята.

— Сигурна съм, че ще успееш — окуражи тя Хенри. — Само че трябва да бъдеш много внимателен. Разбрах, че малко преди да го убият, Дийли също се е опитвал да сложи живота си в ред.

Хенри я изгледа с подозрение.

— Дийли имаше много проблеми.

— Може би той никога нямаше да успее да се завърне в обществото — съгласи се Алисън, — но поне бе спрял да пие. А това е голяма крачка.

— Никога не е задълго.

— Може би този път е щял да успее. Полък му е помагал. Жалко, че не е имал възможност да продължи.

— Мисис Прескът, не ми се иска да говоря лошо за мъртвите, но Дийли беше пиян в нощта, когато го убиха.

При тези думи Алисън едва не подскочи.

— Сигурен ли си? Говори ли с него? Каза ли на полицията за това?

— Не. Това няма нищо общо с убиеца и не виждам смисъл да казвам нещо, което не би могло да им помогне. — Втренчи се в загрубелите си от работа ръце, сетне вдигна глава към нея. Очите му я

гледаха умоляващо. — Няма да го споменете в новините или да го кажете на някого, нали?

Алисън внимателно обмисли отговора си.

— Няма да направя нищо, което да опетни паметта на Дийли — увери го тя. — Сигурен ли си, че е бил пиян? Понякога Дийли не говореше много свързано дори когато бе трезвен.

— Да, госпожо, сигурен съм, че беше пиян. Свещеникът му помагаше да се крепи на краката си.

Трябваша й няколко секунди, за да осмисли важността на последните думи на Хенри. Може би те не бяха следа към убиеца, но със сигурност доказваша, че Полък се опитваше да прикрива хората си. Той не бе споменал този факт.

— Кога го видях?

— Късно през нощта в събота. Аз работих през целия ден, помагах на едни хора да се преместят. Те ми платиха допълнително за подреждането на мебелите, а след това ме почерпиха с пица. Беше доста далеч оттук и когато пристигнах, вече бе станало късно. Наистина бях много уморен и ми се искаше по-скоро да си легна. Тогава ги видях.

— Искаш да кажеш откъде? Не в мисията?

— Заобикаляха сградата, идваша някъде отзад. Дийли изобщо не можеше да върви. Свещеникът направо го влачеше. — Хенри поклати глава. — Не ми е приятно да го казвам, но това никак не ме изненада.

— Къде мислиш, че отиваша?

— Не знам. Свещеникът не обича пияниците. Може би се е опитвал да накара Дийли да върви, за да изтрезнее, преди да го пусне вътре в мисията.

— Но Дийли повече не се върна, нали?

— Не, госпожо. Но не се разстройвайте. Както беше мъртвопиян, той едва ли е усетил нещо.

Алисън кимна, изпълнена с разочарование. Колко глупаво и самонадеяно от нейна страна беше да смята, че може да открие нещо за убиеца, когато Брад с целия си опит не бе успял да го стори вече цял месец. Сега само знаеше, че Дийли бе изгубил кратката си битка с алкохола и очевидно Полък прикриваше този факт. В това нямаше нищо особено.

Замисли се дали да не притисне Полък, като му каже какво е научила и да наблюдава реакцията му. Изкушението бе голямо, но пък ако го разгневи, той може да ѝ забрани да идва в мисията. Добре би било малко да помисли, да го обсъди с Брад и да стигнат до най-доброто решение.

Загледа се в Полък, който приказваше в другия край. Това бяха неговите хора. Той водеше дълги разговори с тях, опитваше се да ги насочи в правия път... защитаваше ги.

Може би все пак денят не бе пълна загуба на време. Полък бе излъгал — или поне бе скрил, — че знаеше за последното напиване на Дийли. Освен това не бе споменал, че се е виждал с Дийли в нощта, когато е бил убит. Какво ли още криеше зад високопарните си фрази?

ГЛАВА 14

Брад изчака половин час, след като Алисън излезе от приюта, освободи пикапа си от гаража и се насочи към къщата ѝ. Трябваше да ѝ признае, че бе работила много усърдно. Бе прекарала целия следобед в мисията, разговаряйки с всички обитатели, които изявиха желание да ѝ се доверят. Обаче, когато си тръгваше, не изглеждаше много щастлива. Брад предположи, че не се е добрала до нищо интересно... или поне до нищо разтърсващо.

Въпреки това той нямаше търпение да говори с нея. Нямаше нищо против разтърсващите и преобръщащи живота неща, но те рядко се срещаха в реалния живот. Щеше да бъде доволен, ако Алисън се бе добрала до поне малко късче информация, което да го насочи по някаква следа.

Паркира няколко пресечки преди къщата ѝ и тръгна пеша. Не видя никакви подозрителни коли наоколо, но не се съмняваше, че скоро щяха да се появят. Не за първи път прокле глупостта си и си напомни, че сигурно напълно е загубил здравия си разум. Да си сътрудничи с репортерка, която на всичко отгоре бе и под постоянно наблюдение.

Когато Алисън отвори вратата и му се усмихна, по тялото му пробягаха приятни тръпки.

Наистина беше изгубил разсъдъка си. Нямаше съмнение в това. Поведението му бе равностойно на самоубийство.

— Къде е Мегън? — попита той, когато Алисън го поведе към масата в трапезарията. Не се нуждаеха от едно дете с развнтено въображение по време на разговора си.

— Изпратих я при съседката.

— Добра идея.

Тя му кимна да седне и Брад с одобрение забеляза нахвърленото върху един лист.

— Направих кафе — рече младата жена и изчезна в кухнята. Върна се след миг с две чаши димящо кафе. — А сега — започна тя и

се настани на един стол, — преди да споделя информацията си с теб, бих искала да съм сигурна в нашата сделка. Аз ще бъда там през цялата вечер и ще присъствам на разпитите и всичко останало. Освен това ще доведе и Рик, за да снима, когато направиш ареста.

Брад се втренчи смаяно в нея. Искаше му се да извие тънкия ѝ бял врат. Значи тя нито за миг не бе забравила целта си... Не бе зле и той да си припомни своята. Това, че я бе любил и я бе държал в прегръдките си, не бе променило нищо. Те все още бяха на противоположните страни.

— Можеш да си на разположение, но няма да позволя нито на теб, нито на Рик да застрашите ареста или да провалите някои от полицейските процедури.

Тя отпи от кафето си, без да откъсва поглед от лицето му, и накрая кимна.

— Термините „на разположение“ и „застрашавам“ трябва да се уточнят. Няма да позволя ти самоволно да взимаш решения кога и как да действам.

Той се съгласи през зъби и тя му разказа за разговора си с Хенри Даусън.

— Добре — рече той, когато Адисън свърши, — значи имаме доказателство, че Дийли отново е бил пиан, че Полък вероятно е последният, който го е видял жив, и че ни е излъгал.

— Доста мислих за това — продължи младата жена — и стигнах до извода, че Полък знае нещо. Сигурна съм. След като Дийли не се е върнал в мисията, очевидно свещеникът го е завел някъде да изтрезнее, някъде, където е мислел, че е безопасно, но се е оказало, че не е. Мисля, че има голяма вероятност Полък да знае кой е убиецът.

Брад бавно кимна, обмисляйки фактите.

— В това има смисъл — рече накрая той. — Ние направихме някои проучвания за миналото на Полък. Всичко това напълно се връзва.

Тя рязко остави чашата си на масата.

— Ти не си ми казал нищо за миналото на Полък. Нима само аз трябва да спазвам уговорката? Аз да ти разказвам всичко, а ти нищо? Как мога да ти помогна, ако не знам какво става?

— Алисън — възрази младият мъж, — аз съм полицай. Голяма част от моята информация е поверителна. Съжалявам, но нещата стоят

точно така. Но — той вдигна ръка, за да предотврати негодуванието ѝ, — ще ти разкажа за Полък.

Тя кимна, видимо успокоена.

— Бил е пастор в един малък град в югоизточната част на Оклахома. Фанатично предан към църквата. Скоро започнал да обсажда управата на затвора. Ще ти спестя подробностите. Накратко — успял е да се сдобие с пускането на неколцина престъпника под наблюдение. Един от тях се хванал като градинар при много влиятелен човек в областта. Полък го протезирал. Един ден този тип се наквасил до козирката, нахлул в къщата и избил цялото семейство. После седнал и пресушил всички напитки в бара. Накрая припаднал.

Алисън се намръщи. Пръстите ѝ стискаха силно чашата с кафето.

— Това е ужасно — пресипнало рече тя.

Брад кимна. Очевидно не е била репортер достатъчно дълго и още не се бе сблъсквала с грозната страна на живота, която той виждаше всеки ден. Мина му мисълта, че би искал по някакъв начин да ѝ помогне да запази тази своя невинност, но още няколко години в телевизията и от нея нямаше да остане и следа.

— Доста от нещата край нас са ужасни — каза младият мъж. — Както и да е, Полък приел случилото се изключително лично. Изпаднал в дълбока депресия и прекарал няколко месеца в клиника за душевноболни. Когато излязъл, бил още по-потиснат, но решен да помогне на онзи тип. Свидетелствал по време на процеса, като заявил, че за всичко е виновен той, тъй като, ако си бил свършил добре работата, този мъж никога нямало отново да затъне в грях. Опитал се да го спаси! Това се е случило преди година. После Полък изчезнал за няколко месеца. След това се появил тук и поел грижата за бездомниците.

— Разбирам — промърмори Алисън и потръпна, въпреки че в стаята бе топло. — Всичко си пасва. Той знае кой е убиецът, но се смята за виновен за действията на този мъж, затова го защитава. След като си знаел всичко това, защо не си наблюдавал Полък през цялото време?

— Държах го под око и няколко пъти се опитах да поговоря с него, но без особен резултат. Какво предлагаш да използваме — малка доза наркотик или директни мъчения? — пошегува се Брад.

Тя сви рамене.

— Прав си. И аз не успях да измъкна нищо от него дори когато му задавах директни въпроси. Той е специалист по избягването на отговорите. Какво ще правим сега?

Брад изпи остатъка от кафето си.

— Добре дошла в полицейското ежедневие. От доста време си бием главите в стената без никакъв резултат. Бих искал да имам достатъчно аргументи, за да се сдобия със заповед за обиск и да претърся онази задна стаичка.

— Не е ли достатъчно, че е бил с Дийли през нощта, в която е бил убит, и е излъгал за това?

— Съмнявам се...

— В такъв случай не ти помогнах особено.

Алисън изглеждаше толкова отчаяна и разочарована, че той се пресегна през масата и я хвана за ръката.

— Напротив, помогна ми! Само за няколко дни ти постигна по-голям напредък, отколкото аз за цели три седмици. Рядко се случва, да разкрием убийство по една следа или случайно изпусната дума, както става във филмите. Ние събираме късче по късче всяка информация, до която успеем да се доберем. Това е бавна и скучна работа. А ти току-що добави доста голямо парче към купчината.

Алисън му се усмихна и разочарованието в очите ѝ се смени с оживление. Той усети как в гърдите му се разгаря желанието да я грабне в прегръдките си и да я приласкае и утеши. Тази жена го бе преследвала, бе изложила на риск прикритието му и го бе изнудила да я допусне по-близо до разследването, за да се сдобие с проклетия си репортаж. По-скоро тя би трябвало да го утешава и приласкава.

Ала той не пусна ръката ѝ. Тя бе толкова крехка, топла, гладка... както всичко останало у нея. Тялото му отново откликваше на нейното.

Искаше да я притисне до себе си, да почувства как плътта ѝ се докосва до неговата, да я люби и напълно да забрави работата под прикритие, детективите на Дъглас, дъщерята на Алисън, репортерската надпревара, желанието ѝ да спечели много пари и факта, че никога повече няма да я види отново, след като тя най-сетне направи великия си репортаж...

Сякаш прочела мислите му — или езика на тялото му — тя бавно примигва и тъмните ѝ очи се замъглиха. Бутна стола си назад и се изправи. Той също, без да пуска ръката ѝ. Двамата пристъпиха

едновременно един към друг, Брад я притисна в обятията си, а устните му жадно се впиха в нейните.

Вратата се отвори с трясък.

— Мамо! О, ау!

Двамата се отдръпнаха като попарени един от друг и видяха Мегън, която ги зяпаше със сияещо лице.

— Не ми обръщайте внимание. Аз дойдох само да си взема друга игра. Но ще дойда по-късно. — Запъти се към вратата, оглеждайки се през рамо.

— Не излизай — възрази Алисън и се спусна към дъщеря си.

Брад смутено се изкашля.

— Да, аз тъкмо си тръгвах.

— Не е нужно да си тръгваш — възбудено изрече Мегън. — Аз мисля, че е страотно това дете ти и мама... е, нали се сещаш? Боже! Съучениците ми ще се пръснат!

— Не! — възкликнаха Брад и Алисън в един глас.

Алисън безпомощно погледна към него. Той пое дълбоко дъх, прекоси стаята, затвори вратата, за да не може детективът на доктор Дъглас да запечати сцената, и се приближи към Мегън.

— Скъпа, не бива да казваш на никого! Аз... ами... аз се крия. — Не бе съвсем далеч от истината. — Аз съм по средата на една много важна работа и ако нещо достигне до слуха на лоши хора, нещата може да се объркат фатално... Наистина зле.

Тя изглеждаше разочарована, но сви философски рамене.

— Добре. А ще може ли да разкажа на всички, когато свършиш работата си?

Сега бе негов ред да погледне безпомощно към Алисън.

— Ще видим — рече тя и Брад с мъка сдържа смеха си. Майките са си майки. Неговата собствена бе използвала тази фраза стотици пъти, когато искаше да каже „не“. И още от малък го бе разбрал. Мегън също го знаеше и се извърна към Брад, изпълнена с очакване.

— Когато всичко приключи — отвърна той. Това беше едно безопасно обещание.

— Добре — съгласи се момичето. — Но, нали няма да си тръгваш? Остани за вечеря, а после заедно ще гледаме телевизия.

Звучеше привлекателно. Прекалено привлекателно. Не му беше мястото тук и беше опасно да се чувства прекалено добре и удобно с

тях. След пет години Алисън нямаше да прекарва вечерите си в тази стара къща пред телевизора.

— Ще направя спагети — обади се тя.

Брад поклати глава.

— Не мисля, че идеята е добра. — Кимна леко с глава към вратата и беззвучно каза „детектив“ над главата на Мегън.

— На мен пък ми се струва чудесна идея — нацупи се момичето.

— Мегън, качи се горе и измий ръцете си за вечеря — нареди Алисън.

Дъщеря ѝ въздъхна дълбоко и завъртя очи.

— Мамо, но ти още не си започнала да приготвяш вечерята. Ръцете ми отново ще се измърсят, преди спагетите да станат готови. Защо просто не кажеш: „Мегън, изчезни, за да мога да целуна Брил за довиждане?“

Лицето на майка ѝ пламна, но гласът ѝ бе твърд.

— Мегън, върви в стаята си, докато аз поговоря с Брил... Бил.

Момичето се обърна към Брад, повдигна се на пръсти и обви слабичката си ръка край шията му. Жестът бе неочакван и обезоръжаващ. Брад се поколеба само за миг и сетне отвърна на прегръдката. Детето бе толкова малко, толкова крехко... толкова доверчиво. Каквото и да му струваше, не можеше да позволи на доктор Дъглас да я вземе.

— Чао — рече тя и се спусна към стълбите. После се спря и отново се обърна към него. — Утре ще дойдеш ли пак?

— Не знам — измърмори младият мъж. — Ще видим.

Мегън отново завъртя очи и хукна нагоре.

— Отивам в стаята си — извика тя и само след миг вратата на стаята ѝ многозначително се затръшна.

— Е — рече Алисън и обви ръце около себе си, сякаш внезапно ѝ бе станало студено, — какъв ще бъде следващият ни ход? Утре да отида ли отново в приюта?

— Утре не си ли на работа?

— След работа. Вероятно ще мога да се измъкна малко по-рано.

— Вече дните са къси. Не мисля, че е безопасно да ходиш там, след като мръкне.

Тя вдигна глава и вирна брадичка.

— Да не би да се опитваш да се отървеш от мен и да ме държиш настрани?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава ще се видим утре след работа. Ще се опитам да бъда там към четири. Между четири и пет.

— Ще те чакам.

Алисън грешеше. Брад не се опитваше да се отърве от нея, въпреки че навярно би трябвало да го стори. Беше наистина загрижен за нея и не му се искаше тя да ходи в покрайнините след мръкване. Но реши, че няма смисъл да ѝ го казва. Фактът, че се тревожеше за нея, бе достатъчно обезпокояващ. Нямахше намерение да ѝ позволи да го узнае.

— Ще дойда — увери го младата жена и той с мъка се пребори с желанието да я вземе в прегръдките си и да я целуне за лека нощ, сякаш бяха една обикновена двойка. Ала те не бяха двойка, още по-малко пък обикновена.

Брад решително излезе навън и тръгна по улицата, директно към черната кола, стар модел, паркирана няколко къщи по-надолу. Мъжът на предната седалка го наблюдаваше как приближава, а погледът му отчаяно шареше наляво-надясно, сякаш се опитваше да се изплъзне.

Брад почука на стъклото.

— Знаете ли колко е часът? — попита той. Не беше Съливан. Вероятно някой от подчинените му. На седалката до него лежеше бинокъл и фотоапарат с телеобектив.

За миг мъжът остана безмълвен, сетне преглътна и погледна часовника си.

— Пет и половина — смутолеви той.

— Благодаря. — Брад се отдалечи с бързи крачки. Още една кола и още един детектив, за когото трябваше да бъде нащрек. Откакто бе станал полицаи, не му се бе случвало да се забърква в по-заплетена и по-безнадеждна ситуация.

Алисън тайно погледна часовника си. Приближаваше пет часа, а тази „кратка“ среща с репортерите, операторите и техниците сякаш нямаше никога да свърши. Новият шеф на телевизионната станция вече половин час се опиваше от собствения си глас. Същински Полък! Неговата цел бе „добруването на медията“, но думите му звучаха също толкова надутото и кухо както на онзи свещеник.

Но не можеше да стане и демонстративно да си излезе. Единственото нещо, което бе разбрала от потока думи на директора бе, че работата ѝ никак не е сигурна. А всяка изминала минута увеличаваше вероятността Брад да не я дочака. Разбира се, тя можеше да работи и сама.

И щеше да го направи, ако се наложи. Но би било много по-хубаво той да е наоколо.

Най-после директорът приключи с речта си. Алисън вече очакваше да вдигне тост за бъдещите успехи на Канал 7, но той просто размаха юмрук във въздуха и ги призова „да вървят и да дадат най-доброто от себе си“.

Алисън отиде до бюрото си, взе чантата си и се приготви да си тръгва. Рик се приближи към нея.

— Разгневени наематели са обсадили новата къща за един милион долара на собственика на мизерните жилища, в които живеят. Искаш ли да дойдеш да направиш репортаж?

Първият импулс на Алисън бе да се съгласи. От това щеше да излезе добър репортаж, а тя се нуждаеше от колкото се може повече добри репортажи. Но вече работеше над нещо. То беше още по-важно, а закъсняваше.

— Не мога. Аз... — Замълча, тъй като Треиси се приближи и застана зад Рик.

— Аз съм свободна, Рик! Аз нямам деца, които ме чакат вкъщи, и не бързам да се прибирам.

Алисън стисна зъби и си заповяда да не обръща внимание на заядливи думи.

— Благодаря ти, Треиси — усмихна се тя. — Ако някога и ти имаш свой личен живот, аз също ще се опитам да ти помогна. Сега трябва да бягам. Ще се видим по-късно. — Изхвърча навън, преди Рик да ѝ се скара, че е изгубила самообладание или пък Треиси да разбере, че току-що я бяха обидили.

Паркира на улицата срещу входа на „Нова надежда“. Слънцето вече бе залязло и скоро щеше да се стъмни.

Когато излезе от колата и тръгна да пресича улицата, видя масивната, застрашителна фигура на Джийн. Тя стоеше на прага и се оглеждаше несигурно. Е, не е зле да започне с нея. Все още не е разбрала как е умрял съпругът ѝ.

— Здравей! — извика Алисън и ѝ махна.

Джийн се усмихна широко и вдигна ръка за поздрав. Беше намъкнала голям провиснал пуловер върху избеляла рокля, а шалът, който Алисън ѝ подари, липсваше. Очевидно вече го бе заменила за нещо друго.

— Как си? — попита Алисън и приближи до едрата жена.

— Добре. Чудесно. Имаме пица за вечеря. С най-различни добавки. Аз обичам пица.

— Аз също! — Никога досега Джийн не бе разговаряла с такава охота. Тя продължаваше да се усмихва, а очите ѝ блестяха, сякаш имаше треска. Ако не изглеждаше толкова щастлива, Алисън щеше да си помисли, че е болна. — А моята дъщеря може да живее само с пици.

— Ти имаш дете?

— Да. Дванадесетгодишно момиче. А ти имаш ли деца?

Огромната Джийн объркано се намръщи.

— Не мисля.

— Сигурна съм, че не би забравила, ако имаше.

Джийн кимна, усмихна се леко, а сетне се приближи до Алисън. Лицето ѝ изведнъж стана сериозно.

— Не позволявай на съпруга си да бие малкото ти момиче!

— Няма. Но той ме изостави заради по-млада жена, не си ли спомняш?

Джийн я потупа несръчно по рамото.

— Не се тревожи. Ти си малка и хубава. Ще си намериш някой друг. Но трябва да бъдеш много внимателна. Моят баща напуснал мама, когато съм била бебе. Тя се е омъжила втори път.

— Той биеше ли те? — попита Алисън.

— Кой?

— Вторият ти баща.

Джийн бавно поклати глава.

— Да. Биеше и мен, и мама.

— Значи затова си избягала от къщи заедно с... как каза, че се казвал съпругът ти?

Джийн се намръщи.

— Какво те интересува? Не можеш да го имаш.

— Знам — успокой я Алисън. — Не бих се опитала да ти отнема съпруга. Но това сега няма значение. Нали е мъртъв?

Очите на Джийн се напълниха със сълзи.

— Реймънд... — Започна тихичко да хлипа.

Алисън я изгледа смаяно. После си спомни какво ѝ бе казал Брад. Джийн беше наркоманка. Дали наркотиците не бяха причината за блясъка в очите ѝ? Потупа едрата жена по гърба.

— Всичко ще бъде наред — опита се да я успокои, без да знае какво повече да ѝ каже.

Внезапно нещо се заби в стомаха ѝ и Алисън политна назад, спъна се в ръба на тротоара и падна. Джийн се надвеси над нея със стиснати юмруци и злобно изкривена физиономия.

— Ти ми го открадна! Ти си мислиш, че само защото си малка и хубава, имаш правото да ми отмъкваш съпруга!

— Не — задъхано възрази Алисън, опитвайки се да се отдръпне от разбеснялата се жена. — Не, аз не съм откраднала съпруга ти. Аз също изгубих своя. — Това беше отчаян вопъл на една изоставена жена към друга.

Джийн се поколеба, примигна несигурно, но сетне устните ѝ се свиха в гримаса на омраза и тя с още по-голямо ожесточение се нахвърли върху Алисън и започна да я налага. Агресивността и болката бяха толкова неочаквани, толкова непознати за нея, че ѝ трябваша няколко секунди да осъзнае, че Джийн я бе нападнала и я биеше! А ако умре на този тротоар? Кой ще се грижи за Мегън?

С ритници и ръце Алисън се опита да отблъсне побеснялата жена, но Джийн я сграбчи за раменете, повдигна я и трясна главата ѝ в бетонната настилка. Ярки светлини експлодираха край нея. Умираще ли? В отчаяние Алисън се надигна, протегна ръце, напипа нещо меко и застиска! Силно... Силно...

Болзенената хватка в раменете ѝ отслабна, а пръстите, които се бяха вкопчили в нея, се отпуснаха. Алисън продължаваше да стиска силно, като се опитваше да не удари отново главата си в тротоара. Изведнъж усети как някой я повдига.

— Алисън, пусни я!

Гласът на Брад! Виждаше рошавата му глава, надвесена над Джийн. Той се опитваше да откъсне жената от нея... Внезапно осъзна, че ръцете ѝ стискаха гърлото на Джийн!

Тя охлаби хватката си и се претърколи настрани. Джийн се стрелна към нея и я сграбчи за косата. Алисън едва не изпищя от болка

и я стисна за китките.

Сякаш насън чу вика на Брад.

— Пусни я, Джийн, ще ти счупя ръцете!

Сирени и светлини.

Слава Богу! Полицията!

— Ей, вие, престанете! Всички до стената! А ти, приятелю, пусни тази жена!

Алисън усети как Брад пуска Джийн. Жената се стовари върху нея с цялата си тежест и тримата се затъркаляха по тротоара с преплетени ръце и крака. Сетне също толкова внезапно Алисън се почувства свободна. Вдигна поглед и видя двама униформени полицаи, които държаха Брад и Джийн. Единият от тях поне се опитваше да държи огромната жена, която отчаяно се бореше да се изкопчи. Алисън бе чувала, че наркоманите притежават изключителна сила. Сега вече знаеше със сигурност, че е така. Полицаят бе едър мъж, очевидно трениран, ала въпреки това едва удържаше огромната жена.

Алисън с олюляване се изправи на крака и видя как първият полицаи набута Брад на задната седалка на паркираната до тротоара полицейска кола.

— Не, почакайте — извика тя и направи крачка към колата. — Не можете да го арестувате.

Мъжът отиде до нея, сграбчи я, завъртя я и изви ръцете ѝ на гърба. Младата жена смаяно усети как първо около едната, а след това и около другата ѝ китка щракнаха белезници.

— Какво правите? Аз съм репортер. Онази жена се нахвърли върху мен. — Полицаят безмълвно я тласна към колата и я бутна на задната седалка до Брад.

Почакайте! Извика тя, но мъжът вече бе затръшвал вратата и се бе насочил към партньора си, за да му помогне да усмири Джийн. С пребледняло от паника лице, Алисън се обърна към Брад. — Какво става? Кажи му!

Брад пое дълбоко дъх.

— Да му кажа какво, Алисън? Че съм ченге под прикритие?

Главата ѝ се въртеше. Това не бе истина! Просто кошмар! Тя сега ще се събуди!

— Брад, онзи мъж ми сложи белезници!

Той сухо се усмихна.

— Знам. На мен също.

— И какво ще правим?

— Ще ядем калай, предполагам — тихо рече той.

— Какво?!

— Моите началници няма да останат очаровани от случилото се.

— Аз също не съм очарована.

Полицаят, който ѝ бе сложил бележниците, се плъзна на шофьорското място, взе радиостанцията и се свърза с участъка.

— Полицай — обърна се Брад към него, — пуснете тази жена. Тя просто се опитваше да се защити. Другата я нападна.

Мъжът не благоволи дори да се обърне към тях.

— Видяхте ли как я напада?

Брад се поколеба и Алисън с ужас осъзна, че той няма да излъже.

— Не. Но тъкмо излизах от приюта, когато видях как Джийн — едрата жена — се нахвърля отгоре ѝ и удря главата ѝ в тротоара.

— Кажете го на съдията. — Полицаят излезе от колата.

— Брад? В затвора ли ще отидем?

— Не се тревожи. Ще се обадя на Стийв. Той ще ни измъкне.

— О! — отпаднало рече тя, когато значението на думите му достигна до съзнанието ѝ. — Значи отиваме в затвора...

— Няма да е задълго.

Тя разтърси окованите си в бележници ръце. Нима всичко това става с нея?!

— Но аз не мога да отида в затвора! Аз трябва да се прибера у дома при Мегън!

— Ще се прибереш у дома. Вярвай ми! Просто малко ще закъснееш. И повече не споменавай за Мегън. Ако разберат, че имаш малко дете у дома, ще се обадят на баща ѝ да я прибере. А ако не се свържат с него, ще се обадят на социални грижи.

Сълзи на гняв и страх запариха очите ѝ, а тя дори не можеше да ги изтрие.

— Как можеш да си толкова спокоен?

— Повярвай ми, точно сега никак не съм спокоен.

Може би не е, помисли си Алисън, ала едва ли е и толкова разстроен, колкото нея. Той не рискуваше да загуби детето си...

Докато пътуваха към участъка, Алисън отново се опита да поговори с полицаята, но те не ѝ обърнаха никакво внимание. Когато

влязоха вътре, за да ги регистрират, тя си помисли, че никога досега в живота си не се е чувствала толкова унижена и изплашена. Джийн мърмореше нещо неразбираемо, а Брад мрачно мълчеше. Единственият начин да запази разсъдъка си бе да си повтаря обещанието на Брад, че скоро ще се измъкнат от този ад.

— Име? — попита мъжът зад бюрото.

Тя се опита гласът ѝ да прозвучи твърдо, с достойнство и едновременно с това невинно.

— Алисън Прескът.

— Алисън Прескът? — повтори женски глас зад нея. — Вие не работите ли в Канал Седем?

Алисън се извърна и видя една репортерка от конкурентна телевизионна станция, придружавана от... оператор!

— А пък аз си мислех, че тази работа ще се окаже адски скучна да седя тук цяла вечер и да наблюдавам как водят пияници и проститутки. Защо са те прибрали, Алисън?

Операторът повдигна камерата си и започна да снима.

Не можеше да се случи нещо по-ужасно. Сега целият град щеше да узнае, че е била арестувана заради участие в уличен побой. Директорът на станцията, Мегън, Дъглас. Всички щяха да знаят!

До нея Брад тихо въздъхна. Тя не бе единствената, която щеше да пострада от тази публичност.

ГЛАВА 15

— Човече, мислиш със...

— Не го казвай — изръмжа Брад и прекъсна гневната тирада на Стийв Рейни. — Не знаеш за какво говориш. Стийв спря да крачи и се взря, недоумяващ в партньора си, който седеше с приведени рамене до издрасканата дървена маса. В малкия кабинет.

— Знам само, че току-що рискува прикритието си заради една репортерка.

Брад скочи от стола и загледа Стийв не по-малко ядосано.

— Напълно си прав, Стийв! Но в същото време и грешиш. А начинът ти на мислене направо издиша!

— Моят начин на мислене ли издиша? А твоите действия? Да се замесиш в уличен побой и да те оставиш да те арестуват не е най-добрият начин да останеш незабелязан и да не привличаш вниманието върху себе си. Но да се довериш на репортер и да му позволиш да ти помага в разрешаването на случая е най-малкото проява на глупост.

Брад се отпусна обратно на стола. Не можеше да възрази на обвиненията на партньора си.

— Нещата не стоят точно така. Не съм се събудил някоя сутрин с внезапно хрумване да въведа Алисън Прескът в нещата, нито пък съм я молил да ми помага. Казах ти как стана всичко.

Стийв седна на стола срещу него.

— А пък аз от самото начало ти казах да стоиш по-далеч от нея.

— Това нямаше да помогне. Тя е като хрътка. Щом преследва нещо, не се отказва, докато не го настигне.

— Казваш го с такъв тон, сякаш си много горд с нея.

Стийв е прав, осъзна Брад. Не бе успял да сдържи нотката на гордост в гласа си. Алисън със сигурност бе обърнала живота му с главата надолу, но не можеше да ѝ се отрече, че притежава твърд характер и решителност. Много хора на нейно място щяха да паднат духом и да се откажат. Но Алисън беше боец. За съжаление, усилията ѝ да успее в професията си го бяха насадили на пачи яйца.

— Добре, добре — примирително рече Брад. — Изкарай си го на мен, щом искаш. Но я измъкни от това място, за да може да се прибере вкъщи при детето си.

— Дете?!

— Тя има дванадесетгодишна дъщеря, която в момента е сама у дома.

— Дванадесетгодишно момиче си стои само у дома по това време на нощта? Защо не каза? Щяха да изпратят някого там!

— Именно заради това. Алисън води дело за попечителство над детето. Ако в къщата ѝ се появят от социални грижи, съдът не би бил очарован и бившият ѝ съпруг ще се възползва от това, за да ѝ отнеме дъщерята.

— И ти най-безобразно си решил да престъпиш закона? Доколко си обвързан с тази жена? Спиш ли с нея?

Брад не искаше да лъже, но не можеше да му каже и истината. Обаче колебанието му бе достатъчно.

Стийв се облегна назад и звучно изруга.

— Това обяснява всичко.

— Това не обяснява нищо и няма нищо общо със случая. Виж, колко пъти сме използвали информатори, за да се доберем до следа? Случаят не е много по-различен. Алисън спечели доверието на тези хора и откри някои неща, които аз не успях. Не му харесваше, че Стийв го принуждава да защитава действията ѝ — действия, които самият той не одобряваше напълно.

Рейни поклати глава.

— Можеш да си сигурен, че е съвсем различно. Ти си този, който трябва да бъде там и да събира информация. А твоят „информатор“ се кани да съобщи за теб от телевизионния екран. По-добре се постарай веднага да я отстраниш от сцената. Това, което вършиш с нея насаме, си е твоя лична работа, но я дръж по-далеч от полицейските задачи. Разбрахме ли се?

Брад удари с юмрук по масата.

— Млъквай! — Знам отлично всички неща, които не е трябвало да правя, както и знам какво трябва да направя занапред. Съвсем скоро ще го чуя и от лейтенанта. Но точно сега не можеш ли да забравиш за малко, че си полицай, да бъдеш просто приятел и да ни измъкнеш и двамата от затвора?

— Предполагам, че бих могъл — омекна Стийв. — Но ти наистина си се забъркал в голяма каша, приятелю!

— Благодаря, че ми го каза. Не бях забелязал — саркастично отвърна Брад.

А Стийв все още не знаеше най-лошото. Въпреки всичко, което бе направила, въпреки всички проблеми, които му бе създала... и сигурно и в бъдеще щеше да му създаде... той бе загрижен за нея. Когато изтича навън, чувайки виковете на Джийн и я видя да удря главата на Алисън в бетонния тротоар, всичко в него се преобърна. Алисън можеше да бъде убита! А дали той можеше да продължи да живее без нея?

Минаваше единадесет часа, когато Алисън най-сетне се прибра у дома. Главата и стомахът я боляха, чувстваше се унижена, потисната и изморена. Колата на Дъглас, паркирана пред къщата, не я накара да се почувства по-добре.

Спря колата си на алеята. Опита се да не мисли какво означава присъствието на бившия ѝ съпруг, но сърцето ѝ ускорено заби, когато се втурна към входната врата. Замръзна на място. На входа се появиха Дъглас и Мегън. И двамата носеха чанти, пълни с багаж. Той се опитваше да ѝ открадне дъщерята и щеше да успее само ако Алисън бе закъсняла с още няколко минути!

— Мегън! — Гласът ѝ бе немощен шепот.

Мегън изпусна чантата си и се втурна да прегърне майка си.

— Пуснали са те от затвора! Когато ми се обади, за да ми кажеш, че ще закъснееш, не ми спомена, че си в затвора! Бях толкова разтревожена!

— Толкова си била разтревожена, че си се обадила на баща си?
— Алисън погледна към Дъглас над главата на дъщеря си.

— Всъщност аз ѝ се обадох — спокойно рече Дъглас. — Най-сетне постигна известността, за която толкова много мечтаеше, Алисън. Ти беше водещата новина в десет на конкурентната ви телевизионна станция.

— Не съм ги гледала. Гледах твоя канал, мамо. Татко се обади и ми каза, че си била замесена в уличен побой и си в затвора. Бях толкова уплашена. Наранена ли си? — Момичето се отдръпна и

тревожно огледа майка си. Дори и в замаяното състояние, в което се намираше, Алисън видя, че очите на детето са зачервени и подути, а по бузите ѝ има засъхнали следи от сълзи.

— Добре съм, мъничката ми. Беше грешка. Хайде да разопаковаме багажа ти и да те сложа да си легнеш. — Прегърна Мегън през раменете и понечи да пристъпи към вратата, но Дъглас я сграбчи за ръката.

— Тя идва у дома с мен. Не мисля, че една улична побойничка, която е била в затвора, е подходяща за майка.

Алисън стисна зъби и се опита да овладее надигацията се в гърдите ѝ гняв. Ако се нахвърли с юмруци срещу Дъглас, няма да реши проблемите си. Вече бе разбрала, че няма нито талант, нито желание да се бие. А Дъглас бе по-висок и от Джийн Огромната.

— Не — просто рече младата жена. — Тя няма да тръгне с теб. Тя ще се качи в стаята си и ще си легне. — Притисна по-плътено Мегън към себе си, като се молеше дъщеря ѝ да не заяви, че иска да отиде при баща си.

Дъглас студено се усмихна.

— Всичко свърши, Алисън. Дори и да остане при теб тази нощ, когато делото стигне до съда, аз ще покажа на съдията копие от новините и ти гарантирам, че ще загубиш. На филма се виждаш с белезници, застанала между двама скитници, единият от които очевидно е твой любовник. А през това време дъщеря ти си е сама у дома.

— Татко, престани! — обади се Мегън и гласът ѝ затрепери, сякаш отново щеше да заплаче. — Аз ти обясних, че Брил не е скитник, а мама току-що каза, че е станало грешка.

— Съжалявам, принцесо — отвърна Дъглас. Говореше на Мегън, но не откъсваше студения си поглед от бившата си съпруга. — Рано или късно ще трябва да разбереш истината за майка си. Тя се движи сред изпаднали хора и се бие с тях на улицата пред вратите на приют за бездомни, където очевидно твоят Брил живее. А сега вече има и полицейско досие. Едва ли може да се кандидатира за титлата „майка на годината“.

— Татко, не говори така за мама! — Гласът ѝ пресекна и тя се притисна по-силно към Алисън, а слабичката ѝ ръка се обви около кръста ѝ.

— Скъпа, защо не се прибереш и не се приготвиш за сън? Ще дойда след минута.

— Мегън, вземи си чантата и върви в колата — заповяда Дъглас. — Ако искаш да дойдеш в Ню Йорк с мен и Бони, тази вечер трябва да ме последваш.

— Дъглас, не й причинявай това! — възмутено избухна Алисън. Мегън бе достатъчно разстроена, за да избира на кого от родителите си да се подчини, а сега и тази заплаха, че ще й отнемат дългоочакваното пътешествие!

— Тя е достатъчно голяма и знае какво иска. Нали така, принцесо?

— А ти си достатъчно голям, за да не я насилваш — рязко рече Алисън. — Прибирай се вътре, Мегън. Веднага. — Неохотно се освободи от прегръдката на дъщеря си, изплашена, че Дъглас ще я поведе насила.

Мегън погледна нерешително първо майка си, после баща си и колебливо пристъпи към къщата. Дъглас пусна ръката на Алисън и направи крачка към момичето, но не се опита да го спре, когато то мина покрай него. С търкалящи се по бузите сълзи, Мегън изтича през прага и затръшва вратата зад гърба си.

Ако все още ми бяха останали някакви съмнения, че наистина си загрижен за щастието на дъщеря си, ти току-що ги унищожих. Как можеш да й причиняваш всичко това? И без да дочака отговора му, Алисън го отстрани от пътя си и влезе в къщата.

Заклучи вратата и се облегна на нея. Пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои, преди да се изправи лице в лице с Мегън. Трябваше да бъде силна, за да даде сили и на дъщеря си.

— Мамо? — Тихият глас долетя от площадката в горния край на стълбите.

— Да, скъпа. Алисън се заизкачва.

Момичето стоеше, изпънато като струна, лицето му бе преbledняло, но не плачеше. Алисън прегърна слабичкото телце.

— Татко наистина ли ще те съди отново?

— Страхувам се, че да. Той... — Не можа да довърши, изречението. Не можеше да се насили да защити Дъглас, да изрече думи, които щяха да представляват само една огромна и неоправдана лъжа.

— Защо го прави? Ти никога не си ми забранявала да ходя при него! И защо каза онези ужасни неща за теб?

Едно дванадесетгодишно дете бе прекалено малко, за да бъде разкъсвано по този начин, твърде малко, за да се изправи срещу недостатъците на родителите си. Е, добре, реши накрая Алисън. Заради дъщеря си ще изрече една огромна лъжа.

— Баща ти те обича много. Той прави това, което смята за правилно, а аз това, което аз смятам за правилно. Ние и двамата искаме да си щастлива. Просто имаме различна представа за начина, по който това трябва да стане.

Напрегнатото телце на Мегън леко се поотпусна.

— Мислиш ли, че той наистина няма да ме заведе в Ню Йорк само защото тази вечер не тръгнах с него?

Алисън се усмихна, облекчена, че материализмът на дъщеря ѝ бе победил болката.

— Разбира се, че ще те заведе в Ню Йорк. Утре ще бъде в съвсем друго настроение. Знаеш, че понякога, когато са ядосани, хората казват неща, които в действителност не мислят.

— А той ти беше доста ядосан, задето си била в килията — рече Мегън и се отдръпна леко назад, за да погледне майка си в лицето. — Какво се случи? Защо двамата с Брил сте се били с онази странна жена?

— Аз разговарях с нея. Работех върху моя репортаж, когато тя ме нападна. Тя е много болна, може би взима тайно наркотици. Бил се случи наблизко и дойде да ми помогне. Патрулната кола мина и полицаите ни прибраха всички за... да ни разпитат, защото не знаеха какво точно се е случило. След като установиха фактите, ни пуснаха... нас двамата... с Бил. А сега върви да си лягаш. Утре ще трябва да ставаш рано за училище. — Обърна Мегън и я побутна към стаята ѝ.

Ала изглежда не бе толкова лесно да задоволи любопитството ѝ. Момичето се обърна с разширени от страх очи.

— Какво е правил Брил край онзи приют за бездомни? — тихо попита тя и Алисън разбра, че дъщеря ѝ се страхува да не изгуби мечтата си. Татко прав ли е? Брил скитник ли е?

— Не, баща ти не е прав. Бил не е скитник.

— А рокзвезда ли е?

— Не. Но е много специален човек.

Лицето на Мегън помръкна.

— Тогава кой е той? — Разочарованието в гласа ѝ бе съвсем ясно.

— Казах ти. Специален човек — увери я Алисън. — И това е всичко, което мога да ти издам в момента. Тайна е. Голяма тайна. Ти дори не би трябвало да знаеш толкова много. — Докосна с пръст върха на носа на Мегън и ѝ се усмихна. — Но аз съм сигурна, че мога да ти вярвам и че няма да кажеш на никого. Продължавай да твърдиш, че е рокзвезда, а когато всичко свърши, аз ти обещавам, че ще ти разкрия истината.

Думите изглежда възвърнаха настроението на дъщеря ѝ и очите ѝ оживено заблестяха.

— Ау! Да не би той да е шпионин или нещо подобно?

— Ни дума повече! Дори да забиваш нагорещени игли под ноктите ми! — Шегата ѝ бе възнаградена с тихо кискане. — Бягай в леглото и ме остави и аз да направя същото.

Мегън я целуна по бузата и тръгна към стаята си. Дете! Колко непостоянни са настроенята ѝ, помисли си младата жена, докато гледаше след дъщеря си. Лесно се разстройва и лесно забравя неприятностите.

На вратата на стаята си Мегън се обърна.

— Вие двамата с Брил любовници ли сте?

Алисън отвори уста да ѝ отговори, после се изкашля, за да спечели малко време. Как да отговори на подобен въпрос? Дали да ѝ каже, че са приятели? Но тя не бе сигурна, че са.

— Мамо, аз съм почти на тринадесет години — обади се Мегън, докато чакаше отговора. — Няма защо да се страхуваш да ми кажеш истината. Знам какво означава да сте любовници.

— Бил и аз сме бизнеспартньори — накрая рече Алисън.

Мегън недоверчиво повдигна вежди и Алисън разбра, че от вниманието на дъщеря ѝ не бе убягнал фактът, че тя не отрече. Явно ще се наложи занапред да бъде особено внимателна, много по-внимателна, отколкото досега.

— О, забравих да ти кажа, мамо. Обади се чичо Рик да попита дали се нуждаеш от нещо и каза, че някой си Гуди Хънтър искал да те види утре сутринта, като отидеш на работа. — Мегън влезе в стаята си и затвори вратата.

Гуди Хънтър. Директорът на станцията. Чудесно. Утре сигурно ще бъде уволнена.

Уморено се запъти към спалнята си и се тръшна върху леглото. Чувстваше се толкова изтощена, че можеше да заспи, както бе с дрехите.

Загуби ли работата си, никога няма да може да се пребори с Дъглас в съда. Въпреки че след тази вечер не бе сигурна дали това има някакво значение. Дъглас бе прав за едно — съдията няма да погледне снизходително на факта, че е била арестувана, докато се е биела с двама скитници, и е оставила дъщеря си сама през цялата вечер.

А за да станат нещата още по-лоши, тя наистина искаше да се обади на Брад, да го помоли да дойде и да я подържи в прегръдките си, да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Знаеше, че това не е възможно. Ако остави сега той да се справи с нещата, след това със същата лекота той можеше да реши да развали всичко. Точно както Дъглас...

По някакъв начин тя сама трябваше да се справя с трудностите и спънките в живота си.

Дали Господ щеше да ѝ прости, ако му се помоли да изпрати бавна и болезнена смърт на Дъглас, амнезия на директора на станцията, печеливш билет от лотарията на нея самата, а на Брад...

На следващата сутрин Алисън влезе с изправени рамене и вдигната глава в кабинета на директора. Нямахте да се предаде без бой.

Хънтър вдигна глава от бюрото.

— Затвори вратата — излая той.

Тя тъкмо я затваряше. Нямахте желание другите да станат свидетели на уволнението ѝ.

— Какво, по дяволите, се е случило снощи?

— Работех върху един репортаж, а онази жена ме нападна. Мъжът ми се притече на помощ. Аз съм напълно невинна. В полицията не са предявили никакви обвинения срещу мен.

— Не ти ли разрешиха да се обадиш по телефона?

— Да, разрешиха ми — отвърна Алисън, объркана от насоката на разговора. — Обадих се на дъщеря си, за да ѝ кажа, че ще закъснея.

— По дяволите! Що за репортер си ти? Защо не се обади в студиото? Позволи на конкурентна станция да се добере до тази

история, а на нас не каза нито дума!

Въпреки че не я бе поканил да седне, Алисън се свлече в едно кресло. Краката ѝ внезапно бяха омекнали.

— Искате да кажете, че е трябвало да ви се обадя, за да направите репортаж как отивам в затвора? — смаяно попита тя.

— Нали не си забравила за кого работиш?

Въпреки че шефът явно ѝ бе много ядосан, тя все още не бе загубила работата си.

— Не съм, разбира се. Но аз нямах намерение да позволявам на някого да прави репортаж за случилото се. Поне не засега. Публичността само би застрашила нещо много важно, над което работя в момента. — „Моля те, Господи, не му позволявай да иска подробности!“

— Каква е тази важна работа?

— Събирам материал за един сериен убиец на бездомни.

— Вече сме направили няколко такива.

— Но аз разполагам с нова информация. Имам улики...

— Разкажи ми.

— Не мога. Не мога да ви кажа, защото не мога да издам източника си.

— Не ме интересува кой е източникът ти. Искам само да знам каква е информацията. Кога ще можем да публикуваме всичко това?

Въпреки желанието си, Алисън му разказа какво бе открила, като внимателно избягваше ролята на Брад, както и информацията, която той ѝ бе дал. Докато говореше, видя как очите на директора заблестяхат и как той мислено пресмята всички евентуални облаги за станцията.

Когато свърши, Хентър продължи замислено да почуква с молива си върху бюрото.

— Добре — рече накрая. — Ето какво ще направим. Ще разпалваме любопитството на зрителите. Сигурен съм, че всички тази вечер ще изберат нашия канал, за да видят какво ще кажеш. Така че измисли някаква история, не ме интересува каква. В края на емисията водещият ще те попита за миналата нощ. Ти ще се усмихнеш загадъчно и ще кажеш нещо от рода на: „Нямам право да ви разкрия подробностите сега, но аз разполагам с много интересна информация за убийствата и съвсем скоро ще мога да представя на нашите зрители

всички детайли.“ Всяка вечер той ще те пита и ти от време на време ще трябва да му подхвърляш малко информация, колкото да възбуждаш апетита им. Надраскай няколко реда и ела да ми ги покажеш. — Наведе глава над бюрото и отново насочи вниманието си към документите, разпръснати върху него — знак, че можеше да си върви.

Очакваше да бъде много по-лошо. В крайна сметка не бе загубила работата си.

— Благодаря ви — каза младата жена. — Ще го направя. Изправи се и се запъти към вратата.

— Алисън!

Обърна се и видя, че директорът я гледа. Той наистина би могъл да бъде много привлекателен мъж, ако изражението на лицето му не бе толкова безизразно и студено. Приличаше на Дъглас.

— Този трик не може да се използва много дълго. Скоро трябва да приключиш с историята си.

Още натиск! Само това ѝ липсваше!

Видя Рик, който ѝ махаше от дъното на стаята. Докато минаваше покрай бюрото на Трейси, момичето ѝ хвърли злобен поглед. Това малко повдигна духа ѝ. Щом Трейси бе разстроена, значи Алисън бе на прав път.

— Какво, за Бога, стана снощи? — развълнувано я попита Рик.

— Дълга история. Позволи ми да проведе един бърз телефонен разговор, а след това ще ти разкажа всичко. Ще трябва и да реша колко от бижутата си да заложа, за да мога да ти платя тази вечер да се грижиш за Мегън.

Когато се обади на Брад, се включи телефонният секретар и тя остави съобщение да ѝ позвъни при първа възможност. Дватамата не бяха съгласували действията си за тази вечер, а тя нямаше никакво време за губене.

Алисън се втурна в къщата и се залови да приготвя вечеря от това, което намери в хладилника. Рик позвъни на вратата тъкмо когато изваждаше купите с бульон от микровълновата фурна.

— Чичо Рик! — Мегън радостно го поздрави. — Не е ли страхотно, че мама и Брил работят заедно върху някаква суперсекретна история? Знаеш ли някакви подробности?

По-добре да кажеш „не“ — извика Алисън, — в противен случай ще те подлуди, като през цялата вечер се опитва да измъкне нещичко

от теб.

— Чувала ли си се със специалиста по дегизировките? — попита Рик и влезе в кухнята.

— Не още. Ако не се обади, докато вечеряме, ще трябва сама да отида... — Погледна светналото от любопитство лице на Мегън, която бе промушила глава над лакътя на Рик. — Ще отида там, където със сигурност ще го намеря.

— В приюта за бездомни ли? — обади се Мегън.

— Там беше последната ни задача. Кой знае къде ще трябва да ходим тази вечер...

Това си беше самата истина, помисли си Алисън. Може би тази вечер Брад нямаше да отиде в приюта. Може би бе тръгнал по друга следа.

Но това беше без значение. Дори и той да не е там, тя трябваше да продължи разследването и без него. Тази вечер няма да влиза вътре в приюта, а ще остане навън с толкова много хора наоколо.

Независимо от това, Алисън се зарадва, когато по средата на вечерята телефонът иззвъня и тя чу гласа на Брад.

— Добре ли си? — попита той.

— Добре съм — хладнокръвно излъга младата жена. — На обичайното място ли ще срещнем?

— Трябва да поговорим за това.

— Говори! — Извинителната нотка в гласа му никак не ѝ хареса.

— Триха ми доста сол на главата заради това, което се случи снощи.

— Повече няма да се повтори.

— Партньорът ми и лейтенантът ме смъмриха най-строго, че съм те забъркал в този случай.

По гърба ѝ пропълзяха студени тръпки.

— И какво точно казаха те?

— Не се опитвам да разваля нашето споразумение. Ти ще си първата, която ще научи, когато всичко приключи, но дотогава трябва да стоиш настрана.

— Да стоя настрана?!

— Да. Остави ме сам да се справя със случая. Съжалявам, но нямах избор. Беше ми наредено да прекратя твое участие.

— Не! Не! Не съм съгласна! — Понижи глас, осъзнала, че Мегън е само на няколко метра в трапезарията и сигурно е наострила уши. — Заради нашето споразумение аз се нахиснах в най-лепката каша, която можеш да си представиш — сърдито изсъска Алисън в слушалката. — След това, което се случи снощи, Дъглас е убеден, че е спечелил битката за попечителство, а аз, разбира се, не можех да му кажа истината за теб. Освен това ме извика шефът и ми нареди да побързам с репортажа си. А ти ми говориш да стоя настрана?!

— Бъди разумна! Съвсем скоро, благодарение на помощта ти, ще успея да разреша този заплетен случай.

— Не ми дръж този покровителствен тон!

— Не ти дръжа покровителствен тон. Наистина го мисля. Твоето откритие ме насочи в правилна посока. Ако наблюдавам по-отблизо Полък, не се съмнявам, че ще ме отведе до убиеца. А след случилото се снощи, няма да се изненадам, ако това се окаже Джийн. Ще трябва да работя и нощно време. Обещавам ти, че съвсем скоро всичко ще приключи. Няма да те подведа.

— С теб или без теб аз ще ходя там всеки път, когато ми се удаде възможност. Нямам намерение да стоя настрана и да си клатя краката, надявайки се, че някой друг ще свърши работата вместо мен!

— Ти каза, че си рискувала длъжността си. Аз също не искам да загубя своята особено когато не е неизбежно. — Гласът му бе изгубил извинителните нотки и сега звучеше твърдо и решително.

— Чудесно — отсече младата жена. — Върши си своята работа, а аз ще върша моята.

— Алис, не бива да ходиш там без мен. Ами ако Джийн отново те нападне?

Алисън опипа цицината на главата си. Наистина не изгаряше от желание пак да се срещне с онази огромна жена.

— Пуснаха ли я от затвора? — нерешително попита тя.

— Стийв уреди да освободят и нея. Тя е главният ми заподозрян, а няма да мога да събера никакви доказателства срещу нея, ако е в затвора.

Алисън пое дълбоко въздух и изправи рамене.

— В такъв случай ще бъда много внимателна, когато е наблизо. Трябва да направя репортажа си!

— Алисън, бъди разумна! Ако отидеш там сама, особено през нощта, ще се изложиш на опасност. Наоколо броди убиец... Какво ще стане с Мегън, ако се случи нещо с теб? Тогава наистина ще се получи сензационен репортаж, а Дъглас ще вземе дъщеря ти.

— Нямам избор. Ще рискувам.

— Чудесно — сърдито изръмжа Брад. — Дръж се като глупачка и рискувай живота си! Но те предупреждавам, че няма да бъда наоколо, за да те пазя.

— Не съм те молила. И сама мога да се грижа за себе си. И така... предполагам, че все пак ще те видя? — Възнамеряваше последните й думи да прозвучат като нехаен въпрос, но вместо това отекнаха като молба и Алисън се мразеше за слабостта си.

— Алисън...

Умолителната нотка в гласа му събуди надеждите й.

— Да?

— Нищо. Прави това, което си решила. Дочуване.

Тя затвори и няколко минути остана втренчена в телефона. Нямахше сили да се върне в трапезарията и да погледне Рик и Мегън.

Не се нуждаеше от помощта на Брад и не бе разчитала на нея. Ала внезапно перспективата да действа сама й се стори странно плашеща. А откритието, че работата е по-важна за Брад, отколкото тя, че така лесно се бе съгласил да я лиши от помощта си и да не я вижда изобщо, й причини болка, която нямаше нищо общо с юмруците на онази жена.

Всъщност тази болка правеше всичко останало да изглежда без значение.

А това наистина бе много глупаво.

ГЛАВА 16

Вечерта Брад отиде в „Нова надежда“, в случай че Алисън се появи... което, разбира се, тя и направи. Очевидно бе дошла направо след работа, тъй като изглеждаше абсолютно не на място в елегантния си кремав костюм със смарагдовозелена копринена блуза. И въпреки това успяваше да накара хората, с които разговаряше, да забравят, че дрехите ѝ струват повече пари, отколкото те виждаха за една година, че тя ги използва, за да направи своя сензационен репортаж, което пък ще ѝ осигури още пари за още нови и скъпи дрехи.

Тя се движеше уверено от човек на човек, усмихваше се и разговаряше непринудено, сякаш бе домакиня, която забавлява гостите в салона си, а всички ѝ се усмихваха и я поздравяваха като стара приятелка. Вероятно бяха чули за инцидента предишната вечер и сега любопитстваха.

Но Брад си признаваше, че не бе само обикновеното любопитство. Тя действително имаше талант да накара хората да се отпуснат. Навярно останал от близкото ѝ минало, когато е посрещала и забавлявала гости...

Бе ѝ казал, че няма да е наоколо, за да я държи под око, но въпреки призивите на здравия разум не можеше да я остави сама. Тя бе отчаяна и Брад подозираше, че е готова на всичко, само и само да се добере до нужната информация. А кой би могъл да предвиди действията на един убиец?

Разбира се, Стийв Рейни и лейтенантът бяха прави и той наистина изглеждаше като пълен глупак да се вълнува за нея и да се тревожи какво може да ѝ се случи. Ала за него тя вече не бе просто една репортерка. Разбираше мотивите ѝ. Те не бяха продиктувани от егоизъм и алчност. И все пак младият мъж знаеше, че след като тя най-сетне направи вълнуващия си репортаж, а той залови убиеца, Алисън Прескът завинаги ще изчезне от живота му.

Но в момента трябваше да се погрижи тя да оцелее...

Тялото му се напрегна, щом зърна внушителната Джийн да се приближава към Алисън. Когато журналистката вдигна глава и видя огромната жена, надвесена над нея, очите ѝ се разшириха и Брад си помисли, че тя сигурно ще побегне от страх. Но Алисън не се помръдна от мястото си. Тя наистина не се предаваше лесно. Сякаш чу думите на Рейни: „Казваш го с такъв тон, сякаш си много горд с нея.“ Е, независимо от всичките си недостатъци, тя притежаваше и много хубави качества и смелостта със сигурност бе едно от тях.

След няколко минути Алисън се отпусна и се усмихна. Едва тогава и Брад се успокои.

Когато преди малко бе говорил с Джийн, той бе разбрал, че тя не помнеше нищо от случилото се предишната вечер и не таеше лоши чувства.

Младият мъж подскочи, когато Полък се отпусна на пейката до него. По дяволите! Така се бе заплеснал по Алисън, че бе забравил за работата си.

— Миналата нощ се държа много смело — каза свещеникът и погледна към Алисън. — Но аз се страхувам, синко, че в момента се стремиш към нещо, което е недостижимо за теб и само ще ти причини болка.

Трябваша му няколко секунди, за да разбере значението на думите. Полък бе забелязал интереса му към Алисън и го предупреждаваше, че тя не е за него, че един скитник не би могъл да се надява да спечели приятелството или любовта на такава жена.

— Знам, отче. — Брад се усмихна. Той може и да не беше скитник, но Полък бе улучил болното му място. — Аз просто се тревожа за нея. Страхувам се, че Джийн може отново да я нарани.

Лицето на Полък светна, озарено от широка усмивка.

— Можеш да си отдъхнеш и да се успокоиш. Нашата сестра, Джийн, видя светлината. Тя се разкая за греховете си и аз съм сигурен, че повече никога няма да попадне в ноктите на дявола.

Това бе възможността, която Брад отдавна чакаше. Миналата вечер се бе срещнал с Хенри Даусън и разговорът потвърди информацията, която Алисън му бе дала. Хенри бе видял Полък и Дийли да напускат приюта през задната врата в нощта на убийството. Дийли бил „мъртвопиян“, го бе уверил Хенри, не можел да върви и

Полък го държал да не падне. Ако Хенри казваше истината — а Брад бе убеден, че е така — ситуацията ставаше изключително интересна.

Протоколът от аутопсията показваше, че в кръвта на Дийли не са били открити нито алкохол, нито наркотици.

Дали Дийли не е бил в безсъзнание или вече мъртъв, когато Полък го е влачил по улицата? Дали свещеникът не се опитваше да скрие доказателствата, за да защити убиеца, обвинявайки себе си, че е позволил дяволът да обсеби тези хора, които той се опитваше да закриля?

Брад пренебрежително изсумтя.

— Така казва Джийн днес, но какво ще стане утре? Каж ми, отче, дали някога хората успяват да останат верни на решенията си?

— Разбира се, синко. Твоят приятел Дийли го направи.

— Ха! — изръмжа Брад. — Аз пък чух съвсем друго. Носи се слух, че са го видели пиан в нощта, когато е бил убит. Нещо повече — чух, че бил толкова пиан, че е трябвало ти, отче, да го влачиш по улицата.

Полък трепна, сякаш го бяха ударили, а лицето му изведнъж стана тъжно... само за миг... Сетне обичайното му весело и добродушно изражение отново се появи.

— Страхувам се, синко, че този свят далеч не е съвършен. Винаги има хора, които причиняват неприятности и са готови с приказките си да опетнят паметта на невинните. Ако обръщаш внимание на злите езици, само ще опорочиш безсмъртната си душа.

— Да не би да искаш да кажеш, че Дийли не е бил пиан и е вървял сам, без твоя помощ?

— Дийли почива при ангелите. Всички трябва да се радваме за него.

Брад поклати глава. Внимателно наблюдаваше Полък.

— Някой го е убил, някой, който е истински дявол, и този някой заслужава да бъде наказан.

— Не съди, за да не те съдят. Само Бог може да разбере сърцата на хората.

Думите на свещеника може и да бяха отвлечени и приповдигнати, но звучаха така, сякаш наистина прикриваше някого. Едва ли щеше да успее да измъкне нещо по-конкретно от Полък.

— Трябва да се научиш да контролираш собствения си живот — продължи Полък — и да се стремиш да бъдеш добър и чист.

— Ще го имам предвид — промърмори Брад. „Докато се опитам да измисля някакъв начин, който ще ми позволи да убедя съдията да ми даде разрешително за обиск на онази твоя задна стаичка, от която си извлякъл Дийли. Или тялото му.“

С периферното си зрение видя, че Алисън се е запътила към изхода. Явно си тръгваше. Без да мисли, Брад скочи на крака и се насочи към нея.

Бил, страхувам се, че сам си търсиш белята! — извика след него свещеникът.

Брад се извърна към него. Полък смяташе, че си е загубил ума по Алисън, по една жена, която никога няма да бъде негова.

А не беше ли това самата истина?

По дяволите! Не бе съвсем така. Двамата с Алисън бяха сключили сделка и той трябваше да говори с нея.

Тя вече бе стигнала до мястото, където бе паркирала колата си и отключваше вратата, когато Брад я хвана за ръката. Е, нямаше кой знае колко голям риск, ако го видят да разговаря с нея. Миналата вечер двамата бяха отведени заедно в полицията, така че това не би трябвало да събуди нечии подозрения.

— Здравей.

Тя се извърна, видя го и го дари с изкуствената си усмивка, предназначена за телевизионните зрители.

— Здравей.

Брад стисна ръце в юмруци, за да бъде сигурен, че ще се сдържи и няма да я сграбчи в прегръдките си и да я целува дотогава, докато не изтрие тази фалшива усмивка и на нейно място не се появи истинската, както и истинските ѝ чувства. Тя може и да се преструваше на студена и недостъпна пред останалия свят, но той я познаваше по-добре...

Не че това го бе направило по-щастлив.

— Трябва да поговорим. Излезе нов факт.

— Какъв?

— Знаеш, че сега не мога да ти кажа. Но може би ще бъде достатъчен, за да издайствам заповед за обиск.

Лицето ѝ запази хладното си и непроницаемо изражение, но очите ѝ светнаха и придобиха цвета на бренди, искрящо на огъня. Виждал бе този блясък в тях, когато желанието...

— Трябва да се срещнем някъде и да обсъдим всичко — настоя Брад.

Тя се облегна на колата и скръсти ръце, далечна и чужда, жена, която напълно владее чувствата си.

— Добре. Къде? Искаш ли да дойдеш у дома?

— Не и когато момчетата на доктор Дъглас се въртят наоколо. Какво ще кажеш да дойдеш в къщата на родителите ми утре вечер?

Тя се изправи и отпусна безпомощно ръце.

Изглеждаше не по-малко смаяна от самия него. До преди миг той не подозираше, че ще изрече тези думи. Но осъзна, че тази идея отдавна се бе загнездила някъде дълбоко в съзнанието му, а сега просто изведнъж бе изскочила на повърхността.

Къщата на родителите му бе идеалното място по две причини. Първо — ще държи ръцете си далеч от нея, нещо, което не би могъл да гарантира, ако се срещнат в нейния или неговия дом.

И второ като я види да стои в къщата на родителите си, къща на хора от „средната класа“ и толкова подобна на тази, от която тя се стараше да избяга, щеше да се убеди напълно, че двамата с Алисън нямаха и не можеха да имат общо бъдеще.

Да, в къщата на родителите ми. Мисля, че знаеш къде се намира. Разбира се, първо ще им се обадя да проверя дали са съгласни. Ще ти позвъня по-късно тази вечер. Ако нямаш нищо против. Господи, съвсем се бе побъркал! Защо гласът му звучеше толкова меко, сякаш молеше за разрешението ѝ за приятелско обаждане?

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърна младата жена и на устните ѝ се появи бледо подобие на предишната и искрена усмивка. Това бе достатъчно, за да го разтопи.

Защо и двамата се държаха като непознати? Съвсем наскоро бяха толкова близки! От една и съща страна, в едно и също легло... Две тела, слети в едно.

— Алисън... — Пристъпи към нея, но се спря. Рейни и лейтенантът бяха прави. Той оставяше чувствата да помрачат разума му. Прави с нея каквото искаш, бяха му казали те, но след като случаят приключи. Ала той отлично знаеше, че между него и Алисън няма да

има нищо, когато случаят приключи. Значи бе по-добре още отсега да стои далеч от нея.

— Ще ти се обадя по-късно — промърмори той и погледна надолу. Брадата, която толкова мразеше, напълно скриваше изражението му.

— Добре. — Тя понечи да се качи в колата, но се поколеба. Стройният ѝ изящен крак в лъскав копринен чорап, обут в елегантна обувка на висок ток, остана протегнат и Брад се почувства като влюбен гимназист.

— Дъглас ще вземе Мегън утре в шест часа вечерта — каза младата жена.

Трябваша му няколко секунди, за да разбере за какво му говори тя, да си спомни какво бяха обсъждали, преди да се зазяпа в крака ѝ.

— Няма проблеми. Можем да се срещнем в шест и половина или в седем.

Тя кимна, плъзна се в колата и потегли. Той остана да я наблюдава как се отдалечава, докато светлините на колата ставаха все по-малки и по-малки.

Никога не бе правил планове за общото си бъдеще с нея, но сега, докато гледаше как изчезва от погледа му, изведнъж осъзна, че бъдещето без нея вече не му се струва никак привлекателно, а мрачно, сиво, лишено от всякаква надежда за щастие. Но последните ѝ думи отново му напомниха за какъв живот мечтае тя. В него той нямаше място.

Идеята да се срещне с нея в къщата на родителите си наистина бе добра.

Докато караше към дома си, Алисън почувства как изведнъж я сковава студ. Включи отоплението, но студът бе вътре в нея и не можеше да бъде смекчен толкова лесно. Брад го бе причинил и единствено той би могъл да го разсее. Абсолютна безнадеждност! Очакваше я дълга и студена зима...

Потръпна при мисълта колко много се бе променил той за една нощ. Е, добре, бяха го накарали да се откаже от помощта ѝ и да я отстрани от случая. Това не ѝ харесваше, нито пък бе съгласна с него,

но можеше да го разбере. Обаче каква бе причината той да се държи така, сякаш внезапно се е разболяла от проказа?

Вкара колата в алеята и спря.

Може би наистина е прокажена... Брад имаше всичките причини на света да я избягва. Бившият ѝ съпруг ще я влачи по съдилищата до края на живота ѝ или докато се стопят парите ѝ... не се знае кое от двете ще се случи първо... Край нея гъмжи от частни детективи, които непрекъснато я снимат, а директорът на телевизионната станция я пече на бавен огън, за да изкопчи някаква нова информация. Защо да вини Брад, че не иска да бъде част от живота ѝ? Тя също не искаше да бъде част от неговия...

Рик изскочи навън и изтича да отвори вратата на гаража. Мегън бе застанала на прага, а слабичкото ѝ телце се очертаваше на светлината, идваща от дневната.

Алисън се усмихна. В крайна сметка животът ѝ не беше чак толкова лош. Имаше най-добрия приятел на света и най-прекрасната дъщеря на земята. Каквото ѝ да струва, тя няма да ги загуби. За какво всъщност ѝ бе нужен Брад?

Внимателно вкара колата в гаража.

Но защо очакваше с такова нетърпение обаждането му? Предстоеше им само бизнессреща...

Когато на следващия ден караше към дома си, Алисън наруши всички ограничения на скоростта, както и един-два закона в правилника за движение. Директорът на станцията я бе изпратил на репортаж в последния момент и тя не можа да откаже. Така че вече бе почти шест и половина, тя закъсняваше, а Дъглас сигурно бе подранил. Нямаше начин да не е дошъл по-рано.

Разбира се, мерцедесът, чийто вид винаги я вбесяваше, бе паркиран пред къщата.

Когато влезе вътре, видя, че Дъглас се бе настанил доста удобно върху дивана и разлистваше някакво списание. Мегън отново бе забила нос в телевизионния екран, по който подскачаха някакви човечета и хвърчаха извънземни кораби.

— Здравсти, мамо — извика тя, без да отделя поглед от екрана.

Дъглас многозначително погледна часовника си.

— Е, Алисън, предположих, че все някога ще се прибереш у дома си, след като дрехите ти са все още тук.

— Бях на работа. Не е трябвало да ме чакаш. Можеше да вземеш Мегън и да ми оставиш бележка.

Дъглас се изправи и взе сакото си.

— Да, но аз исках да видя колко дълго ще оставиш дъщеря ми сама, след като се стъмни.

— Мисис Парсънс е през една врата. — Беше уморена и ѝ се искаше да захвърли обувките с високи токчета, но в този момент се нуждаеше от всичко, което би ѝ помогнало да не се огъва пред Дъглас, а няколко допълнителни сантиметра нямаше да ѝ бъдат излишни.

— Една стара жена. Какво би могла да направи тя, ако Мегън се нуждае от помощ? А откъде въобще ще знае, че Мегън се нуждае от помощ?

— Аз не се нуждая от никаква помощ — намеси се Мегън. — И сама мога да се грижа за себе си.

— Да, вече ми го каза, принцесо — отвърна баща ѝ, но погледът му не се отделяше от лицето на бившата му съпруга, — обаче не бива да оставаш сама в къщата особено след като се мръкне.

Алисън не би могла да оспорва думите му, а и нямаше никакъв смисъл.

— По кое време ще я доведеш в неделя?

— В шест. Ще ти бъда благодарен, ако си вкъщи. Не бих искал да оставям сама дванадесетгодишната си дъщеря.

— Ако я доведеш в седем, както е посочено в споразумението по развода, ще ми бъде много по-лесно да се прибера от работа.

Той се усмихна. Лош знак.

— Нима моята дъщеря пречи на работата ти?

— Ще си бъда тук в шест. Изпусна бавно въздух. Не искаше да се приеме като въздишка на поражение.

— Да вървим, Мегън. Ще закъснеем за ресторанта.

Момичето неохотно изключи играта, целуна майка си и изхвъркна навън.

— Не забравяй да записваш шоуто си всяка вечер, в случай че не съм могла да го гледам! Извика Мегън на път към колата.

Дъглас последва дъщеря си, но внезапно се спря на прага и се обърна.

— А къде е твоят скитник тази вечер? Все още ли е в затвора? Откъде беше взел колата на съдията Джеймисън? Откраднал ли я беше? И защо толкова упорито се опитва да скрие истинската си самоличност? Не се тревожи. Ще имам нужната информация за него, преди делото да се гледа в съда. — Усмихна се отново, дори още по-широко от преди, и затвори вратата зад гърба си.

— Дано да обеднееш и косата ти внезапно да окапе! — Алисън ритна безпомощно вратата. — Да ме вземат дяволите, задето му позволявам да ме разстройва всеки път, когато се появи!

Той действително бе успял да я вбеси и да я изкара от равновесие. Чудесно начало на вечерта!

Пое дълбоко дъх, заповяда си да се успокои и се запъти към банята да се освежи, преди да тръгне към къщата на родителите на Брад.

Входният звънец иззвъня. Дали Мегън не бе забравила някоя дреха? Или Дъглас бе забравил някоя заплаха?

Върна се и отвори. В същия миг съжали, че не бе последвала съвета, който бе дала на Мегън — да не отваря вратата, след като се стъмни. Бони Тъпачката стоеше на прага в цялото си русо великолепиe, облечено в дълго до земята палто от норки. Времето не бе чак толкова студено. Явно младата съпруга на Дъглас го бе облякла, за да я ядоса.

— Той току-що тръгна — заяви Алисън и понечи да затвори вратата.

Бони сграбчи дръжката.

— Видях го като потегли.

Алисън погледна многозначително към нахалната ръка. Ако затръшне вратата достатъчно силно...

— Двете с теб трябва да си поговорим — спокойно рече Бони. — Може ли да вляза?

Алисън се поколеба. Добрите маниери, възпитавани цял живот, умират доста трудно.

— Не отвърна тя, доказвайки, че временно могат да бъдат забравени.

Съвършеното овално лице, обрaмчено със съвършено подредена руса коса, изведнъж погрозня. Никаква пластична хирургия не би могла да прикрие омразата, изкривила чертите му.

— Бяхме решили в името на миналото да се разберем с добро с теб, но ти сама провали всичко. Е, край! Въпрос е само на време да вземем пълното попечителство над Мегън.

Сърцето на Алисън болезнено се сви при мисълта, че може да загуби Мегън и да я остави да бъде възпитавана от това същество. Изглежда отчаянието се бе изписало на лицето ѝ, защото Бони злобно се усмихна.

— Май тази идея никак не ти харесва? И когато това стане, ти вече няма да имаш възможност да примамваш Дъглас със спукани тръби, разбити от крадец прозорци и всякакви други въображаеми проблеми. Ти завинаги ще бъдеш изхвърлена от живота ни. И ние никога повече няма да видим лицето ти.

С тези думи тя се завъртя на тънките си токчета и тръгна надолу по асфалтираната пътека. Едното ѝ токче обаче се заклеци в някаква пукнатина, тя политна и с това развали ефекта от величественото си оттегляне.

Ако има някаква справедливост на земята, тя ще падне, помисли си Алисън. Моля те, Господи, само едно малко падане, само едно малко унижение! Без кръв! Но Бони успя да запази равновесие и продължи да крачи към червения си мерцедес, паркиран до тротоара.

Когато потегли, Алисън си отбеляза номера на колата. Вече придобиваше някакви навици. Мисис Дъг! Ако не беше толкова разстроена, щеше да ѝ се стори смешно.

— Успокой се — нареди си тя, стисна зъби, затвори, спусна резето и се облегна на вратата.

В понеделник имаше насрочена среща с адвоката, приятеля на Брад, и ако той бе наполовина толкова находчив и изобретателен като него, нямаше за какво да се тревожи. Освен, разбира се, за хонорара му...

Нямаше защо да се отчайва. Беше спечелила последната битка за Мегън. Щеше да спечели и тази. Можеше да заложи изкуствените си диаманти, за да плати сметката. Но какво щеше да прави при следващото дело? Дъглас нямаше да се откаже, а очевидно и Бони го поддържаше, водена от нейни си съображения.

Припомни си думите ѝ и леко се усмихна. Не беше виновна за идването на Дъглас, когато мивката протече — тогава Мегън го бе

извикала. Но какво означаваха приказките за разбити прозорци и крадци?

— Е, Дъглас, а с какво ще извиняваш закъсненията си, когато аз ще бъда извън играта? — обърна се тя към празната стая. Сетне внезапно осъзна значението на думите „извън играта“ и отчаянието отново я сграбчи в ноктите си.

Не биваше да се поддава на чувствата си. Тази вечер имаше среща с Брад. Той сигурно щеше да ѝ каже, че решаването на случая е въпрос на часове и тогава тя ще направи своя сензационен репортаж.

Може би ще ѝ се извини, задето се бе държал толкова студено с нея...

А може би не. Това нямаше значение. Единственото, което имаше значение, бе кариерата ѝ и подреждането на живота ѝ.

Изкачи се бавно по стълбите и уморено влезе в банята, като се опитваше да се убеди, че съвсем скоро ще блесне с изключителната си история.

Не биваше да си позволява да мисли за нищо друго, иначе никога нямаше да събере сили да отиде при Брад. Щеше да се отпусне на пода в банята и да плаче, докато заспи от изтощение и отчаяние.

ГЛАВА 17

— Майко, това не е светска визита. Не е нужно да предлагаш кафе на тази жена. Тя е само мой информатор и ми помага за случая по който работя. Просто трябва да поговоря на спокойствие с нея за десетина минути.

— Не съм чувала да има отделни норми за поведение спрямо информаторите — отвърна Маги, докато зареждаше машината с прясно смяно кафе.

Джерълд бутна сина си настрана.

— Сигурен ли си, че тази мисис Прескът не е опасна? Може би трябва да изпратим майка ти до магазина или на гости при някоя съседка.

Брад се усмихна при мисълта, че Алисън може да е опасна.

— Не, не е. Повярвай ми, ще я харесах. Тя е много мила дама. Искам да ви се извиня, че съм принуден да използвам къщата ви, но не бих желал да я водя в моята, а не е добре да ни виждат заедно на публично място.

Джерълд махна с ръка.

— Майка ти е толкова развълнувана, че ще се срещне с истински информатор. Когато твоята работа под прикритие приключи, не се съмнявам, че ще забавлява с тази история приятелките си в бридж клуба през следващите двадесет години.

Входният звънец иззвъня и тримата се втурнаха да отворят. Брад беше пръв.

Алисън не го разочарова. С тъмносиния си костюм, бялата копринена блуза и блестящата коса, стелеща се на лъскави вълни покрай лицето ѝ, нямаше начин да не прогони всички страхове на родителите му относно „опасната информаторка“.

Изглеждаше прекалено елегантно, за да се чувства удобно в тази обикновена къща, сред такива обикновени хора. Винаги го бе знаел, но сега, когато го видя с очите си, щеше да му бъде много по-лесно да я

прогони от мислите си, както и да преодолее натрапчивия си копнеж по нея.

Тогава защо се чувстваше толкова разочарован? Защо не можеше да потисне желанието си да хване ръката ѝ, да погали косата ѝ, просто да я докосне?

— Заповядай, Алисън — покани я той и отстъпи назад, за да бъде по-далеч от нея.

— Алисън Прескът! — развълнувано възкликна Маги. — Но аз ви гледам всяка вечер! — Мина покрай Брад и грабна ръката ѝ. — Аз съм Маги Малоун, майката на Брад. А това е Джерълд Малоун, неговият баща. Брад, но ти не ни каза, че работиш заедно с Алисън Прескът! Заповядайте, скъпа, седнете удобно! Тъкмо съм сварила прясно кафе. Искате ли сметана и захар?

— Ами... не. — Алисън погледна смутено към Брад, но той само сви рамене. Оставяше я да действа, както намери за добре.

Не беше предполагал, че привидната ѝ известност на телевизионна репортерка ще впечатли толкова много майка му. Всъщност изобщо не му бе минавало през ума, че баща му или майка му ще я познаят. И сега стоеше отстрани и наблюдаваше как майка му съпровожда Алисън до дивана, сякаш бе почетна гостенка.

— Веднага се връщам с кафето. — Маги изчезна в кухнята.

Брад погледна към баща си. Джерълд протегна ръка.

— За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас, мисис Прескът. Вашата работа е изключително впечатляваща. Всичките ви репортажи са интересни, независимо дали са за изложба на котки или полицейска акция за разкриване на наркотици.

— Благодаря ви, мистър Малоун — усмихна се Алисън и се изчерви, докато се ръкуваше с него.

Наричайте ме Джерълд. — Той седна срещу нея.

— А пък аз бих се радвала, ако ме наричате Алисън.

Маги се появи с табла с четири чаши кафе. Очевидно нямаше намерение да пропусне възможността да си побъбри приятелски с толкова известна личност.

— Мамо, Алисън може би бърза. Ние възнамерявахме срещата ни да е съвсем кратка.

Алисън пое чашата с димящо кафе.

— Не, не бързам за никъде.

Брад я изглежда сърдито, но в този момент тя се бе обърнала към майка му, така че усилието отиде напразно. По дяволите, какво ѝ ставаше? Та това не бе светско гости! Тя беше тук, за да уточнят съвместните си действия, а не да се забавлява с родителите му!

— Брад? Майка му му подаде чашата с кафе. Той с въздишка се отпусна на дивана до Алисън — единственото свободно място, след като майка му и баща му се бяха настанили в двете кресла.

— Имате много хубав дом — чу гласа на Алисън.

Звучеше толкова искрено, че той огледа стаята, за да се увери, че внезапно не се е променила. Не беше. Къщата на родителите му не бе по-различна от тази, в която Алисън живееше и която така мразеше.

Навсякъде се виждаха снимки в рамки, повечето показващи самия него на различна възраст. Бяха разпръснати по масичката за кафе, върху етажерките край стената, а една се мъдреше и върху капака на пианото. Разцъфналите рози върху килима бяха избелели и Брад внезапно се запита защо родителите му не го бяха сменили. Не беше от липса на пари. Може би, подобно на самия него — до тази вечер — не бяха забелязали, че отдавна е остарял. Докато не се опита да види мястото през очите на Алисън...

Е добре, би трябвало да се сети, че тя ще бъде учтива. Тя зачиташе „добрите“ маниери, също както и майка му. Но това не означаваше, че се вписва в обстановката. Можеше да се обзаложи, че костюмът, който бе облякла, струваше много повече от дивана, върху който седеше в момента. Алисън изглеждаше съвсем не на място, точно както той очакваше. Но това нямаше значение. Все още я желаше. Подобно на някой, поставен на строга диета, който продължава да бленува за сочни пасти, така и Брад продължаваше да копнее за Алисън Прескът, без значение колко безнадеждна е връзката им.

— Това не е ли оригинален арабски килим? — попита Алисън и младият мъж вътрешно се смути, защото знаеше, че майка му едва ли има някаква представа за какво говори гостенката им и сигурно ще се почувства неудобно. Май идеята за срещата в дома на родителите му в крайна сметка нямаше да се окаже толкова добра.

— Да — отвърна Маги и лицето ѝ засия. Беше нов, когато момчетата бяха още малки и оцеля досега.

Алисън разбиращо се усмихна, остави чашата си върху масичката и взе една от снимките.

— Това вашите момчета ли са? Изглеждат така, сякаш са в състояние да съспят поне няколко килима. Палавници...

— Така е. Брад е отдясно, джинсите му са скъсани на едното коляно — все същият си е — а до него е брат му Денис, той е с четиринадесет месеца по-малък. Снимката е правена, преди да разберем, че двамата са се били скрили в клоните на едно голямо дъбово дърво и са замеряли колите с найлонови кесии, пълни с вода. — Хвърли един възмутен поглед към сина си.

— Майко! — възрази Брад. Оставаше само да извади албума с бебешките му снимки и да го покаже, сниман по голо дупе! Погледна за подкрепа към баща си, но Джерълд се бе навел напред, очевидно очарован от Алисън.

— И момичетата не са по-добри — каза тя. — Когато дъщеря ми беше на седем години, двете със съседското момиче решили да се състезават коя ще пусне повече тоалетна хартия в тоалетната чиния. Победи водопроводчикът.

— Вие имате дъщеря! На колко години?

— Скоро ще направи дванадесет.

— Мамо, ако нямаш нищо против, бих искал да поговорим с Алисън по работа.

Три чифта очи се обърнаха към него и Брад осъзна, че думите му бяха прозвучали доста рязко. Е, по дяволите, не бе поканил Алисън, за да си бърби приятелски с майка му. Трябваше да обсъди само някакъв си маловажен случай на убийство.

Но за да бъде честен, трябваше да си признае, че не това го бе раздразнило. Смяташе, че присъствието ѝ в къщата на родителите му ще докаже правотата му относно безнадеждността на връзката им, но единственото, което доказваше бе, че тя притежава безупречни маниери. А това едва ли щеше да му помогне да я пропъди от мислите си.

— Е, Маги, да довършим кафето си в кухнята и да ги оставим да си поговорят — обади се Джерълд и се надигна от креслото. — Алисън, за мен бе истинско удоволствие да се запозная с теб.

— И за мен също — присъедини се към него съпругата му. — За вечеря имаме задушено и ще се радваме, ако се присъединиш към нас.

В очите и по лицето на младата жена проблесна копнеж, но бързо изчезна. За секунда Брад си помисли, че тя ще приеме поканата. За един кратък миг му се искаше да го направи, да забрави за всичко, освен за това уютно семейство, сред което изглежда тя се чувстваше толкова добре. Не биваше да я кани да идва тук. Голяма грешка! Всъщност бе постигнал точно обратното на това, което бе възнамерявал.

— Благодаря за поканата — отвърна Алисън. — Наистина бих искала да остана, но трябва да се прибирам вкъщи, за да приготвя вечеря за дъщеря си.

Маги погледна към Брад, сякаш по някакъв начин бе почувствала, че отказът на Алисън е негово дело.

— Разбира се. Може би някой друг път...

— Бих се радвала.

Родителите му се запътиха към кухнята и затвориха вратата зад себе си, а Брад остана на дивана, където само една възглавница го разделяше от Алисън. Една малка възглавница срещу цял океан от чувства.

— Брад, какво става? — Попита тя, а тъмните ѝ очи бяха тъжни, объркани и малко уплашени.

Той се чувства като пълен негодник. Не му се искаше да отговаря честно на въпроса ѝ. Със сигурност можеше да го избегне. Просто ще ѝ каже, че Дийли не е бил пиан. Ще отвлече вниманието ѝ и ще избегне това, за което тя всъщност го питаше.

Но дори и той не можеше да бъде толкова суров. Сам забърка цялата каша, сега трябваше да си понесе последствията.

— Моите родители те харесаха.

— Те са чудесни хора. Аз също ги харесах. Но не говорим за това. Защо се държиш по този странен начин?

Той допи кафето си, опитвайки се да печели време, дори само няколко секунди.

Алисън виждаше, че е смутен и притеснен. Разбираше, че шефовете му го бяха предупредили да стои по-далеч от нея, но това не обясняваше нервността му, неспокойното му държание през цялата вечер, грубото му избухване. Остана с впечатлението, че не е доволен от факта, че тя толкова добре се разбира с родителите му. Да не би да искаше те да не я харесат?

Опита се да си внуши, че това няма значение. Знаеше, че не би трябвало да има. Двамата бяха преживяли прекрасни мигове, но тя не можеше да си позволи да се обвързва с него, също както и той с нея. Трябваше сама да поеме контрола над нещата, преди да се осмели да позволи на някой друг да сподели живота ѝ. Но не можеше да отрече, че държанието му ѝ причиняваше болка.

Брад остави празната си чаша на масичката и се облегна назад. Когато заговори, гласът му звучеше отбранително.

— Алисън, това е мястото, където съм израснал.

— Досещам се. — Да не би да си мислеше, че е спала през цялото време или че страда от временна загуба на паметта?

— Моята собствена къща не е много по-различна. По-просторна, с по-малко мебели. — Опита се да се усмихне. — Особено кухнята. В един от шкафовете държа грамофонните си плочи.

— Е, и?

Брад пое дълбоко дъх и се изправи, сякаш се канеше да каже нещо не особено приятно. Алисън отпи още една глътка кафе и се стегна. Не смяташе, че следващите му думи ще ѝ се понаврят.

— Аз съм полицай. И... като изключим някои мрачни сцени — неизбежни, когато се разследват убийства — аз си харесвам работата. Наистина смятам, че допринасям за справедливостта на този свят, като помагам на хората и арестувам престъпниците, макар че голяма част от тях са на свобода още на следващия ден. И винаги ще си остана полицай. А това означава, че никога няма да бъда богат.

Той млъкна и я погледна с пронизващ поглед.

— Добре — каза Алисън. — Всеки има нужда от цел в живота си. — Това бе едно от най-безсмислените неща, които някога бе произнасяла, но не бе сигурна какъв отговор той очаква.

Думите ѝ го разгневиха и той се нахвърли върху нея.

— А твоята цел е да спечелиш много пари, за да си възвърнеш предишния начин на живот!

Алисън усети как лицето ѝ пламва от яд и обида.

— Не е честно! Ти отлично знаеш защо се нуждая от пари. За да запазя Мегън. За да се боря с Дъглас.

— Да — съгласи се младият мъж и погледна надолу, сякаш внезапно бе видял нещо интересно върху синята дамаска на дивана. —

Знам това. Но то не променя факта, че двамата с теб живеем в различни светове и така ще бъде винаги.

— Различни светове? — Тя повтори изтърканата фраза и я остави да се забие дълбоко в сърцето ѝ, подобно на остър нож, и да го разкъса мъчително. Знаеше, че нейният свят е несигурен, ужасяващ, скъп, непрекъснато променящ се, а неговият — спокоен и постоянен... освен дето много често рискуваше живота си. Значи не можеше да понесе и други тревоги. Винаги го бе знаела точно както знаеше, че не бива да се забърква с него. Но да го чуе от него... толкова ясно и безцеремонно... толкова окончателно...

Той вдигна поглед към нея и тя видя тъгата в очите му.

— Алисън, ти си най-вълнуващата жена, най... най-очарователното създание, което някога съм срещал. — Думите внезапно рухнаха от устата му. — Мисля, че мога да се любя с теб по двадесет и четири часа на ден. Е, да кажем двадесет и три. Но има нещо по-важно — аз започнах да ти се възхищавам и да те уважавам. Не си ми безразлична. Не знам как се случи, но ти стана много важна за мен. Ала и двамата отлично знаем, че след като този случай приключи и ти се сдобиеш със своя бленуван репортаж, никога повече няма да се видим.

Алисън остана за миг втренчена в него, опитвайки се да осъзнае това, което ѝ бе казал. От една страна, бе признал, че не му е безразлична, думи, които би трябвало да я накарат да полети. Но това признание бе част от сбогуването му. А тя не искаше да му казва сбогом.

Младата жена се изправи и взе чантата си с треперещи ръце.

— Много добре — рече тя, опитвайки се да овладее гласа си. — Изглежда съм разбрала погрешно причината за тази среща. Помислих си, че имаш новини за убийствата. Ще ми се обадиш ли, когато научиш нещо ново по случая? Предполагам, че сделката ни остава в сила.

Той скочи на крака и грабна ръцете ѝ в своите, за да ѝ попречи да си тръгне. За миг, докато стояха толкова близо един до друг, а погледите им се преплитаха, тя си помисли, че може би...

Брад рязко пусна ръцете ѝ и се тръшна на дивана.

— Наистина имам новини. Точно за това възнамерявах да говорим тази вечер.

— Тогава говори — рязко каза Алисън, твърдо решена да не позволи да види колко е разстроена и колко много я бяха наранили думите му.

— В доклада от аутопсията е записано, че в кръвта на Дийли не са открити следи от алкохол или наркотици.

Тя бавно се отпусна върху дивана. Това наистина бе новина!

— Ами разказа на Хенри Даусън?

— Той не се отказва от думите си. Аз сам го разпитах. Изводът е, че Дийли или е бил в безсъзнание, или вече е бил мъртъв, когато Полък го е влачил онази нощ по улицата.

— Полък знае нещо! Той е искал да скрие тялото! Опитва се да прикрие убиеца!

— Вероятно. Говорих съдията да ми издаде разрешително за обиск на задната стаичка на Полък, тъй като тъкмо оттам са излезли двамата с Дийли. Отиваме утре следобед.

— Брад, може би сме съвсем близо до откриването на убиеца! — Обзе я силно вълнение при мисълта, че най-после ще може да осъществи своя голям репортаж. Възбудата почти заличи болката, която ѝ бяха причинили думите на Брад. Почти... — Искам да бъда там! Аз съм тази, която първа говори с Хенри. Аз трябва да бъда там! Ние склучихме споразумение!

— Знаех, че ще реагираш по този начин, но запомни, че това е само заповед за обиск. Може да не открием нищо. Не бива да пускаш репортажа си, преди случаят да е окончателно приключен.

— Добре — съгласи се тя. — Но двамата с Рик ще бъдем там.

— Рик?

— Камера. Снимки. Телевизията е образ, забрави ли?

Той рязко кимна.

— Не съм забравил. Добре. Ето какъв е планът. Стийв, придружаван от неколцина полицаи, влиза през предната врата и заангажира вниманието на Полък, докато аз претърсвам задната стаичка. Ако открием нещо, ще бъде особено важно моето прикритие да не се провали, за да принудим Полък да говори. Така че стой далеч от мен. Всъщност двамата с Рик ще бъдете настрани и няма да приказвате с никого. Обикновени наблюдатели. Никакви въпроси, никакви коментари. Не трябва да се намесвате по никакъв начин. Ще можеш ли да се справиш?

— Ще се опитам. — Отново се почувства нещастна.

Двамата разговаряха още известно време, доуточнявайки подробностите. Когато обсъдиха всичко, Алисън се изправи и Брад я последва.

— Кажи на родителите си довиждане от мен — помоли го тя.

— Ще им кажа. Ще ти се обадя утре следобед, за да те информирам кога точно започва акцията.

Щом приближи вратата, той я заобиколи и хвана топката на бравата, но не я завъртя. Ръката му докосна бедрото ѝ и тя застина. Не искаше да се отдръпва. Докосването бе случайно, а дрехите им ги разделяха, но това нямаше значение. Усещането бе прекрасно и Алисън искаше да вкуси всяка капка от удоволствието, което се разливаше по тялото ѝ... още повече че може би бе за последен път.

Тъй като той не помръдваше, тя се извърна и го погледна. Едва успя да зърне блясъка на желанието в очите му, когато устните му се приближиха към нейните. Тя въздъхна, отметна глава и му предложи своите. Брадата му погъделичка носа ѝ по толкова познатия начин, сякаш бе изпитвала това усещане от години. Устните му имаха вкуса на кафето на майка му и бяха меки и топли. Погалиха нейните като крилца на пеперуда, изпращайки по цялото ѝ тяло електрически искри.

Той обви ръцете си около нея и я притисна близо, толкова близо, сякаш никога нямаше да я пусне. Алисън се отдаде изцяло на възшебния миг, като се опита да не мисли за „после“.

— Брад... о, извинете ме!

При звука от гласа на майка му и двамата отскочиха един от друг като ужилени, но Маги веднага се скри в кухнята и затвори вратата зад себе си.

— Утре ще бъда цял ден в студиото и ще чакам да ми се обадиш.
— Алисън се опита да говори делово, сякаш нищо особено не се бе случило. Обърна се към вратата и завъртя топката.

— Ще ти се обадя веднага щом уточним часа.

Тя zakрачи забързано по алеята към колата си, нетърпелива да се махне по-скоро от Брад и чувствата, които събуждаше у нея. Да се прибере у дома... в празната си къща. Е, може да гледа телевизия. Или пък да вземе от видеотеката някой еротичен филм.

На следващия ден Алисън умираше от страх, че тъкмо когато Брад се обади, тя няма да е в студиото, защото са я изпратили да снима

някакъв маловажен репортаж. Бе твърдо решена следобеда да стои залепена за телефона и да държи Рик наблизно. Този репортаж беше изключително важен за нея, но сега ѝ бе още по-необходим, защото ѝ се струваше, че успехът ще може поне малко да запълни огромната празнина, която щеше да остане, след като Брад завинаги изчезне от живота ѝ.

Рик изпъшка, когато тя за втори път отказа възложената ѝ задача.

— Ами ако твоят приятел те подхлъзне и не се обади? — попита той, остави камерата върху бюрото ѝ, наведе се към нея и тревожно се взря в очите ѝ. — Ами ако променят плановете си и отложат акцията за утре? Отказването от предлагани репортажи не е най-добрият начин да запазиш работата си.

— Той ще се обади. Няма да отложат акцията. Щеше да ме уведоми, ако имаше промяна в плана. — Не се съмняваше в това. Брад никога нямаше да я подведе. Любовният ѝ живот с него може ѝ да бе отишъл по дяволите, но Алисън знаеше, че трябва да му вярва.

Телефонът иззвъня и двамата подскочиха.

— Тръгваме след половин час. — Гласът му бе напрегнат и рязък. Можеше да се досети, че началниците му не са останали във възторг от споразумението, което бе сключил с нея. Е, нищо на този свят не бе идеално. Те ще си вършат своята работа, а тя — нейната.

— Ние ще сме там. И... благодаря!

Когато двамата с Рик пристигнаха пред приюта „Нова надежда“, претърсването вероятно вече бе започнало. Помещението пустееше, с изключение на двамата униформени полицаи, застанали от двете страни на Полък. Свещеникът не се усмихваше, но беше спокоен. И все пак отсъствието на обичайната му широка усмивка бе доказателство, че нещо не е наред.

— Не можете да влизате тук — обади се единият от полицаите.

Алисън за миг се вцепени от надигналата се в гърдите ѝ паника. Ами ако?... Не, нямаше място за никакви „ако“. Нямаше да се откаже. Запъти се право към полицаите и извади служебната си карта.

— Имаме уговорка да бъдем тук.

Полицаят я изгледа с презрение, но кимна в знак на съгласие.

Рик вдигна камерата на рамо и започна да снима, а Алисън потръпна при вида на безкрайната тъга в очите на Полък. Помъчи се да

каже нещо, но каквото и да кажеше, щеше да бъде лъжа. Затова сведе очи и седна на една пейка няколко реда по надолу.

Не след дълго Рик изключи камерата и се настани до нея.

Времето се точеше мъчително бавно, въпреки че часовникът на Алисън показваше, че са изминали само десет минути. Тогава Стийв Рейни се появи от задната стаичка.

— Доведете го тук, момчета — нареди той.

Алисън и Рик се изправиха, за да ги последват, но един от униформените им прегради пътя с разперени ръце. Полицаят хвърли въпросителен поглед към Рейни.

— Всичко е наред — неохотно изръмжа той. — Пусни ги да влязат, заедно с онзи приятел, който току-що дойде. Един от вас да остане на пост.

Алисън се обърна и с изненада видя Брад, който се поколеба на прага. Беше лудост, но изпита невероятно щастие само затова че той беше тук.

— Влизай, влизай! — Един от униформените полицаи се запъти към него.

— Не съм направил нищо — възрази Брад и Алисън разбра, че такъв е планът. Навярно се бе промъкнал през задната врата, бе заобиколил сградата и сега влизаше през предната, за да не провали прикритието си.

— Никой не те обвинява в нищо. Просто влез.

Алисън прекрачи прага на малката стаичка. Изражението на Стийв Рейни достатъчно красноречиво показваше, че присъствието й никак не му се нрави. Но вирна глава и смело отвърна на недоволния му поглед. Ако не беше тя, той нямаше да бъде тук в момента.

Двамата с Рик бяха застанали в единия край, близо до електрическата печка и масата. И двете бяха затрупани с тенджери и тигани. Рейни и другият униформен полицаи стояха до едно старо черно кожено кресло. На лавицата до Рейни бе поставена Библията и голям железен тиган. Тиганът изненада Алисън, тъй като бе съвсем не на място.

— Какво искате от мен? — попита Брад. — Какво става тук, отче?

— Не се страхувай, синко. Тези хора не могат да ни наранят. Които са с чисти сърца, няма от какво да се страхуват. — Извърна се

към Рейни. — Защо задържате този човек?

Стийв сви рамене.

— Може би знае нещо. Дойде тъкмо по средата на нашия малък оглед.

— Случайно — настоя Полък. — Моля ви, пуснете го.

— Когато свършим.

— Всичко е наред, отче — обади се Брад. — Не ми е за първи път да се разправам с ченгета.

Полък тъжно поклати глава.

— Скоро всичко ще свърши. Ако вие, господа, ми кажете какво търсите, може би ще мога да ви помогна да го намерите.

Използвайки носната си кърпа, Рейни вдигна железния тиган, без да откъсва поглед от свещеника.

— Седнете, отче — нареди той.

Полък се извърна към Брад и успокоително му се усмихна. Въпреки че се подчини на заповедта на Рейни, свещеникът оставяше впечатлението, че напълно владее положението. В крайна сметка това бе негова територия.

Рейни завъртя тигана и внимателно го огледа.

— Ръжда? Не го ли използвате за готвене?

— Имам много тигани, благодарение на щедростта на нашите приятели, които не забравят бедните и нещастните.

— Виждам по него няколко драскотини. Неотдавна е бил използван за нещо...

Полък не каза нищо.

Рейни остави тигана на полицата и се наведе, за да разгледа гърба на стола, като почука по дървената облегалка.

— Върху дървото има някакви странни петна. А върху седалката са още по-големи и ясни. Тези кълчища попиват добре и не е много лесно да се изчистят. — Замълча, заобиколи стола и застана пред Полък.

— Смятам да взема тигана и стола и да ги занеса в нашата лаборатория, но още сега съм готов да се обзаложа, че ще открием следи от кръв, човешка плът и коса. Хазартен тип ли сте, отче? Искате ли да се обзаложим?

Алисън едва успя да сподави ахването си. Догади й се, когато Рейни размаха железния тиган. С него може би бяха убивани хора... Чу

зад гърба си тихото жужене на камерата, но неизвестно защо не изпита въодушевление, че най-после осъществяваха дългоочаквания репортаж.

— Взимайте тигана и стола и всичко, което пожелаете. Материалните неща не са ценни. Единствено духовните съкровища траят вечно.

Рейни удари с юмрук по лавицата и всички, с изключение на Полък, подскочиха.

— Разбирате ли какво означава съучастничество? Знаете ли колко дълго можете да останете в затвора по обвинение в съучастничество? Стийв се надвеси над Полък. — Имате ли да ми кажете нещо? Кого се опитвате да защитите? Видели са ви да излизате от тази стая, влачейки тялото на Дийли. Всичко свърши! Нямаме друг избор, освен да ни кажете това, което знаете.

Алисън не можеше да види лицето на свещеника, тъй като Рейни го закриваше, но й се стори, че преподобният се напрегна. Когато заговори, това се усети и в гласа му.

— Силният винаги се грижи за по-слабите.

Рейни измърмори някакво проклятие, заобиколи стола и застана зад Полък.

— Преподобни — каза той в ухото на мъжа, — един от тези хора, за които се грижите, е убиец. Той отнема най-скъпоценния дар на този свят — живота. Ако наистина сте загрижен за вашите приятели, трябва да ни кажете кой е той, за да го спрем.

Полък бавно поклати глава. Очите му бяха изпълнени с искрена тъга.

Алисън прехапа устни, за да спре импулсивното си желание да отиде при него и да го успокои. Може и да беше луд, но смяташе, че постъпва правилно и намеренията му бяха чисти.

— Всеки човек иска да бъде добър, но силите на дявола понякога завладяват душата му, опитвайки се да го отклонят от правия път. Аз съм тук, за да се боря с дявола и да спася хората от вечното проклятие.

— Както се опитвате да спасите и Джийн?

— Джийн няма сили да се бори с пороците. Тя трябва да бъде направлявана през целия си живот.

— Стига, Полък. Ние знаем, че тя се снабдява с наркотици от Дуайт. Може да е убила всички тези хора, докато не е била на себе си

или за пари?

Полък не отговори. Само поклати глава.

Алисън си помисли, че сигурно ще се разплаче.

— Може би е по-добре да открием Джийн и да я разпитаме. Стийв кимна към униформения полицай. — Лоугън, върви да вземеш Колинс и двамата огледайте наоколо. Открийте тази жена! Искам я заедно с Полък в участъка!

— Джийн не е убила никого! — избухна преподобният, най-сетне изгубил самообладанието си.

— Тогава кой?

Алисън за малко да изпусне едва доловимото кимване на Рейни към Брад. Ала въпреки това, не можа да сдържи смаяното си възклицание, когато Брад внезапно пристъпи към действие. Той се спусна към Рейни и го сграбчи за яката.

— Оставете го на мира! Аз съм този, който ви трябва — извика Брад. — Аз ги убих!

Лоугън сграбчи Брад за ръцете, изви ги назад и го събори по очи на пода пред краката на Полък, който се бе изправил, разтреперан от ужас. Полицаят щракна белезниците около китките на Брад и го изправи на крака.

— Не! — извика преподобният и се опита да отблъсне Лоугън от Брад. — Този мъж не е сторил нищо лошо. Не знаете ли, че ще страдате вечно, ако нараните невинен?

— Невинен? Той току-що си призна — изръмжа Рейни. — Може би ще получи доживотна присъда, а нищо чудно и смъртна.

Полък се обърна към него с протегнати ръце.

— Никой не е извършвал убийство. Нашите тела идват от пръстта и се превръщат в пръст. Пръстта няма живот. Тя не може да умре. Само духът е жив, а той никога не може да бъде унищожен.

Брад отчаяно се извиваше в ръцете на Лоугън.

— Аз им размазах главите! Аз ги убих! Накажете ме!

Лоугън отново го стовари на пода, а Полък се хвърли върху Брад. Когато вдигна поглед към Рейни, по страните му се стичаха сълзи.

Алисън също изтри една сълза. Не искаше да гледа всичко това. Със сигурност можеха да измислят нещо друго, а не да причиняват такава болка на Полък.

— Спрете — започна да се моли свещеникът. — Не знаете ли, че завинаги ще горите в пламъците на ада, като измъчвате невинен?

Рейни се надвеси на няколко сантиметра от лицето му.

— Този мъж е убиец — извика той. — Той е дяволът. Той заслужава да страда и аз ще се погрижа за това.

Полък бутна Лоугън, опитвайки се да освободи Брад.

Алисън усети ръката на Рик върху рамото си. Чак тогава осъзна, че бе направила крачка напред и Рик се опитваше да я спре.

— Това не е смърт — извика Полък. — Аз ги освобождавах, докато все още виждаха светлината, за да не попаднат отново в бездната на мрака. Аз им давах живот, а не смърт!

Никой не помръдна. Риданията на Полък бяха единственият звук в настъпилата тишина.

Когато значението на чутото достигна до съзнанието ѝ. Алисън вдигна ръка към устата си. Невъзможно! Този мъж... този мъж бе толкова добър, толкова грижовен към всички!

— Престанете, отче. Вие отново се опитвате да прикриете някого — раздразнено изсумтя Рейни, но на Алисън ѝ се стори, че не е много убедителен.

— Не искам повече души да тежат на съвестта ми — проплака Полък. — Провалих се толкова пъти. Дори и в този миг един човек, на когото съм изпратен да помогна да се пребори с греха, е заплашен да остане в затвора до края на живота си. Той ми бе поверен да се грижа за него и аз отново се провалих... — Внезапно сълзите му пресъхнаха и на устните му се появи познатата широка усмивка. — Но успях да помогна на Дийли... и на останалите. За тях не беше прекалено късно. С моя помощ те успяха да избягат и да спасят душите си.

— Свалете му белезниците — нареди Рейни на Лоугън.

Когато го освободиха, Брад хвана ръката на Полък, помогна му да се изправи и го заведе до стола.

— Ще ми кажеш ли как успя да помогнеш на всички онези хора? — тихо попита той.

— Когато душите им отново намираха правилния път, аз ги довеждах тук, за да се помолят. Те сядаха на този стол, а аз взимах тигана и завинаги ги освобождавах, за да отидат там, където цари вечен мир. — Погледна към Брад и тъгата отново замъгли очите му. —

Толкова много опитвах... винаги опитвах... но понякога те затъваха обратно в блатото на греха, без да мога да им помогна...

Значи бе вярно! Полък с нежните си ръце и постоянната си усмивка, с извинението, че се бори с греха, бе убил шестима души! Не малко луд. Напълно побъркан. През последните няколко минути изглежда бе изгубил и последната нишка, свързваща го с действителността.

Брад успокояващо му кимна.

— Страхувам се, че трябва да последваш полицаите. Разбираш ли защо?

Полък се усмихна.

— Полицията също се бори с дявола.

Лоугън пристъпи напред с белезниците в ръка, но Брад поклати глава.

— Не е необходимо. Той повече няма да нарани никого.

Рейни кимна в знак на съгласие.

— Полицай Лоугън — уморено рече той, познавате ли моя партньор, детектив Брадли Малоун?

Лоугън се втренчи внимателно в Брад и се засмя.

— Срещали сме се, но той изглеждаше доста по-различно.

— И скоро пак ще изглежда така — увери го Рейни. — Хайде, Полък, да вървим!

Брад хвана ръката на преподобния и четиримата, следвани плътно от Алисън и Рик, излязоха на улицата. Когато Полък бе настанен в патрулната кола, Рейни се обърна към Брад:

— Ще дойдеш ли с мен? По-късно ще се върнем за пикапа ти.

— Почакайте малко — извика Алисън и пристъпи напред. Последните разкрития я бяха потресли толкова силно, че тя почти бе забравила за работата си. — Трябва да взема интервю!

Рейни сърдито изгледа партньора си, но Брад не трепна.

— Идвам след няколко минути — увери той Стийв и поведе Алисън и Рик обратно към приюта.

ГЛАВА 18

Когато половин час по-късно Алисън и Рик влязоха в студиото, Трейси заедно с един оператор тъкмо тръгваха, за да отразят залавянето на серийния убиец.

— Всичко е тук — увери ги Алисън и потупа камерата на Рик. — Трябва да го монтираме за новините в шест.

Трейси се намръщи.

— Как успя? Та ние току-що чухме за това.

— О — нехайно рече Алисън, — имам си „свой“ човек в полицията. — Е, вече си нямаше „свой“ човек в полицията. Ала това не я спря да подразни Трейси — така може би щеше да увеличи поне с една бръчките по лицето ѝ.

Докато двамата с Рик монтираха, Алисън бе на седмото небе. Репортажът наистина бе изключителен, нямаше съмнение.

Успяха за новините в шест.

И после всичко свърши. Камерата бе изключена, прожекторите загасени, дежурните усмивки помръкнаха. Алисън и помощниците ѝ се превърнаха в обикновени хора.

— Страхотен репортаж!

— Вие двамата сте страхотни!

Алисън и Рик приемаха поздравленията, някои — искрени, други — не чак дотам.

— На телефона, Алисън!

Тя се спусна да вдигне слушалката. Чак когато чу гласа на Гуди Хънтър, осъзна, че се е надявала да е Брад и се ядоса на себе си.

— Добра работа — прозвуча възторженият глас на директора. — Струваше си чакането. Ела в понеделник в кабинета ми да си поговорим. Доведи и оператора си.

— Добре. Ще бъдем там.

Алисън затвори телефона. Очите ѝ блестяха.

— Кой беше? — попита Рик. — Твоят космат приятел?

Въпросът му леко помрачи радостта ѝ.

— Не, всемогъщият Гуди Хънтър. Иска да си поговори с нас двамата, насаме в понеделник.

— Прекрасно! Да не би да подушвам увеличение на заплатата?

Алисън помириса въздуха.

— ... и повишение.

Рик се изкиска.

— Защо не? Сигурно вече се виждаш как пазаруваш из скъпи бутици.

— Да се обзаложим ли?

Един от колегите им се приближи и ги поздрави.

— Значи ще празнуваш с твоето брадато чудо? — попита Рик, когато колегата се отдалечи.

— Вече ти казах, че връзката ми с Брад беше чисто служебна — отреза го тя. „И престани да го споменаваш“, помисли си младата жена. Как, по дяволите, щеше да го забрави, ако Рик постоянно ѝ го напомня?

— Чудесно! Тогава си свободна да празнуваш с мен. Дължа ти една вечеря. В крайна сметка ти си причината да ме постигне тази слава!

— Звучи прекрасно! — Много по-добре, отколкото да се прибере в празната си къща.

Брад да върви по дяволите! Би трябвало да е на седмото небе от радост, а той бе помрачил щастието ѝ. Противно на здравия разум, ѝ се искаше Брад да сподели радостта ѝ. А това правеше нещата още по-лоши. Щастието ѝ не биваше да зависи от него! Животът я бе научил, че това води само до страдания.

Не че беше истински щастлива с Дъглас... Тя бе разчитала на него да се грижи за тях двете с Мегън, а той бе използвал зависимостта ѝ срещу самата нея.

Нямаше да повтори тази грешка с Брад. Дори и той да изяви желание да се грижи за нея, което едва ли щеше да се случи. И така бе по-добре. По този начин щеше да ѝ бъде по-лесно да го забрави и да продължи живота си без него.

— Да вървим пеша — предложи Рик със закачлива усмивка. — Ще вечеряме в някой ресторант сочен и недопечен бифтек, а след това ще отидем да гледаме някой филм и ще хрупаме мазни пуканки.

— Защо не? Даден ни е само един живот, така че трябва да го изживеем пълноценно! Напук на опасностите!

Няма що, голяма шега!

Беше малко след десет, когато Алисън се прибра вкъщи, но ѝ се струваше, че е много по-късно. Може би защото вечерта бе започнала твърде рано.

Докато вкарваше колата в гаража, на устните ѝ светеше усмивка. Наистина се бе забавлявала. Рик беше чудесен приятел. Тъкмо от това се нуждаеше. От приятели. Това бе всичко, което ѝ трябваше. Приятели и дъщеря ѝ. Така бе много по-безопасно.

Вечерта бе студена. Идваше мразовита зима. Но студът не бе толкова лош. Въздухът през зимата бе много по-чист, отколкото през горещото и душно лято.

Над нея се простираше безкрайното небе, обсипано с малки блещукащи звезди.

Студ... Колкото и да се опитваше да се самозалъгва, всъщност никак не обичаше студа. Изтича по стъпалата към уютната топлина на дома си.

Тъкмо отключваше входната врата, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката. Очакваше, че се обажда някой колега или познат, за да я поздрави за успеха ѝ.

— Не получи ли съобщенията ми? — Смътно разпозна полуистеричния глас на Бони.

Сърцето ѝ ускорено заби. Да не би да се бе случило нещо с Мегън?

— Съобщения? — Завъртя се и погледна към телефонния секретар, чиято лампичка бясно мигаше — знак за многобройни обаждания. — Не. Току-що влизам. Какво има? Мегън добре ли е?

— Трябва да дойдеш и да си я прибереш! Веднага!

— Какво е станало? Да не би да е болна? Наранена ли е? — Осъзна, че собственият ѝ глас сега звучи не по-малко истерично от този на Бони.

— Нищо лошо не се е случило с Мегън. Твоят бивш съпруг е в затвора и аз се развеждам с него. Надявам се, че сега си щастлива. Ела веднага и си прибери дъщерята.

Облекчението, че Мегън е добре, бе толкова силно, че в първия момент Алисън не осъзна останалата част от думите на Бони.

— Дъглас е в затвора? Какво се е случило?

— Не ми се прави на света вода ненапита! Просто се качи на колата му и ела тук. Трябва да уредиш да го пуснат под гаранция.

— Аз ли? Колата му не е при мен и нямам никакво желание да плащам гаранция, за да го освободят. Защо не се е обадил на адвокатата си?

— Той не си е у дома. Дъщеря ти е облечена и те чака.

Връзката прекъсна.

Алисън се втрени объркано в телефона. Дъглас беше в затвора, а Бони искаше от нея да отиде да прибере Мегън и след това да плати гаранцията и да освободи бившия си съпруг. Очевидно Бони и Дъглас се бяха скарали. Дали Дъглас не е ударил Бони? Това бе единствено вероятният отговор, въпреки че Алисън не можеше да си представи, че Дъглас е способен да удари жена. Не би рискувал да нарани скъпоценните си ръце на хирург. Силата му бе в психическия тормоз.

Но това едва ли имаше някакво значение. Най-важното бе да отиде и да измъкне дъщеря си от отвратителната бъркотия, в която Бони и Дъглас я бяха замесили.

Усмихна се, когато осъзна, че провинението на Дъглас независимо какво бе то — можеше да ѝ е от полза. Той бе толкова нетърпелив да уведоми съдията за нейното пребиваване в затвора. Ето че сега можеше да използва същата заплаха срещу самия него.

Забърза към вратата, за да прибере дъщеря си.

Няколко минути по-късно Алисън спря колата си пред голямата къща на Дъглас, специално построена за Бони, която се намираще в същия квартал, където тя навремето бе живяла с него. Той наистина бе човек с навици.

Паркира на извитата алея и хукна по пътеката. Тъкмо стигна вратата, и Мегън изхвърча навън.

— Добре ли си? — попита Алисън, като я прегръщаше и едновременно с това тревожно я оглеждаше.

Въпреки че момичето се стараше да изглежда спокойно, очите му бяха зачервени.

— Аз съм добре, мамо, но татко е в затвора.

— Вземи това със себе си! — Гласът на Бони внезапно се вряза в съзнанието ѝ и тя вдигна глава. Младата съпруга на Дъглас имаше доста смачкан вид — русата ѝ коса бе разрошена, а гримът ѝ размазан. Мъкнеше огромен куфар. — Ако иска нещо друго, ще трябва да се обърне към адвокатата ми.

Алисън поклати глава, по-скоро за да проясни мислите си, отколкото в знак на отказ.

— Да вървим — рече тя, прегърна дъщеря си през раменете и без да обръща внимание на куфара, я поведе към колата.

— Длъжна си да вземеш проклетите му дрехи! — изкрещя след нея Бони. — Повече не желая да го виждам!

Алисън се обърна към фучащата харпия. Би трябвало да тържествува, но единственото, което изпитваше, бе облекчението, че Мегън е добре и е отново при нея.

— Бони, съжалявам, но не виждам защо аз трябва да освобождавам твоя съпруг от затвора. Ако не може да се свърже с адвокатата си, нищо не му пречи да наеме друг. Има достатъчно пари и може да си го позволи.

— Но, мамо! — умолително се обади Мегън.

— О, самата невинност! — прекъсна я Бони. — Когато отидох в затвора, за да освободя този негодник, ми казаха, че жената, с която е бил, е неговата съпруга, мисис Прескът. Тя била достатъчно трезва, за да закара колата у дома си. — Ритна куфара. — Сега този скапаняк е изцяло твой, мисис Прескът. Вземай дрехите му със себе си!

Тя се обърна и влетя в къщата. Този път оттеглянето и не бе толкова внушително, колкото предишния ден, въпреки че тогава едва не бе паднала.

Мегън се спусна към куфара.

— Остави го — нареди ѝ Алисън. — За какво ни е? Двамата с Бони ще се сдобрят.

Мегън се поколеба, а малкото ѝ личице се озари от плаха надежда.

— С татко ли беше тази вечер?

— Не, скъпа, не бях. Прекарах вечерта с чичо ти Рик.

— Наистина ли?

Алисън кимна. Усети съжалението на Мегън, че родителите ѝ няма да се съберат отново.

— Наистина.

— Тогава с коя жена е бил татко?

— Един Господ знае. Да си вървим у дома. — Побутна дъщеря си към колата.

— Не забравяй багажа на татко.

— Добре. — Налагаше се да вземе проклетия куфар. Мегън и без това вече бе достатъчно разстроена. Алисън покорно го сложи на задната седалка.

Когато се плъзна зад кормилото, погледна към дъщеря си. Детето се бе затворило в себе си без следа от обичайната си жизненост.

Алисън я притегли към себе си и я погали по дългата коса.

— Не се тревожи за баща си. Той има достатъчно пари, за да се измъкне от тази неприятност. Какво всъщност се случи? Защо е в затвора? — Завъртя стартера и потегли. Мина по извитата алея, нетърпелива по-скоро да се отдалечи от голямата къща, за която някога толкова бе завиждала.

— Карал е пиян. Двамата с Бони се сдърпаха и той излезе. Нямахте го дълго време, а после се обади и й каза, че е в затвора. Тя отиде да го освобождава, но се върна без него. Беше като полудяла и започна да ти звъни през пет минути по телефона.

— Разбирам. Не се тревожи. Баща ти има средства да се откупи. Хей, аз имам новини за Брил. Неговият случай приключи успешно днес и сега мога да ти разкрия истинската му самоличност, ако това още те интересува.

— Разбира се, че ме интересува. — Не звучеше особено ентузиазизирано, но не беше и съвсем отпаднало.

— Ще започна с това, че истинското му име е Брад и той е тайно ченге.

— Страхотно!

Алисън й разказа за събитията от последните няколко седмици, включително и за сензационния си репортаж и за срещата с Гуди Хънтър. Докато говореше, Мегън се вълнуваше все повече и повече. Както се бе надявала, новините я отвлякоха от неприятните мисли за случилото се тази вечер. Разказът й свърши тъкмо когато пристигнаха вкъщи.

Мегън се наведе над скоростния лост и прегърна майка си през врата.

— Това е чудесно, мамо! Значи най-сетне ще бъдеш богата и известна!

Алисън се засмя.

— Е, ще се радвам и на малко увеличение на заплатата.

— След като Брил е полицай, значи той може да освободи татко от затвора!

Толкова с отвличането от неприятните мисли...

Мегън я изчака, докато за втори път тази вечер вкарваше колата си в гаража.

Алисън повлече куфара на Дъглас през двора към къщата. Беше прекалено тежък, за да го носи, а мисълта, че скъпата му кожа ще се надраска, малко я оживи.

— Смяташ ли, че татко и Бони ще се разведат?

— Вероятно не.

— Бони наистина е бясна.

— Ще ѝ мине.

— Някой е наблюдавал къщата ти и е казал на татко, че Бони е идвала миналата вечер. Истина ли е?

Изтегли куфара през прага. Бони вероятно го бе напълнила с проклетите му медицински книги, за да е сигурна, че Алисън ще получи херния, докато го влачи.

— Да, Бони идва, но съвсем за малко.

— Тя обвини татко, че отново се бил забъркал с теб. Точно заради това се скараха.

Сърцето на Алисън се сви от надеждицата в гласа на Мегън.

— Бони греши — твърдо рече тя, отключи вратата и светна лампата. — Най-сетне сме у дома. Какво ще кажеш да пийнем по чаша горещ шоколад, преди да си легнем?

— Мамо, трябва да се обадим на Брил и да го помолим да помогне на татко. — Запъти се към телефона.

— Скъпа, вече е късно. Не можем да му звъним по това време.

— Той няма да има нищо против. Ау, виж колко съобщения са се натрупали! — Натисна бутона, за да превърти касетата със записите.

Алисън се отпусна на дивана, питайки се как ще се справи с последните неприятности, които я бяха връх летели. Лентата тихо жужеше, докато се пренавиваше.

Първо прозвуча гласът на Дъглас, отчаян, но сдържан. Молеше Алисън веднага да отиде и да го освободи от „това ужасно място“. Следваха още четири съобщения, в които се редуваха гласовете на Дъглас и Бони, като всеки път звучаха все по-истерично.

Изведнъж, по средата на цялата тази какофония, прозвуча гласът на Брад, дълбок и силен, той я изпълни с възмутително щастие.

— Предполагам, че си отишла да празнуваш. Има защо. Успях да хвана повторението на репортажа ти в десет. Поздравления! Ти си дяволски добра!

Тишина. Край на съобщението. Мразеше се, че се чувстваше толкова разочарована... че копнееше за още.

Мегън ѝ хвърли тържествуващ поглед.

— Видя ли? Не се е обадил много отдавна, след като е гледал новините в десет. Можем спокойно да му звъннем.

Преди Алисън да успее да възрази, се включи следващото съобщение.

— Тези глупаци са ме затворили тук заедно с изметта на земята — обяви Дъглас. — Само пияници и наркомани. Повръщат, хъркат и миришат ужасно. Алисън, страхувам се за живота си. Трябва да дойдеш и да ме измъкнеш. Обещавам ти, че ще ти се отплатя. — Замълча за миг и отново продължи: — Мегън, принцесо, татко се нуждае от помощта ти. Говори с майка си.

Съвсем типично за Дъглас — да използва дъщеря си, за да постигне това, което иска.

Последното обаждане беше от Брад.

— Алисън, моля те, обади ми се веднага щом се прибереш. Часът няма значение.

Точно думите, които ѝ се искаше да чуе, но тонът бе рязък, официален... неговият „полицейски“ глас. Не можеше да си представи защо му трябва толкова спешно.

— Мамо — замоли се Мегън, — моля те, помогни на татко! Кой е номерът на Брил? Аз ще му се обадя.

Нямаше измъкване. Дъглас все пак беше баща на Мегън и тя не можеше да позволи да гние в затвора... макар че перспективата ѝ се струваше доста привлекателна.

— Добре — примирено въздъхна младата жена, — донеси ми телефонния указател, за да потърся телефона на някой адвокат, който

би могъл да уреди пускането му под гаранция, въпреки че не знам откъде ще намерим парите, за да я платим.

— Мамо! — Мегън възмутено стисна юмруци. — Ти нямаш и понятие как се правят тези неща! Брил може да се погрижи за всичко. Полицаяте знаят как се постъпва в такива случаи. Нали тъкмо той те освободи от затвора?

— Наистина оценявам доверието ти към мен — остро отвърна Алисън и мигновено съжали за думите си, когато видя стърченото лице на дъщеря си. Момичето се отпусна до нея и сложи глава на рамото ѝ.

— Знам, че и сама можеш да се справиш, мамо. Просто ми се искаше Брил да е с нас сега. Той винаги успява да уреди нещата. Няма ли да е по-лесно, ако просто го помолиш да ни помогне? Той умее всичко. Не оправи ли мивката и покрива?

Думите на Мегън ѝ подействаха като удар в стомаха. Дали ѝ харесваше, или не, но напоследък бе станала доста зависима от Брад. Мегън беше права. Много по-лесно бе да го помоли за помощ, отколкото сама да се опитва да се справя с неща, за които и понятие си нямаше. В крайна сметка май наистина беше по-добре да му се обади.

Освен това той самият ѝ бе оставил съобщение да му звънне.

Телефонът прекъсна опитите ѝ да намери благовидна причина, за да оправдае собственото си желание и отчаяната си нужда да говори с Брад. Искаше ѝ се да бъде с него, да го остави да оправи нещата, както винаги бе правил...

Изпревари Мегън и вдигна слушалката. Сигурно отново беше Дъглас.

— Ало?

За Брад гласът на Алисън имаше въздействието на чаша ледена вода за умиращ от жажда. Струваше му се, че от цяла вечност не я бе чувал, макар че всъщност бяха минали само няколко часа.

— Алисън, Брад се обажда. Радвам се, че си у дома.

— Брад! Как си? — Гласът ѝ бе мек и галещ. Или просто си въобразяваше, защото така му се искаше?

— Мамо, моля те, помоли го! Помоли го!

— Да ме помолиш за какво?

— Ами, изглежда, че баща ѝ има малка неприятност...

— Имаш предвид, че са го хванали да шофира пиян?

— Откъде знаеш?

— Обади ми се един приятел от пътната полиция. Точно заради това ти звъня. Но изглежда съм закъснял.

Излъга най-безсрамно! Наистина искаше да ѝ съобщи за доктор Дъг, но това бе само извинение, за да има повод отново да чуе гласа ѝ. През последните двадесет часа непрекъснато се обвиняваше заради всички неща, които ѝ бе наговорил в къщата на родителите си. Не че не бяха истина, но той бе пропуснал да ѝ каже най-главното... че я обича. Разбра го, когато я видя да излиза от приюта „Нова надежда“, след като бе взела интервюто... да излиза завинаги от живота му.

Искаше да я помоли да забрави всичко, което ѝ бе наговорил миналата вечер, да ѝ каже колко много му липсва, колко е загрижен за нея, колко много я обича... да я помоли да се опитат да сближат различните си светове.

— Да, наистина закъсня — каза Алисън. — Както и да е, аз все още не знам подробностите. Знам само, че е арестуван. Ще ти бъда благодарна, ако ми кажеш какво точно се е случило.

Значи в крайна сметка нямаше да ѝ каже това, което искаше. Трябваше да разговаря с нея за бившия ѝ съпруг.

Изглежда доктор Дъг е пропуснал да спре на един стоп. Не е кой знае какво, но нали е събота вечер и по пътищата има доста пияни. Моят приятел е бил там, разпознал е регистрацията на колата му — аз бях казал на няколко мои хора да следят за този номер — и го е задържал. Докторът бил доста войнствен, а освен това и лъхал на алкохол. Пробата го е потвърдила и са го откарали в затвора.

Пое дълбоко дъх. Зачака реакцията ѝ. Алисън твърдеше, че мрази този мъж, но нищо не се знаеше...

— Доста интересно. Разказвай!

Брад облекчено се облегна в креслото си. Звучеше така, сякаш бе щастлива.

— Не е бил сам. Жената с него заявила, че е съпругата му. Нейната алкохолна проба била отрицателна и тя е взела колата. По описанието на моя приятел разбрах, че не си била ти.

— Не мога да повярвам, че дори за миг си се усъмнил. Това обяснява защо Бони си мисли, че съм била с него.

— Да, докато чакала да се уредят документите по освобождаването на доктора, тя попитала къде е колата. Дежурният полицай погледнал в доклада за произшествията и тъй като Бони

твърдяла, че тя е мисис Прескът, решил, че е луда. Казал ѝ, че мисис Прескът вече е откарала колата у дома си. При тези думи тя зарязала горкия доктор Дъг да гние в затвора.

— Напълно одобрявам постъпката ѝ, но Мегън има различно мнение по въпроса.

— Иска баща ѝ да бъде освободен, така ли?

— О, да.

— Много лошо. Това щеше да му е за урок.

— Съгласна съм. Но предполагам, че е по-добре да се свържа с някой адвокат, за да уреди пускането му. Можеш ли да ми препоръчаш някого?

— Да. Искаш ли да уредя нещата и след това да дойда и да те заведа в участъка? — Сам се изуми от силното си желание да я види, макар че обстоятелствата съвсем не можеха да се нарекат романтични. Осъзна, че всъщност искаше да бъде с нея, докато освобождават доктор Дъг, за да е сигурен, че той няма да се върне при Алисън, след като съпругата му го бе изоставила.

— Не бих могла да те моля за това. Просто ми посочи някое име, а аз ще свърша останалото.

Отново го уверяваше, че не се нуждае от него. По дяволите, тя се нуждаеше от него, така както и той се нуждаеше от нея. Само дето и двамата не искаха да си го признаят.

— Ти не си ме молила. Аз сам предложих. Ще бъда при теб след половин час.

Затвори, преди тя да успее да възрази.

Разбира се, ако искаше, можеше веднага да му се обади.

Но тя не го направи.

ГЛАВА 19

— Слизам! — Извика Мегън, когато входният звънец иззвъня.

Алисън се погледна за последен път в огледалото в спалнята си. Беше се преоблякла и бе заменила измачкания костюм, с който бе през деня, с черни панталони и пуловер на бели и черни квадрати. Беше сресала косата си и освежила грима си. Искаше да изглежда така, сякаш напълно владее положението.

— Здравей, Мегън — разнесе се гласът на Брад.

— Брил?! Последва изненадан писък.

— Да, това съм аз.

— Изглеждаш много смешно!

Как, за Бога, изглеждаше сега, щом Мегън смяташе, че е смешен? Алисън се спусна надолу по стълбите.

Един висок, старателно избръснат мъж, с квадратна брадичка и късо подстригана къдрава коса, в кафяв пуловер и сини джинси, стоеше на прага.

Той се усмихна малко смутено.

— Забравих да спомена, че съм се подстригал и избръснал.

— Изглеждаш... различно... — Неузнаваем! Наистина ли се бе любила с този мъж! Наистина ли бе опознала най-скритите кътчета на тялото му? Той ѝ бе напълно непознат. Тя не знаеше нищо за него. Беше абсурдно, но някак си се почувства измамена.

Той разтри гладката си брадичка.

— Това съм аз. И винаги съм си бил аз, но скрит под цялата онази брада.

Младата жена нервно се засмя, засрамена от собствената си глупост.

— Изглеждаш чудесно — смутено рече тя. И не лъжеше. Всъщност изглеждаше великолепно. — Просто ще ми трябва известно време, докато свикна.

— Вече можем ли да отидем при татко? — попита Мегън.

— Всичко е уредено. Всичко, което остава да направим, е да отидем при него и да го вземем с нас.

— Да вървим! — Мегън хукна към вратата.

— Може ли да вземеш този куфар? Той е на Дъглас — помоли го Алисън.

Брад го взе и без усилие го понесе. Алисън го последва и заключи вратата.

— Ау, твой ли е този пикап? Страхотен е!

Алисън се обърна и видя новия пикап, паркиран пред къщата.

— Мой е — усмихна ѝ се Брад. — Наистина!

— Познах го. Двамата с Рик си записахме номера му, когато го видяхме пред къщата на родителите ти.

Усмивката му се разшири.

— Спомням си. Ти ме беше проследила. Бях ти много ядосан, но дори и тогава се възхищавах на упорството и находчивостта ти.

Той се възхищаваше на находчивостта ѝ? Хареса ѝ как звучи.

Двамата се запътиха към пикапа и Брад я прегърна през рамо. В този миг Алисън най-сетне го позна. Можеше да познае това докосване и със завързани очи. То бе топло. Действаше ѝ успокоително и възбуждащо.

Спря рязко и се обърна, за да го погледне. Този път видя единствено очите му и това бяха очите на Брад — лешникови и чисти, умни и изпълнени със загриженост към нея. Когато за пръв път го видя, тя бе убедена, че той не е скитник именно заради тези очи. Вдигна ръка, за да докосне лицето му, безумно щастлива, като човек, внезапно намерил нещо скъпо, което е смятал за безвъзвратно загубено.

Тя го обичаше. Това бе толкова просто и толкова безкрайно сложно. Ако любовта ѝ означаваше да зависи от него, да се изложи отново на опасността да бъде наранена... Сигурно точно това щеше да се случи. Беше неизбежно.

Въпреки това не можеше да го сравнява с Дъглас. Брад никога не би ѝ причинил болка по начина, по който бившият ѝ съпруг го бе сторил. Той никога не би се опитал да ѝ отнеме дъщерята, дома, себеуважението. А сега тя вече си имаше и своя собствена кариера. Можеше да я нарани единствено, ако изчезнеше от живота ѝ, нещо,

което се бе опитал да направи миналата вечер, когато бяха в къщата на родителите му.

Но тази вечер той бе с нея и този път нямаше да му позволи да се измъкне с всички онези празни приказки за „различните светове“. Ако не я обичаше, щеше да се примири и да се научи да живее с това. Но нямаше да го остави да си тръгне, без да поговорят... наистина да поговорят...

— Мамо! Брил! Идвайте!

Мегън стоеше до белия пикап и нетърпеливо им даваше знаци да побързат.

— Не мислиш ли, че е по-добре да вземем моята кола? — попита Алисън. — В пикапа ти няма да има място за всички.

— Доктор Дъг може да пътува и отзад в каросерията. Това може да му помогне да изтрезнее.

Алисън се изкиска, като си представи гледката. Всъщност смееше се, защото се чувстваше добре и нямаше нужда от никакви извинения.

След като чакаха цяла вечност, Дъглас най-после се появи. Памучната му риза и обикновено безупречно изгладените панталони, сега бяха изцапани и омачкани, а лицето му бе изпито.

— Татко! — Мегън се спусна към него и щастливо го прегърна.

— Моя сладка малка принцесо! Страхувах се, че вече никога няма да те видя отново!

Алисън наведе глава, за да скрие отвращението си. Дъглас продължи да прегръща с едната си ръка Мегън, но насочи вниманието си към нея.

— Ето я и моята сладка съпруга.

— Бивша съпруга — сряза го младата жена, като отбягва прегръдката му и се приближи към Брад. — Сега Бони е твоята съпруга и според мен трябва да измислиш доста убедително извинение, за да я умилостивиш. Тя ти е малко ядосана.

— Тъпачка! — избухна гневно Дъглас, използвайки определението, за което толкова често бе критикувал Алисън. Погледът му се плъзна към Брад и той се намръщи. Изглежда чак сега го забеляза. — Кой е този?

Алисън отвори уста за да му припомни предишните срещи с Брад, но в същия миг осъзна, че бившият ѝ съпруг не го бе познал.

— Детектив Брад Малоун — отвърна тя.

Дъглас присви очи.

— Детектив? За какво си наела детектив? Откъде намери пари, за да му платиш?

Тя понечи да възрази, но Брад я изпревари.

— Работа в полицейското управление на Оклахома сити.

— О, значи такъв детектив. Ами, много добре, полицай, наистина съм ви благодарен, че сте помогнали на Алисън да се справи с някои неприятни подробности. Тя води доста затворен и безбурен живот, тъй като е омъжена за лекар. — Пусна Мегън и протегна ръка, за да се ръкува с Брад. — Приятно ми е да се запознаем. Можете да разчитате на нас. Ще направим щедро дарение за полицията.

Брад не обърна внимание на протегнатата му ръка и Алисън си припомни как Дъглас си бе избърсал дланта в панталоните, когато миналата седмица се бе ръкувал с него.

— Вече сме се срещали — рече Брад. — Може би вашите хора се нуждаят от нова снимка — разтри брадичката си, — на която съм без брада.

Дъглас изглеждаше смутен и несигурен... Брад винаги му действаше така.

Мегън усети напрежението и също се почувства неловко. Погледът ѝ се местеше ту към единия, ту към другия.

— Да се махаме оттук — твърдо каза Алисън. — Дъглас къде предпочиташ да отидеш — у дома си или в някой мотел? Бони ти изпрати куфара с дрехите. В колата е.

— Да си вървим у дома — заяви Дъглас и хвърли злобен поглед към Брад. — В нашата къща — уточни той и се обърна към дъщеря си. Лицето му разцъфна в усмивка. — С удоволствие бих изпил чаша кафе. Един приятелски разговор ще ми се отрази добре след целия този ужас — обърна се той към Алисън, преди тя да успее да откаже. Всъщност прозвуча почти като заповед.

— Можеш да изпиеш чаша кафе, докато гостуващ на дъщеря си в моята къща, но след това вземаш такси и се отправяш или към къщата на Бони, или към някой мотел. Не ме интересува къде, но Мегън се нуждае от сън, както и аз.

Дъглас изгледа свирепо Брад, който му отвърна със същото. Когато четиримата се запътиха към колата, единствено Мегън бърбеше

щастливо.

Брад ги изпрати до входната врата и им пожела лека нощ.

— Глупости! — възкликна Алисън, опитвайки се да прозвучи небрежно, за да не се усети паниката в гласа ѝ, паника, породена от страха, че той ще си тръгне без дори да са имали възможност да си поговорят и тя ще остане насаме с Дъглас. Трябваше да си признае, че се нуждае от помощта му, за да се отърве от бившия си съпруг. За разлика от нея, Брад винаги бе успявал да се справи с Дъглас. — Ще влезеш и ще пийнеш чаша кафе, преди да си тръгнеш.

— Не си тръгвай, Брил — замоли се Мегън, мигновено изостави баща си и отиде да се сгуши при него.

— Всъщност не бих възразил, ако се порадваме на известно уединение — измърмори Дъглас и многозначително отнесе куфара си в къщата.

Първото нещо, което той направи, щом влезе вътре, бе да свали сакото си и да го закачи в дрешника. Лош знак! Но Брад щеше да се справи с него...

Алисън се запъти право към кухнята, включи кафемашината и когато се върна в дневната, видя, че Брад е седнал в едно от креслата, Мегън и Дъглас се бяха настанили на дивана, а мястото до Дъглас бе празно. Тя седна в другото кресло.

Бившият ѝ съпруг ѝ се усмихна и младата жена моментално застана нащрек.

— Не мога да ти опиша как се почувствах, когато видях хубавото ти лице — обърна се той към нея. — Нали знаеш, че все още си мисля за теб като за моя съпруга, майка на детето ми. — Прегърна Мегън, за да подсили думите си.

— В такъв случай ще трябва да преосмисляш нещата. Аз съм майката на детето, а Бони е твоята съпруга.

— Ти беше абсолютно права за нея. — Погледна умолително към Алисън, поглед, който тя отлично познаваше и който я бе подлъгал преди толкова много години.

— Съжалявам, че те нараних. Онази работа с Бони не означава нищо. Криза на средната възраст.

— А какво ще кажеш за дамата, с която си бил тази вечер? Последствие от кризата на средната възраст? Извинете ме. Мисля, че кафето е готово.

Когато се върна с кафе за тримата и чаша какао за Мегън, Алисън реши да смени темата на разговора.

— Моят специален репортаж за бездомните бе оценен много високо от директора на телевизионната станция. Вероятно ще ме повишат и ще получа увеличение на заплатата.

Дъглас я хвана за китката тъкмо когато тя се наведе, за да му подаде чашата с кафе.

— Но това е прекрасно! — възторжено възкликна той и многозначително я погледна. — Обаче повече няма защо да се тревожиш за работата си. Аз ще се погрижа за теб, както винаги съм го правил. Със сигурност, всичките прекрасни години, които преживяхме заедно, не могат да бъдат изтрети от няколко ужасни месеца. Може би дори бихме могли да си имаме и друго дете! Ти винаги си искала...

Той стискаше здраво китката ѝ, като я принуждаваше да го гледа в лицето, и за миг се замисли над думите му. Мегън щеше отново да има баща, а тя можеше да спре да работи толкова усилено и да се тревожи за всяко пени. Удобният и осигурен живот щеше да продължи оттам, откъдето бе прекъснал. Щеше да бъде така, сякаш нищо не се е променило.

Обаче всичко се бе променило. Тя се бе променила. Вече нито едно от нещата, които той ѝ обещаваеше, нямаше значение за нея. Имаше покрив над главата си, макар че тук-там течеше. Имаше работа, която ѝ харесваше. А след изпълнението на Дъглас тази вечер, нямаше защо да се тревожи, че ще се опита да ѝ отнеме Мегън. Но най-важното бе, че повече не искаше да живее с този мъж.

Гласът на Брад я сепна и я изтръгна от мислите ѝ.

— Благодаря за кафето — каза той и тя го стрелна нервно, забелязала студенината в очите му. Какво му ставаше? — Трябва да тръгвам. Става късно.

Алисън издърпа ръката си от хватката на Дъглас, без да я е грижа, че разсипва кафе върху панталоните му и върху дивана.

— Не! — извика тя, но възклицанието ѝ бе удавено от силния кръсък на Дъглас, когато горещата напитка потече между краката му.

Суматохата успя да спре излизането на Брад.

Дъглас се качи на горния етаж, за да се подсуши, а Алисън хвана Брад за ръката и го поведе в другия ъгъл на стаята, по-далеч от Мегън.

— Отърви ме от него! — прошепна тя.

Досега винаги бе успявал да се справи с Дъглас, ала този път май нямаше намерение да ѝ помогне. Очите му бяха студени, когато погледна надолу към нея.

— Не мога — каза Брад. — Това е нещо, което ти сама трябва да направиш. Нали винаги си казвала, че искаш сама да се справиш с всичко. Ето, сега имаш тази възможност. Най-умното нещо, което бих могъл да сторя, е да се махна оттук и да оставя всичко в твои ръце.

Той я хвърляше на вълците... Той не я обичаше, не я искаше... Ако беше сама, щеше да избухне в сълзи, но нямаше да му достави удоволствието да я види как плаче.

— Чудесно — остро рече тя, търсейки спасение в гнева. — Върви си. Ще се справя и сама.

— Ти си единствената, която може.

— Мамо — повика я Мегън, изтича и застана между тях. — Мамо, Брил не бива да си отива само защото татко ще се върне да живее при нас, нали?

— Брад трябва да си тръгне, макар че баща ти няма да се върне да живее при нас. — В момента нямаше търпение да се отърве и от двамата. Мъжете бяха способни на големи обещания, ала когато трябваше да ги изпълнят, всичко отиваше по дяволите. Знаеше го. Защо си бе позволила да повярва, че Брад е по-различен?

— Не взимай прибързани решения, Алисън! — Погледна нагоре и видя, че Дъглас слиза по стълбите. Каква гледка само представляваше! Опитваше се да запази достойнството си, докато отпред целият му панталон бе мокър. Ала точно сега не ѝ бе до смях. — Помисли си малко — продължи той и мазно ѝ се усмихна. А някога бе смятала тази усмивка за чаровна! Сега ѝ се струваше фалшива и отблъскваща. — Ще си поговорим още, когато твоят приятел си отиде.

Алисън отвори рязко вратата на дрешника, извади сакото му и го хвърли към него.

— Получи си чашата кафе, а сега можеш да ни пожелаеш лека нощ!

Прекося стаята, вдигна сакото от пода и го тикна в ръцете му. Дъглас автоматично го сграбчи.

— Аз дори не успях да си изпия кафето — възрази той. Лицето му изразяваше искрено смайване. — То се разля.

— Какво е станало с кафето ти, не е моя грижа. Аз ти го поднесох. Сега можеш да си вървиш. Броя от едно до сто, за да си вземеш довиждане с Мегън. След това, ако все още искаш да имаш други деца, по-добре да си се омел оттук.

Дъглас отстъпи една крачка.

— Аз ще си отида, щом такова е желанието ти, но смятам, че трябва добре да си помислиш и да дадеш и на двама ни втори шанс. Само ми обещавай, че ще си помислиш. Това решение е твърде важно, за да се взима прибързано.

Алисън му обърна гръб, хвана куфара му за дръжката и го повлечи към вратата.

— Едно, две...

Дъглас колебливо пристъпи към нея.

— Искаш да оттегля молбата си за попечителство, нали?

Думите му я вбесиха. Стрелна с поглед преbledнялото лице на дъщеря си.

Брад пристъпи към Мегън и закрилнически я прегърна през раменете.

— Предпочитам да не го правиш — процеди Алисън. — С нетърпение очаквам момента, когато ще мога да разкажа на съдията Джеймисън как си избягал от дома си и са те арестували за шофиране в пияно състояние, докато Мегън е била поверена на грижите ти. А и за затвора! Ще се получи много интересно дело... — пристъпи към кухнята. — Тринадесет, четиринадесет...

— Бъди разумна. Та аз дори нямам кола! Да не би да очакваш да ходя пеша?

— Сигурна съм, че онзи твой приятел с джипа ще те откара, където пожелаеш. Ако не, ще повървиш до следващата пресечка и ще си хванеш такси. Седемдесет и пет, седемдесет и шест... — Прескочи няколко числа. Той никога не бе играл честно с нея.

Лицето на Дъглас бе погрозняло, когато запристъпя заднишком към вратата. Е, най-сетне показа истинския си лик, помисли си младата жена.

— Ще съжالياваш за това — изръмжа той. — Мога да превърна живота ти в истински ад.

— Само ако те приема обратно. Осемдесет и седем, осемдесет и осем...

— Няма да плащам никаква издръжка за детето! — Той отвори вратата.

— За теб всичко се свежда до парите, Дъглас! Моето дете пък ще израсне с други ценности. Деветдесет и осем, деветдесет и девет...

Дъглас затръшна вратата зад себе си.

— Мамо?!

Алисън се завъртя. Сърцето ѝ бясно туптеше, а кръвта препускаше по вените ѝ. Защо не го бе направила преди години? Дъглас бе само един надут страхливец, от когото нямаше защо да се бои.

Спусна се към Мегън, издърпа я от ръцете на Брад, прегърна я и я притисна силно към гърдите си.

— Всичко е наред, мъничката ми! — Трябваше да се успокои, за да не я изплаши.

Момичето погледна към майка си. Очите ѝ бяха тъжни, но примирени.

— Вие двамата с татко никога няма да се съберете отново, нали?

— Не! Съжалявам... — Отдръпна се леко и отметна няколко кичура коса от челото на дъщеря си.

— Може би двете с теб ще трябва да си поговорим за това. — Погледна към Брад. — Насаме.

Мегън въздъхна уморено.

— Сега искам да си легна. Чувствам се ужасно уморена. Ако имаш нужда да си поговорим насаме, по женски, можем да го направим и утре.

„Ако имаш нужда да си поговорим насаме, по женски.“ Дъщеря ѝ никога нямаше да престане да я изненадва.

Мегън прегърна майка си, а след това и Брад.

После се стрелна по стълбите, но спря и погледна към младия мъж.

— Когато Мадона пристигне в града, мислиш ли, че твоите приятели ще могат да ни осигурят билети?

— Ъ, ами...

— Ще видим — намеси се Алисън. — Лека нощ.

Когато чу, че вратата на стаята на Мегън се затвори, тя се обърна към Брад и саркастично рече:

— Благодаря ти за помощта. Хубаво е да знам, че мога да разчитам на теб. Лека нощ.

Той я сграбчи за раменете и я завъртя към себе си.

— Ти се поколеба! Ти се замисли дали да не го приемеш обратно.

— Това засяга ли те?

— Засяга ме, по дяволите! — прегракнало рече младият мъж. — Разбира се, че ме засяга. Аз те обичам и затова ме засяга.

— Ти ме обичаш? Колко смешно! — Опита се да се освободи от ръцете му. — Ако наистина ме обичаше, щеше да ми помогнеш!

— А ако ти ме обичаше, никога нямаше да се замислиш над предложението на доктор Дъг.

— За една секунда... Тази възможност просто ми мина през ума и веднага изчезна. Нима можех да не се поколебая? Ние бяхме женени. Мегън е негова дъщеря. Но само за една секунда... — опря пръст в гърдите му. — Запомни добре това. Аз имах възможност да избирам и направих своя избор. Както и ти. Ти избра да не ми помогнеш. Ти ме предаде.

— Предпочетох да те оставя сама да се справиш. Ти не си някоя слаба жена, която трябва да принадлежи на по-силния мъж. Ти си тази, която трябва отново да изгради живота си.

Двамата стояха само на сантиметри един от друг и се гледаха сърдито. Алисън си напомни, че му беше ядосана, ала гневът ѝ сякаш се бе изпарил. Особено след като осъзна, че той беше прав. Бе направил точно това, от което тя имаше нужда — беше я накарал да реши сама, сама да бъде господар на живота си, нещо, за което отдавна мечтаеше.

— По-добре да си вървя.

— Да — съгласи се младата жена, — освен, разбира се, ако не предпочиташ да останеш. — Сега бе негов ред да избира.

— Бих предпочел...

Протегна ръце, а тя се сгуши в силната му прегръдка и му поднесе устните си. За миг ѝ се стори странно, че не усеща лекото боцкане на брадата му. Ала устните му си бяха същите — меки, топли и силни, те сякаш заличиха всички емоции от последните няколко часа. Остана единствено нуждата да слезат телата си.

— Ако делото за попечителство се отмени — прошепна Брад, — това означава ли, че...

— Това означава, че ставаш в шест сутринта, появяваш се на вратата половин час по-късно с кесия понички и убеждаваш Мегън, че просто си решил да се отбиеш за малко.

Той се намръщи.

— Звучи ми така, сякаш си го правила и преди.

— Не, но си го фантазирах.

Лицето му светна.

Предполагам, че ако не искам всяка сутрин да ям понички за закуска, ще трябва да узаконим връзката си.

— Когато си готов за бъркани яйца и бекон — съгласи се Алисън.

Той отново я целуна, а ръцете му се плъзнаха под пуловера и погалиха голата ѝ кожа.

— Сложила съм чисти чаршафи.

— Сигурно отново си фантазирала.

Двамата се запътиха към стълбите, но той я спря.

— Трябва да знаеш, че аз никога няма да бъда богат.

— Ти да не би да си обсебен от парите? В живота има много по-важни неща.

Брад отново я притегли към себе си.

— Като например? — нежно прошепна той.

— Ела горе с мен — отвърна Алисън и хвана ръката му. — Ще ти ги покажа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.